

בשׁוּבִי לִירוּשָׁלַיִם...

מקבץ מאמרים ממדור
'הלכה בקרוז ממש למעשה'
שיו"ל בגיליונות 'אז נדברו'

**בנושאי חג הפסח
בבית חיינו**

מפאת קוצר הזמן החוברת לא הוגהה היטב
נשמח להערות הקוראים
(עדיף בכתב)

©

כל הזכויות שמורות

משפחת פולק

זבולון 9, חיפה

a8447168@gmail.com

עיצוב כריכה: פסיפס 052-7160439

הו"ל: שכפולית 04-6206136

בכל ענייני החוברת ניתן לפנות לפלא':

052-7683095

054-8446691

מפתח המאמרים

חלק א': בצאתי ממצרים - פסח מצרים

- 7.....הקדמה: לשנה הזאת!!! בירושלים
11.....כי מן המים משיתיהו... את מי?
18.....ונצלתם את מצרים
25.....מעשה שהיה: קראו לה מירי!!!
36.....ליל שימזורים... הוא הלילה שאמר הקב"ה לאברהם
42.....ואז הגיע תורו של ג'וני
46.....סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני
55.....אבא'לה... עשרת המכות מוכרות לי מאיזשהו מקום...

חלק ב': בשובי לירושלים - פסח דורות

- 65.....פרק זה מוקדש לשבת, א' דראש חודש ניסן
67.....בבית המקדש ממתינים בדריכות, העבודה כעת מושבתת
68.....מקודש מקודש מקודש - נשמע בבית יעזק, אגזוטא חודש
69.....תרום תרום תרום - נשמע בלשכה... "ושקל אשא בבית נכון ונישא"
72.....לפניך סוכן הנסיעות במגוון המסלולים השונים לעליה לרגל
76.....וכעת נקדיש כמה מילים על פייביש, הרועה שלנו...
80.....סבא יצא השנה במכרז: מי יעלה ראשון לירושלים?
90.....בקיצור נמרץ: מהמתרחש בימים י"ב ו"ג בניסן
90.....פרשת פרה - 'זרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם...'
92.....אבל חכה!!! יש עוד מאורע דומיננטי ביום הזה!!!
93.....אור לארבעה עשר בניסן, סו"ס אפשר ללחוץ ידים
95.....ארזחת ערב של ליל בדיקת חמץ, עם לחמי תודה, אבל מצות
97.....יום ארבעה עשר שחרית... מועד ההקרבה מרחוק
97....."וירא אליו ה'..." בוקרו של יום י"ד בניסן...
99.....כעת מקריבים חגיגת ארבעה עשר
100.....השעה שמזנה בבוקר, ושתי החלות תודה מזנחות בגג האיציטבא
101.....נטלו שתי החלות, זהו!!! הגיע עת!!!
103.....יצאים לבית המקדש להקריב קרבן פסח!!! הגיע עת!
104.....מלזים את סבא לבית המקדש... עם הרבה דמעות ומחשבות...
105.....ולפתע נשמע קול קסום... ששיתק בבת אחת את המטבח...

- מתחילים לערוך!!! כעת ניגשים לערוך את "קדש..." 107.....
- ההקדמה!!! הדרכה מעשית ונקודתית.....110**
- ליל הסדר... הביאו לפניו "גופו של פסח..." 117.....**
- הגברים חוזרים מבית המקדש עם גופו של פסח בידיהם..... 117.....
- ובחצר... החלה עבודת הצליה של קרבן פסח..... 118.....
- הגברים הלכו לישון... ואנו נגשות לערוך את הקערה והשולחנות..... 121.....
- הדלקת נרות, כניסת שבת ויום טוב, קידוש היום... אגוטע יום טוב 123.....
- האם לכולם יש מקום? האם פתאום יגיעו אורחים בלתי צפויים...??? 123.....
- קדש, ורחץ, כרפס, יחץ, מגיד... 126.....
- רחצה, מוציא מצה, ו... ואכילת חגיגת י"ד שלפני הפסח..... 128.....
- מצוות אכילת קרבן פסח בדחילו ורחימו... 130.....
- עוד כמה דקות מגיע הרגע הגדול... "זיהי בחצי הלילה" 133.....
- הגיע זמן ק"ש של שחרית... בזקר יו"ט ראשון דפסח.....136**
- בזקר יו"ט ראשון... סדר היום בקצרה: מתי שחרית? מוסף? 136.....
- אחרי צהרים- יום טוב ראשון של פסח..... 138.....
- מוצאי יום טוב ראשון של פסח, ליל קצירת העומר.....141**
- בזקר, יום ראשון של חוה"מ פסח.....146**
- תנופת העומר, הגשתו, והקטרתו..... 147.....
- יוצאים מהקדש למעמד שריפת הנותר... 149.....
- חוזרים שוב למקדש להקריב עולת ראייה..... 152.....
- כעת ניגשים להקריב שלמי חגיגה של חג הפסח..... 153.....
- המעמד של 'וידוי מעשר' בשביעי של פסח בשנה זו.....158**

לעילוי נשמת ר' ברוך ב"ר מנחם מנדל זצ"ל
 נלב"ע כ"ח טבת התש"ע
 אוד מוצל מאש
 ת.נ.צ.ב.ה.

חלק א'

בצאתי
ממצרים

חלק א': בצאתי ממצרים - פסח מצרים

הקדמה: לשנה הזאת!!! בירושלים

בתולדות עם ישראל ישנה תקופה קצרה ומאוד מסוימת... אבל אנחנו לא מפסיקים לדבר על אותה תקופה... כבר אלפי שנים שאנו כל שנה מחדש מספרים על תקופה זו... משננים... וממחישים... ומספרים... ומשחזרים... ומפרטים... ומחדשים... ולא מפסיקים לדשדש סביב אותה תקופה לא ארוכה...

תקופת יציאת מצרים!!!

כן... יציאת מצרים זו הייתה תקופה לא כ"כ ארוכה... אבל כמות הדיו שנשפכה במשך הדורות על אירועי התקופה הזו וכמות הסיפורים והערגה שהתנקזו במשך כל הדורות סביב רק אותה תקופה קצרה... הרי זה בגדר "אילו כל הימים דיו והאגמים קולמוסים..."

אז זהו!!! שאחת מהשאלות שמאוד מסקרנות אותי זה: עם ישראל בשעתו... האם הם הבינו את גודל התקופה שבה הם נמצאים??? האם הם קלטו שהם נמצאים כעת בתקופה כזו הרת גורל וכזו משמעותית... שגם בעוד אלפי אלפי שנים לא יפסיקו לדבר ולספר ולנתח כל פסיק הכי קטן שהיה בתקופה הזו?? האם ישראל בשעתו העלו על דעתם שהתקופה הקצרה הזו הולכת להיות יסוד היסודות שעליו נשתית את אמונתנו עד סוף הדורות?

תבין: לו יצוייר שהייתי אז... ולו יצוייר גם שהייתי מבין שהחוויות שעוברים עלי עכשיו... הולכים להיחרת לדורי דורות ולעולם לא יפסיקו לדבר על זה... אם הייתי יודע את זה: הייתי משתדל קצת יותר... מתאמץ יותר... גם אם הייתי בדיוק אז 'בקוצר רוח'... גם אם כשמשה היה מגיע הייתי בדיוק באמצע 'עבודה קשה'... באמצע מועקה נפשית... בכל זאת יתכן שהייתי טיפה... טיפ טיפה יותר מתאמץ. סו"ס הייתי קולט שזה לא סתם... וממילא השאלה הגדולה היא:

האם הם!!! הם שבאמת היו שם... האם הם קלטו שמדובר כעת בתקופה מיוחדת בכל קנה מידה? או שמא: רק אנחנו... במבט לאחור מבינים למפרע שאכן תקופה זו הייתה אבן הפינה להולדת העם היהודי... אבל הם בעצמם?!?! אצלם זה היה עוד איזה 'משהו' בחיים... עוד איזה מישהו שמגיע ומדבר... עוד כמה אותות ומופתים... אבל לא הרבה מעבר לזה... **אה? ? מה אתה אומר???**

עד כאן הרהורים שלי בעקבות העבר...

אבל פתאום!!! פתאום נפל לי האסימון... שיתכן מאוד שאת השאלה הזו צריך להפנות **אלי בעצמי!!!** קח בחשבון שבדיוק את השאלה שאני כעת שואל עליהם! על אבותינו במצרים...!!! **יתכן שבעוד שבעת אלפים שנה הצאצאים שלי ישאלו את אותה שאלה בדיוק - עלי!!!** כי בעוד שבע מאות שנים... אי שם עמוק בגאולה העתידה... כשהנכד נין של הנכד שלי ישב ויספר בערגה על ההיא שנה! על השנה המקודשת!!! שנת התשע"ט! אותה שנה שישראל נגאלו מהגלות האחרונה... גלות אדום... היא שנת השימורים שהקב"ה שמר וציפה לגאלנו... ובשנה הזו סו"ס בן דוד בא בה, וכשהנין של נין שלי יספר לנינו בהמחשה ובהטעמה על הרגעים שלפני... ועל כל התהליכים והקשיים שקדמו ועברו על אותו דור שהם הם היו בסופה של ציפיה... אותם אלו שזכו שהמשיח בא בדורם... **ככל הנראה גם הנין שלי!!!** גם הוא יעמוד בתורו הוא... וגם הוא ישאל בסקרנות את אותה שאלה!!! אותה שאלה בדיוק שאני שואל עכשיו...

הוא יעמוד וישאל: תגיד לי: מאוד מסקרן אותי... האם אלטער אלטער זיידע שלי... זה שכבר לא היה לו כח וסבלנות לחכות למשיח מקוצר רוח ומעבודה קשה... **האם הוא קלט!!! באיזה תקופה מיוחדת הוא נמצא???**

האם הוא העלה על דעתו בחודש אדר ניסן (לא משנה איזה חידוש...) ש... ש... שיתכן שזה החודש האחרון בגלות אדום?!?! האם הוא לקח בחשבון שהחודש הזה הוא ה'סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפידיון נפשנו? הנין שלי יעמוד וישאל: האם סבא שלי קלט בשעתו את גודל הזכייה שהוא זכה

להיות בתקופה שרבבות דורות לאחמ"כ... כולם ידברו על אותה תקופה בכיסופים... ואיך התקיים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות...???" ובכן: ניני היקר... אני אקדים אותך, ואני אענה את התשובה עוד לפני שהספקת לשאול... צר לי ניני היקר... אבל לא!!! ממש לא!!! אני ממש ממש לא קלטתי באיזה תקופה משמעותית והרת גורל אני נמצא... כן... אמרו לנו... כל הזמן אמרו לנו שמשיח מגיע... ודווקא האמנו בזה... ואפילו חיכינו לזה... אבל עדיין... לא לגמרי קלטנו...

ניני היקר: בשביל להבין אותי... אתה צריך להיכנס לראש שלי... אתה, שתהיה בריא... נולדת לתוך הגאולה... אבל תחשוב עלינו?? הדור האחרון שעדיין נמצא בתוך הגלות...

אצלנו זה בדיוק ההיפך!!! הגלות אצלנו היא המצב הטבעי... נולדנו בתוך הגלות... סבתא שלנו הגיעה מאושוויץ... גדלנו על סיפורים גלותיים... נולדנו לתוך תוך הניסיונות של עמלק. כל הקרירות ושטחיות ורדידות וההתמודדויות הרוחניות אצלנו זה המצב הטבעי... תבין אותי ניני היקר... תבין אותי למה למרות כל הנוואות וכל ההבטחות המפורשות ש'לא יזנח לעולם ה'...' ו'פתאום יבא האדון אל היכלו...' ולמרות שאנחנו מאמינים בזה במאת האחוזים... וקיינו מאוד שבימינו תיוושע יהודה, למרות כן... עולם עדיין כמנהגו נוהג... והפנים שלנו המשיכו להיות נפולות והמשכנו לגרור את הרגלים כאילו לא הולך לקרות פה שום דבר מיוחד...

תבין אותי ניני היקר... אז יופי... הצלחתי לצאת מזה יפה... הסברתי לתרץ את עצמי יפה... הסתדרתי עם הנין שלי... הוא כבר לא מסתכל עלי מוזר... אבל מה זה עוזר לי...?? המציאות היא שהשאלה שלו היא במקום... ומה שנכון נכון... אנחנו צריכים לקחת בחשבון שיתכן ואנחנו נמצאים בתקופה הכי מכוננת... וכל המצלמות מפוקסות עלינו... כולם מסתכלים עלינו בזכוכית מגדלת... יתכן שבימים אלו בשמים יש תכונה נרגשת מאוד... החופה מוכנה... התזמורת עומדת הכן... ורק הכלה, הלא היא אנחנו... עסוקה בלכבוש את פניה בקרקע "מקוצר רוח ומעבודה קשה..."

מה שברור הוא: שמשיח קרוב מתמיד!!! וגם אם הוא התעכב עד עכשיו... אבל הוא יגיע... כי הקב"ה אמר שהוא יגיע!!! ולכן הוא מוכרח להגיע...^א

אז נא לקחת בחשבון: יתכן בהחלט שזה אנחנו!!! הדור שלנו זה הדור שבמשך כל הדורות כשהתפללו ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים... דיברו עלינו... קח בחשבון שכל המצלמות כעת עלינו... אנחנו הולכים להיות אותו דור אחד ומיוחד שבמשך כל הדורות ידברו עלינו... 'והנה ימים באים נאום ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את ישראל ממצרים, אלא חי ה' אשר העלה ואשר הביא את ישראל מכל המקומות אשר נדחו שם'.

אי לכך ובהתאם לזאת... איך אומר הצלם???

נא להתארגן לפני הצילום... נא לנשום נשימה עמוקה... ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו ואנשום את הנשימה העמוקה... כי זה פעם האחרונה שאנחנו מחכים... "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

^א **וכאן חשוב להדגיש נקודה מאוד חשובה:** נא לא לשכוח, כשהמשיח יגיע, הוא יגיע לתמיד!!! זו הפעם האחרונה שהוא צריך להגיע... כי ברגע שהוא יגיע... מגיע התיקון השלם...

אני רוצה שתבין: בפרשת שמות יש דו שיח בין הקב"ה למשה, זה מתחיל בזה שהקב"ה אומר למשה לבשר לעם ישראל על הגאולה... הקב"ה אומר לו: תגיד להם, אהי-ה אשר אהי-ה... תגיד להם שכמו שעכשיו אחרי הגלות באה הגאולה... ככה גם בגלות הבאה... אני אהיה איתכם ואגאל אתכם... ואז משה רבינו עונה לקב"ה: למה להגיד להם את זה??? להגיד להם שאחרי הגאולה הזו עוד יבואו ימים קשים ואח"כ שוב נצטרך לגאולה... זה ישובור אותם... "דיה לצרה בשעתה"??? ענה הקב"ה למשה: בסדר... אתה צודק... אל תגלה להם שיהיו עוד גלויות... תגיד להם שהגיע הגאולה וזהו... אז זהו!!! שככה היה בגאולת מצרים... שם היה צריך להסתיר את האמת מעם ישראל... שם משה רבינו ביקש מהקב"ה שלא לגלות לנו שהגאולה היא לא סופית... אבל כעת??? אין מה להסתיר מאיתנו... **כי כעת זה באמת סופי סופי!!! עד הסוף סופי!!!** לא לחינם הגלות האחרונה היא כ"כ ארוכה... ולא לחינם נדרש מאיתנו סבלנות מיוחדת לחכות למשיח יותר מכל שאר הגלויות... למה??? כי עכשיו זה סופי!!! כשהמשיח עכשיו זה עד הסוף!!! לכן אשרי המחכה... זו ההזדמנות האחרונה שלנו לחכות...

כי מן המים משיתיהו... את מי?

בתיה הנסיכה יושבת לה בארמון המלוכה... מי כמוה מכירה את אביה המלך פרעה... היא היחידה שמכירה אותו הכי טוב... היא מעורבת עמוק עמוק בנושאים הכי רגישים ואסטרטגים במלוכה... פרעה מאז ומעולם השתוקק להיות אלוהים!!! ומבחינתו היו לו את כל ה'נתונים' הנדרשים להיות אלוהים... הכל היה מוכן להכתרה הרשמית... אבל היה רק מישו אחד ויחיד שהפריע לו להכריז כך באופן רשמי... תנחש מי?? עם ישראל!!!

עם ישראל כמו תמיד, הוא העם שמייצג את המצפון וההכרה בכח אלוקי עליון שהוא גבוה מעל גבוה... והוא הממליך מלכים ומנהל את הכל... ופרעה ידע שכל זמן שהעם הזה חי וקיים פרה ורבה... הם לא מאפשרים לו להגיע לפסגת חלומותיו... הלא היא: "אלוהים..."

מה עשה פרעה?? קיים ישיבה חשאית עם היאור וסגר איתו דיל... אני אזרוק את כל דור ההמשך של עם ישראל ליאור... ונראה!!! נראה אם האלוקים שלהם מתנגד... אם האלוקים שלהם באמת יתנגד ויציל אותם ממני. אז הפסדתי בפריימריז האלוקי! אני נכנע ופורש מהמירוץ!

אבל!!! אם האלוקים שלהם לא יציל אותם... אז זהו! אני והיאור ניצחנו... ואז שנינו... אני והיאור ניכנס לנשיאות האלוהים ברוטציה... מה שנקרא "לי יאורי ואני עשיתיני".

והתכנית יצאה לדרך... ואכן מידי יום התחילו להשליך ליאור תינוקות עבריים בזה אחר זה... פרעה עוקב בדריכות אחרי ההתפתחויות... נו... מה קורה? האם יש איזושהי תגובה מאלוקי העבריים? האם הוא מנסה להתנגד? האם הוא עושה משהו בשביל להציל ולהגן על נאמניו ממני ומהיאור???

שקט!!! מי כמוך ב'אלמים' ה'!!! רבבות תינוקות מושלכים ו... ושום דבר...

פרעה חוכך את ידיו בסיפוק... הוא כבר התחיל להכין שמפניות... זהו!!! אם אלוקי העבריים לא מציל אותם מהיאור... אז אני באמת נשארתי המועמד היחיד שמתאים למשרת האלוהים... קדימה יאור... אפשר להתחיל כבר להכין

את מסיבות הנצחון... פרעה כבר התחיל להתאמן בבית על "אלוהים..." בתוך הבית הוא כבר התחיל להסתובב כמו אלוהים ולתת הוראות אלוהיות...

אבל!!! לפרעה הייתה בת ששמה בתיה... והיא לא הייתה טיפשה... והיא הכירה את אבא שלה 'יותר מידי טוב...' אותנו... **ובעיקר את החולשות שלו...** מי כמוה ידעה שיש לאבא שלה שעות של ביה"כ ועוד רשימה ארוכה של תכונות אפלות ומבישות "שלא כל כך" תואמות לתואר אלוקים... בתיה עקבה בחרדה אחר ההתפתחות המזויעה ביאור!!! והיא קייתה בכל מאודה שאלוקי העבריים 'יעשה משהו' ויעמיד את פרעה אביה במקום... היא חיכתה לאלוקי העבריים שיבא... שיופיע... שידפוק על השולחן... שיגיד אחת ולתמיד מי הבעל הבית...

אבל לא!!! שקט!!! אלוקי העברים כביכול לא מתנגד... "למה ה' תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה..." והמשלוחים למחנות ההשמדה ממשיכים לעבוד במלא הקיטור... ועוד ועוד תינוקות מושלכים ליאור באכזריות...

ובתיה לא יודעת את נפשה!!! איך זה יכול להיות?? איפה? איפה אלוקי העבריים?? איפה אלוקים נמצא בשואה הנוראית הזו??

איך אלוקים נותן יד חפשית לפרעה שעוד מכריז על עצמו שהוא אלוהים?
יש לציין: שרק לבתיה זה הפריע כ"כ... ואילו לכולם זה לא כ"כ הפריע... כי כולם כן מסתכלים על פרעה כאליל... ומה שיצא מפיו, אצלם זה היה באמת קודש קודשים... ואילו רק בתיה בעצמה שהיא היחידה שמכירה את המערכת מבפנים, רק היא יודעת שהכל בלוף אחד גדול... רק היא יודעת עד כמה אביה הוא נברא על כל המשתמע מכך!!! ויש מעליו בורא!!! רק מה שהציק לה כ"כ זה איפה?? איפה אתה בורא עולם?? למה אתה כל כך נסתר? למה אתה שותק?

השאלה הזו מאוד מאוד הציקה לבתיה... ויום אחד לא היתה לה ברירה!!!

היא החליטה שהיא יורדת בעצמה לזירה... היא בעצמה מגיעה ליאור כדי לעקוב מהשטח אחת ההתפתחות. לחפש שם את אלוקי העבריים. איפה הוא.

בתיה אכן הגיעה ליאור, מתוך רצון "לרחוץ מגילולי אביה..." בתקווה שאולי כאן היא תמצא מנוח לשאלות הקשות שמציקות לה על גילולי אביה... היא מסתכלת ימינה ושמאלה והיא רואה רק זוועה... זוועה... זוועה...

היא פרשה ידיה השמימה ביאוש וזעקה מנהמת ליבה: איפה? איפה אתה אלוקי העבריים... איפה אתה?? ? **אני מחפשת אותך!!!** באתי לפה לרחוץ מגילולי אבי... באתי פה לשלול את כפירתו של אבא שלי... אבא שלי פרעה סבור שהוא בעצמו אלוהים ולא אתה... ואני יודעת שזה לא נכון!!! אבל מה אעשה שיש לו מסמכים... יש לו הוכחות... הוא טוען שאם אתה אלוקי העברים רואה את בניך ככה מושלכים ואתה לא מתנגד לזוועות שעושים להם, ומזה הוא מגיע למסקנה שהוא האלוהים וחלילה לא אתה... אז בשביל זה באתי לפה!!! באתי לפה לחפש אותך!!! באתי פה לרחוץ מגילולי אבי...

ואז!!! לפתע בתיה רואה מרחוק איזושהי תיבה... האמת היא שהיא לא תלתה בזה הרבה תקוות... אבל היא עשתה את שלה... היא הרי כעת מחפשת את אלוקי העבריים... נו... מה כבר יכול להיות...

ותשלח את אמתה ותקחה... ובתיה פותחת את התיבה... ומה היא רואה שם?? ? **תינוק!!! תינוק יפה!!! תינוק מטופח!!! תינוק מושקע!!! תינוק שנראה טוב!!!** החזות החיצונית והכללית שלו מוכיחה שהוא מגיע מבית טוב... שיש לו הורים אוהבים... הורים שדואגים לו... **'והנה נער בוכה...'** תינוק שבוכה זו הוכחה מדעית לתינוק מטופח ומושקע!!! (כי מקובלנו שתינוק שבוכה שמונה שעות ואף אחד לא מתייחס אליו... זה הפעם האחרונה שהוא בוכה... ממילא תינוק שבוכה זה הוכחה לתינוק שיש לו הורים... זה תינוק שידוע שבכי מניב תוצאות...) בתיה מסתכלת על אותו תינוק ולא מצליחה להבין... **יש בתינוק הזה משהו מאוד מוזר:**

מצד אחד התינוק הזה **הוא אסופי!!!** הנה, הוא זרוק... מושלך ביאור... אבל מצד שני: לא... הוא לא אסופי... **לא יכול להיות שהוא אסופי...** כי תינוק אסופי אמור להיראות מוזנח... (כמו הרבה תינוקות שמושלכים פה ביאור... שהם באמת נראים תינוקות זרוקים...) אבל התינוק הזה נראה אחרת... הוא נראה טוב... **ותרא אותו כי 'טוב הוא...'** כל המראה שלו זועק שהוא תינוק מושקע... גם מישהי בנתה לו תיבה כ"כ מושקעת... בחימר מבפנים ובזפת מבחוץ... **והתינוק הזה בוכה!!!**

כולו ממרר בבכי היסטרי... זה נראה כאילו הביביסטר שלו עזבה אותו לכמה רגעים ועוד רגע היא חוזרת... ועד שהיא תחזור הוא בוכה ובוכה בהיסטריה...
 לבתיה בת פרעה הייתה טביעת עין חדה של אמא!!! ולא סתם אמא אלא של נשים צדקניות שבמצרים!!! ומיד היא זיהתה ואמרה בפסקנות:
התינוק הזה לא אסופי!!! נקודה!!! גם אם הוא זרוק ביאור... אבל כנראה...
 מוכרח להיות שמישהו מתחבא פה... מוכרח להיות שמישהי פה מתייצבת מרחוק... מישהי פה מתחבא כנראה מאחורי קני הסוף... להשגיח עליו ולדעת מה יעשה לו... 'אמנם אני עדיין לא הצלחתי ב'משחק המחבואים' למצא אותה... אבל היא פה... היא בטוח פה... והתינוק הזה בוכה וקורא לה...

ואז!!! באותו רגע!!! לפתע בתיה בת פרעה מצאה את אלוקים!!!

ברגע שבתיה פגשה את אותו תינוק אסופי --- לא אסופי!!!
 לפתע!!! בבת אחת היא קלטה את כל התהליך הכללי שעובר כעת על כלל ישראל! **בבת אחת היא נגעה בנקודה העמוקה ביותר ביהדות!!! והכריזה בקול:**

ותאמר: מילדי העברים זה!!!

כעת הבנתי הכל... כעת הבנתי את סוד ההסתרת פנים של האומה היהודית. כן, נכון... זו אומה סחופה ודוויה... מושלכת וזרויה בין מכעיסיה... 'מי שמסתכל בשטחיות נדמה לו שעם ישראל הוא עם אסופי... עם שהושלך מהבית... עם שמושלך בגלות... עניה סוערה לא רוחמה... **אבל!!! מי שיש לו טביעות עין חדה!!!** מזהה שיש לך פה עסק עם תינוק מושקע!!! תינוק מטופח!!! יש פה עם ישראל שהוא תינוק מטופח של אבא שבשמים. זה עם שיודע לבכות לאביו שבשמים... ואם גם 'בימים הרבים ההם' העם הזה עדיין לא מתיימש לבכות ולהיאנח ולזעוק לאביו שבשמים 'מתוך העבודה' אז כנראה שהוא גם מקבל פידבק מאביו שבשמים... כי אחרת ממזמן הוא היה מפסיק לבכות...

אז נכון שהעם הזה עדיין נראה אסופי... נכון שהוא נראה כעת זרוק ומושלך... אבל רגע רגע... מה זו התיבה המושקעת הזו שהעם הזה עטוף

בתנוכה? מה פשר כח ההישרדות הזה שהעם הזרוק הזה מצליח להחזיק מעמד כ"כ הרבה שנים ולהתייחד בקיומו...??? איך הוא מצליח לשוט ולצוף על פני מי ההיסטוריה ואיבדו כל זכר של כל אומה אחרת... איזו שתהיה... רק האומה הזו מבלה את כולם וממשיכה לשמש כ'עם הנצח'???

מי שיש לו טביעת עין חדה שם לב... שנכון!!! אולי עם ישראל נראה אסופי... מושלך ונעזב... אבל כנראה **שמישהו פה משחק 'מחבואים'!!!**
מישהו שם מתחבא מאחורי הסוף... אבא שלהם מתייצב אי שם מרחוק...
'משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים...'

הנה אתה אלוקי העבריים!!! מצאתי אותך!!! הכריזה בתיה בת פרעה...
הנה, במעמד זה אני זוכה ליטהר מגילולי בית אבי! מצאתי אותך אבי שבשמים...

ואכן באותו מעמד... ובאותם רגעים... בתיה בת פרעה הצילה את אותו תינוק... ואימצה אותו כבן... וקראה לו: **משה!!! כי מן המים משיתיהו!!!**
את מי משיתיהו??? את משה??? לא!!! לא את משה!!! (כי אם כן... אם היא באמת מתכוונת לתינוק עצמו שנימשה מהמים... אז לפי כללי הדקדוק היא הייתה אמורה לקרא לו משוי ולא משה... כי מי ש"משה" פה זה היא... והוא רק היה "משוי..." ודו"ק) אז זהו שלא!!! כי מן המים משיתיהו... את מי??? **את בורא עולם!!!** את ההכרה בבורא עולם!!!
את זה!!! את זה משיתי מתוך המים... מתוך ההסתרה גיליתי וזיהיתי את האבא האוהב משמים שמתייצב שהוא עתיד למשות את עם ישראל מהמים ועד אז הוא מתייצב מרחוק לדעה מה יעשה לבנו...

בתיה גילתה באותו מעמד את אחד מיסודות האמונה העמוקים ביותר שבכח היסוד הזה עם ישראל יצאו מהגלות: מן המים משיתיהו!!! מן המים!!! מתוך תוקף תוקף ההסתרה... משם נדרש מאיתנו לזהות את בורא עולם... ומשם!!! משם גופא הוא גם יופיע עלינו בגאולה האחרונה ויגאל אותנו!!! 'עת צרה ליעקב וממנה יושע'!!! ממנה עצמה יושע... דווקא 'כשראית דור שצרות

רבות באות אליו כנהר... חכה לו! דווקא לדור הזה תחכה... כי אם הקב"ה מצפה ותובע מהדור הזה לאמונה עמוקה כזו... הרי יש פה פעמי גאולה...

משה רבינו... כל שמו וכל מהותו נקרא על שם האמונה הזו!!!

כי משה רבינו היה גואלן של ישראל... וגזירה היא מלפני אבינו שבשמים שהגאולה מוכרחת לבא דווקא מתוך האמונה הכי תובענית והכי נוקבת שמכריזה ואומרת: שבורא עולם נמצא בהסתרה הכי עמוקה... ומשה רבינו שכל שמו ומהותו נקרא על שם האמונה הזו... הוא השליח לגאול את ישראל... בתיה אמנם התחילה... אבל בנה משה- שנקרא על ידיה... הוא סיים...^ב

^ב אין כאן המקום יותר להאריך ביסוד העמוק הזה... אבל בחצי מילה:

שתי תיבות מצאנו בתורה!!! **תיבת נח!!! ותיבת משה!!!**

שתי התיבות האלו הם חובת השעה בדורנו אנו!!!

מצד אחד יש את העבודת ה' ששמה **'תיבת נח'**: כן... כשנמצאים בדור המבול שהלכוך משתולל ברחוב, אנחנו נאלצים להיכנס לתיבת נח, וליצור חומות פנימיים ושמורים מפני המבול. **אבל זה לא מספיק!!! יש עוד גזירה!!!** דור שלנו יש לא רק מבול... יש גם 'סמרטוטיות...' ישנם מושגים בסיסיים שפעם כל יהודי ידע והרגיש עמוק בפנים שאבא שבשמים אוהב אותי ודואג לי!!! כל יהודי בגלות אירופה ידע שנכון... אנחנו כבשה בן שבעים זאבים... אנחנו מוקפים במיליוני גוים מליאי שנאה כלפנו... אבל יש מישהו אחד ויחיד שתמיד איתנו ובודאי אוהב אותנו, הלא הוא אבא שבשמים!!! מושקה המוזג היה מוקף בגויים שיכורים מליאי שנאת ישראל... ומה החוסן היחיד שהיה לו לעמוד מולם?? כי יש מישהו אחד פה שאוהב אותי- אבא שבשמים!!! מה שיהיה ומה שלא יהיה, הידיד נפש היחיד שנשאר לי זה אב הרחמן. וזה מה שנסך כח וחיים ביהודים לעבור את כל הגלויות!!!

זה מה שנתן כח לעם ישראל להראות אמנם אסופים... זרוקים... וזרויים בין שונאיהם... אבל הם ידעו שמישהו שם מתחבא מאחורי הסוף... מתייצב מרחוק לדעת מה יעשה לבניו... ו... וברגע האמת הוא מופיע ומושה מהמים...

אבל בדורנו??? דווקא אנחנו נמצאים בסביבה הרבה יותר בטוחה... והרבה פחות עוינת... אנחנו כבר לא כזה מרגישים שנואים... **אבל זה לא עוזר לנו במיוחד!** זה לא עושה אותנו יותר רגועים ומאושרים בחיים!!! ולמה? כי את האוהב היחיד שפעם היכרנו כ"כ מקרוב... דווקא אותו שכחנו... שכחנו שהאוהב הראשון והיחיד והנאמן ביותר שיש לנו באמת הלא הוא ידיד נפש אב הרחמן!!! דווקא אותו די שכחנו... אנחנו מרגישים אסופים... זרוקים... אמנם אנו יהודים טובים. יראי שמים, עושים מה שצריך. אבל במערכת היחסים... איך הקב"ה מצטייר בעינינו שלנו? באיזה רקע אנחנו נזכרים בו? כשיש צרות... כשקורים חלילה כל מיני אסונות... אז אנחנו נזכרים בקב"ה שכנראה

קורא יקר: שלא יהיו טעויות... הסיפור הזה עם בתיה בת פרעה... הסיפור הזה קרה שמונים שנה לפני הגאולה!!! עוד נכוננו לעם ישראל הרבה שנים קשות... אבל המסר כבר היה ברור... מושיען של ישראל כבר נולד... והוא נלקח לתוך ארמונו של פרעה... והוא שימש כתזכורת קבע!!!

הקב"ה פה!!! איתנו!!! תחת רגליו כמעשה לבנת הספיר... הוא מתחבא ומסתתר מאחורי הסוף ורואה כל מה שעובר עלינו... וחכו חכו... ביום מן הימים הוא עוד יופיע... ואז הוא יוכיח לכל אחד ואחד מאיתנו איך שהוא היה איתנו לאורך כל הדרך... הוא יראה לנו שהוא כאב איתנו וליווה אותנו בכל סבל ובכל געע של הסתרה במצרים... פרטים נוספים בהמשך סיפור יציאת מצרים...

ופרטים עוד יותר נוספים!!! בקרוב ממש... אראנו נפלאות, במהרה.

הוא בא לעורר אותנו... אנו נזכרים בייחסים שלנו עם ה' רק כשאנו עושים עבירות ואנחנו מסתובבים עם נקיפות מצפון כלפיו. אבל ביום יום... בשטף החיים... ובהתמודדויות היומיומיות... שם אנחנו מרגישים זרוקים ביאור... מופקרים לגורלנו... ולכל מיני צרות ויסורים שמפחידים אותנו בדור הזה... אי לכך: **ההללו!!! יהודי יקר: הגיע הזמן להזכר!!!**

יש לא רק תיבת נח!!! יש גם תיבת משה!!!

כמו שכולנו כבר מבינים שבדור המבול צריך לברוח לתיבת נח... כך צריך לזכור... שבדור כזה שכולנו מרגישים סמרטוטים... וזרוקים... ואסופים כאלו... תלושים מהכל... אז בדור כזה צריכים כולנו לקפוץ לסירת ההצלה... הלא היא: **תיבת משה!!!**

צריך לזכור ולשנן: שנכון... אולי יש רגעים שנראה לי שהכל סתם כזה... עולם כמנהגו נוהג... אין לי שום הוכחה שאבא שבשמים כואב את הכאב שלי... שאכפת לו מה שמפריע לי כעת... **אבל לא!!! מי שיש לו טביעות עין... ומי שקצת משקיע בהתבוננות מוזמן לעשות סיור בתיבתו של משה ולראות תיבה מושקעת!!! לראות נער בוכה!!! ולזהות טביעת אצבעות של אבא שבשמים... כל אחד בחיים הפרטיים שלו... אם הוא רק יתבונן יכול לראות חיוכים משמים מכל כיוון... ומי שמתבונן בהם יכול פתאום להבין ש... ש... שאי שם... במסתרים... יושב לו הקב"ה ובוכה יחד איתי בקשיים... כשאני מצטער אזי השכינה נכנסת לתוך סנה... ואם יש לי איזשהו תעוקה בלב- אם יש איזשהי לבינה שיושבת לי על הלב... הרי ברגעים האלו 'תחת רגליו של אלוקי ישראל' כמעשה לבנת הספיר!!! הלבנה הזו שמכבידה עלי... היא עומדת כעת לפניו יתברך... והוא איתנו!!! מצטער יחד איתי... רוצה לראות אותי שמח... והכי הכי חשוב לו: שאני אדע שהוא איתי!!!**

ונצלתם את מצרים...

איציק ומוטי הצטופפו בין כל היהודים העברים... והקשיבו בפה פעור לדבריו של משה שעמד והכריז: אבינו שבשמים רוצה שנצא כולנו למדבר למשך שלושה ימים ונעבוד אותו שם... בשלב זה הקב"ה לא מגלה לנו מה הוא הולך לבקש מאיתנו שנעבוד אותו שם... דבר אחד ויחיד הוא כן מגלה: **שהוא רוצה שנעבוד אותו!!!** ורק שם הוא יגיד מה!!!

אז מה באמת??? וכמה??? ואיך??? מה הצפי??? מה הכיוונים??? אין תשובה!!! זה לא ברור!!! **ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואנו שמה...**

ממשיך משה ואומר: אי לכך ובהתאם לזאת: היות ואנחנו לא יודעים מה הקב"ה ידרוש מאיתנו שמה... אז אין לנו ברירה אלא להצטייד בכל האפשרויות, ולכן: מכאן ואילך כולם לצאת ולהשאיל ממצרים כמה שיותר כלי כסף... כמה שיותר כלי זהב... כמה שיותר בהמות... בקיצור: ההכל... מה שרק אפשר לשאול ממצרים תשאלו... כי מה נעשה... אי אפשר לדעת מה הקב"ה ירצה... משה רבינו סיים את דבריו וכל עם ישראל התפזרו איש לביתו... למשימה...

איציק חזר הבייתה כולו לחוץ... הוא כינס בדחיפות את אמא ואת כל הילדים... תקשיבו טוב... כפי שאתם רואים אבא שבשמים הוא מאוד מאוד גדול... רק תראו מה שהוא עשה בשבועות האחרונים... הוא הראה לנו שהוא שולט על האור... הוא הראה לנו שהוא שולט על הצפרדעים ועל הכינים ועל האש והמים ועל החיות והבהמות... בקיצור: רק בשבועות האחרונים אנחנו רואים שיש עסק עם אלוקים מאוד מאוד גדול!!! ואם משה רבינו אומר שהקב"ה מזמין שאנחנו נעבוד אותו... והוא לא אומר במה... זה כנראה אמור להיות משהו נורא גדול... משהו במושגים של הקב"ה... אז אין ברירה... אנחנו באמת חייבים להתכונן... כל המשפחה חייבים להתגייס למשימה!!! הזמן קצר והמלאכה מרובה... יוצאים ופשוט משאילים ממצרים את כככל מה שיש להם... הכל הכל הכל... אין ברירה... אח"כ אנחנו נחזיר... אבל עכשיו צריך

פשוט לשאול וכמה שנשאל מהם זה הרי לא מספיק בשביל מה שצריך להקריב לו... אבל בשביל זה אנחנו את שלנו נעשה!!! ואת השאר לא עליך המלאכה לגמור!!!

ור' יצחק יצא עם הבנים שלו בצורה מאורגנת והתחילו לאגור... אבל מממזה... דבר ראשון ר' יצחק ניגש ליוסף הסוחר של החמורים הלוביים של מצרים... ודבר ראשון שכר ממנו מאה חמורים!!! וזה רק בשביל מבצע השינוע... כעת כל ילד קיבל כתובת של רחוב יוקרתי אחר בקהיר... ועוד עשרה חמורים בשביל להעמיס סחורה... וקדימה... המשפחה התפזרה בכל מצרים... הולכים מבית ומטעינים... ומטעינים... מלא מלא כלי כסף וכלי זהב... אחרי עבודה מייגעת של יום שלם... חזר ר' יצחק ובניו לביתם הקט בארץ גושן. עם מאה חמורים... מפוצצים!!! מפוצצים בכלים הכי יוקרתיים שיש... ר' יצחק הלך לישון בלילה... ובחצר... רובצים כעת מאה!!! מאה חמורים... וסביבם כמויות של כלי כסף וכלי זהב...

למחרת ר' יצחק קם בבוקר מוקדם... שוב מעיר את הילדים... קדימה עוד יום של אגירה... יוצאים שוב... שוכרים עוד מאתיים חמורים וגמלים... ואוגרים ואוגרים ובלגן... ר' יצחק מגיע הבייתה בלילה כולו עייף ויגע... ותחשוב: בית קטן... מט לנפול... מוקף בארבע מאות חמורים מלאים בכל הון שבעולם וההההכל בשביל מה??? **בשביל שלושה ימים שאנחנו יוצאים למדבר!!!** ו... ומיד חוזרים!!! ואז... אל תשכח... אחרי שלושה ימים האלו צריך עוד להחזיר את כל זה בחזרה. וצריך רשימות מדויקות וחסססר לך אם לא תחזיר למצריים.

לר' יצחק יש שכן... קוראים לו יניב... והנה... בשעה 11 בלילה... יניב דופק בדלת... ההההלו... אתה יצחק... **תגיד לי: נפלת על השכל??? מה זה הרעש הזה???** אני לא יכול להרדם... ארבע מאות חמורים נוערים לי בתוך הכרית (משמרה שניה חמור נוער) פתחת לי פה דיר של חמורים...

ר' יצחק עונה ליניב... מה... יניב אתה לא שמעת??? יוצאים ממצרים ומשה אמר לשאול ממצרים כלי כסף וכלי זהב...

אה... יניב פרץ בצחוק... אתה מאותם אלה שעדיין מאמינים בספין הזה??? **ואני עוד צריך לסבול...???** די... אתם החרדים... תפסיקו לשגע את השכל... שום דבר... לא יוצאים ממצרים ולא כלום... תגיד לי: במאתים שנה אחרונות ראית יהודי אחד שיצא ממצרים??? בכל המאתיים שנה האחרונות זה לא קרה!!! אף יהודי לא הצליח להוציא את האף מחוץ לגבולות מצרים... זה לא מעשי... זה לא יכול להיות... אין לצאת ממצרים... כאן נולדתי... כאן נולדו אבותי... וכאן נולדו נכדי...

ר' יצחק נאנח אנחה עמוקה... אין לי מה להתווכח איתו... אני חלש מידי להתווכח... כמה שאני חרדי... אבל עדיין אני יהודי חלש... אני בעצמי עדיין פה ושם משתחוה לעבודה זרה בשקט... אבל אני בכל זאת מאמין באמונה שלימה לאבא שבשמים שכבר הוכיח לי שהוא כ"כ אוהב אותי... אבל בשביל להתווכח עם יניב??? לא... זה לא בשבילי...

ואכן למחרת... נאלץ ר' יצחק לקבור בכאב את יניב... בחצר ביתו... בלי להשאיר עקבות... לפני שהמצריים יספיקו לצאת מהעוצר של מכת חושך... והלאה... אין זמן יותר מידי לחשוב מחשבות... ר' יצחק ממשיך במלאכת האגירה... (אני לא אספר לך סיפור עוד יותר עצוב שר' יצחק נאלץ גם לקבור שני ילדים מתוך השישייה של הסידרה הרביעית שלו... שגם הם לא מי יודע מה התלהבו מהסקנדל הזה והחליטו שהם לא מעוניינים בכל ה"אביב המצרי" הזה של יציאת מצרים).

והנה חוץ מיניב זכרונו לברכה הקבור בחצר בתינו... היה לר' יצחק עוד שכן... שהוא לשם שינוי... לא כזה כופר כמו יניב... אבל הוא יהודי סולידי... הוא בן אדם מסודר רגוע ובעיקר ריאלי... והוא טען לר' יצחק: תשמע... נכון... משה אמר לשאול כלי כסף... הוא גם אמר לנצל את מצרים ואני מבין שצריך לנצל... וצריך לקחת כמה שיותר... **אבל... אבל... אבל ההההאלו!!! תרגיע...** נראה לי שקצת איבדת את הצפון... אתה קצת מגזים... תראה איזה סקנדל עשית פה??? נראה לך שזה נורמלי...??? ארבע מאות חמורים עם כזה ציוד יקר... שאתה צריך עוד להחזיר אותו בעוד שלושה ימים... ומה עם אבטחה...???

ואל תשכח שמשה רבינו כבר כמעט שנה מדבר על יציאת מצרים... ו... ובכל זאת זה מתעכב ומתעכב... זאת אומרת: מי יודע מתי זה יהיה... ו... ולבנתיים: תראה איזה בלגן עשית פה... אי אפשר לזוז... כל החצר שלך מלאה חמורים וכלים שאולים... זה... זה חיים?? זה הגיוני?? זה נורמלי??

סיים מוטי ואמר... אבל ר' יצחק... שלא תבין לא נכון... אני לא כמו יניב... אני מאמין... עם יד על הלב!!! ואם משה אמר לנצל... ולשאול... אז גם אני מנצל ואני גם שואל אבל ברוגע... נורמלי... כמו בן אדם... לא בהתלהמות, כמוך...

ועברו שלושה ימים והנה... זה הגיע!!! יוצאים ממצרים!!!

ר' יצחק עם חמש מאות חמורים... תופס את כל הכביש... מטען חורג... ארבע משטרות מקדימה... ארבע מאחורה... מיכלים שלימים... עשרים קונטיינרים... ר' יצחק בקושי מצליח לנוע... בגשרים של מצרים הוא לא יכל לעבור... כי הסמטריילר שהוא שכר לצורך השינוע היה יותר גבוה מששה מטרים... לעומת זאת השכן מוטי... השקול והסולידי התנייד לו בקלות עם שלושה חמורים... מוטי הסתכל ברחמים על ר' יצחק... איזה שיגעון... תראה איך יצחק נגרר... איזה עומס יש לו... מוטלי אפילו זכה לקיים כמה פעמים את מצוות עזוב תעזוב עמו עם כל הבלגן של ר' יצחק...

ואז בשלב מסוים הגיעו לים סוף ולפתע!!!

משה רבינו זורק פצצה לתוך הגלים המתנפצים!!!

כאשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפון לראותם עוד עד עולם!!! בום!!! אתה יודע מה משה אמר במשפט הזה?? אתה קולט איזה מהפך...?

עד שניה זו כככולנו היינו בטוחים שבאנו לפה רק בשביל שלושה ימים... כל מה שהשאלנו ממצרים הכל בשביל לעבוד פה את ה' שלושה ימים ולחזור עם כל הציוד חזרה למצרים...

וכעת מה מתברר!?! שום דבר!!!

כל מה שהקב"ה ביקש שנשאל זה בכלל לא בשבילו אלא בשבילנו!!!

כל מה שהוא ביקש שנשאל ממצרים כדי שנעבוד אותו עם זה... זה בשביל הנכס הפרטי שלנו!!! כל מה שהשאלנו השאלנו בשבילנו!!! לכיס הפרטי שלנו!!! זהו... עוד רגע המצרים מתים ביס... וכל מה שהשאלנו מהם הופך להיות נכס פרטי שלנו לנצח נצחים... לא חוזרים למצרים... ולא מחזירים שום דבר למצרים...

מוטי תפס את הראש בשתי ידיים... אוי אוי אוי... לא ידעתי!!! לא ידעתי שזו התכנית... הייתי בטוח שכל מה שצריך לנצל את מצרים זה רק בשביל שלושה ימים... אז הצטיידתי לשלושה ימים... הייתי בטוח שכשמשה רבינו אומר לנצל!!! הוא מתכוין לסוג של שיחת מוסר כזו... שכן... זה זכות גדולה לעבוד את ה' וצריך לנצל... כמובן שצריך לנצל... תמיד המבוגרים אומרים שכדאי לנצל... אבל!!! אם הייתי יודע שה"לנצל" הזה זה... זה לנצל לעצמי...??? לכיס הפרטי שלי??? אם הייתי שצריך לנצל את מצרים לא בשביל עבודת ה' אלא בשביל הויתרינה של הבית שלי??? זה היה כבר משהו אחר לגמרי לגמרי!!! כל ההתארגנות שלי הייתה נראית אחרת לגמרי...

הסיפור הזה הוא בבואה מדויקת לפרטי פרטים של השבעים שמונים שנה שלנו כאן בעולם הזה!!! הרי מה כל התכלית של העולם... הקב"ה שלח אותנו לכאן בשביל שנצא ברכוש גדול... נו... אז למה הוא לא נותן לנו מיד את הרכוש הגדול הזה?? כי... כי הקב"ה רוצה שאנחנו נהיה בעלי הרכוש הזה!!! שנהיה בעלי הטובה ההיא!!!

לכן מה הקב"ה עשה?? שלח אותנו כאן לעוה"ז... וציווה אותנו שנאסוף את כל הרכוש הזה בשבילנו! למענו יתברך!!! והוא מבקש מאיתנו בתחינה שננצל!!! והכל למענו יתברך!!! ואז... אחרי שאנחנו עומלים ועובדים קשה במשך מאה עשרים שנה למענו יתברך!!! אז הקב"ה פתאום פוקח לנו את העיניים... ואז אנחנו מגלים להפתעתנו שכל הרכוש שחשבנו שאספנו למענו יתברך... **לא!!! טעות!!! הכל בשבילנו!!!** רק היות ועשינו את זה עם כל הלב למענו יתברך... זה מה שמעניק לנו חותמת טאבו שאנחנו בעלי הטובה ההיא!

זה הטריק!!! וזה בדיוק מה שקרה במצרים!!!

הקב"ה מצוה את ישראל תשאילו ממצרים כלי כסף... בשביל מה???
בשבילי!!! בשביל לעבוד אותי שלושה ימים!!!

אה... בשביל עבודת ה'??? טוב... כא כל אחד אגר לפי גודל הערכה שלו
 לעבודת ה'... זה עובד קשה מאוד... וזה מסתפק במועט... אבל ברגע שהגיעו
 לים סוף התברר שזהו שלא!!! לא אספת בשבילי!!! אלא בשבילך!

אנחנו באנו כאן לעולם הזה בשביל להיות עבדים של הקב"ה!!! אבל!!!
 לשם שינוי... פה הקב"ה לא מסתיר מאיתנו את הכוונה האמיתית כמו שהוא
 הסתיר במצרים... פה הקב"ה אומר לנו בצורה מפורשת: תדעו לכם שאתם
 אוגרים לעצמכם!!! נטו לעצמכם!!! ובחרת בחיים למען תחיה... אתה תחיה!!!
 לך יהיה!!! הקב"ה פונה אלינו בתחנונים... בבקשה מכם... תנצלו!!! תנצלו את
 מצרים... אתם כעת נמצאים בבחינת מצרים... כל טוב ארץ מצרים לפניכם...
 יהלומים מוטלים לפניכם על הריצפה... כל הנצחיות זרועה לפניכם פה... לא
 נותר לכם אלא לאגור... עוד מצווה... ועוד מילה תורה... ואני אומר לכם:
 תנצלו!!! תבזזו!!!

כל מה שנותר לנו זה רק ללמוד מהטעות של אותו מוטי...

אותו מוטי חשב שפה!!! פה במצרים הוא יהיה תמיד!!! ואילו שם... שם
 במדבר הוא יהיה רק שלושה ימים!!! לכן הוא אסף בהתאם... אבל אם הוא רק
 היה מעלה על דעתו שזה בדיוק הפוך... שפה במצרים יש לי רק עוד שלושה
 ימים להשאר... ואילו שם... שם במדבר זה לתמיד... אם הוא היה יודע את זה
 הוא היה הופך את העולם לא פחות מר' יצחק... אז זהו!!! הטעות של מוטי זה
 טעות של כל אחד ואחד מאיתנו!!!

משום מה לכולנו יש איזשהו דפקט מסוים... שהתחושה הפנימית שלנו
 שפה אנחנו נהיה תמיד!!! ואילו בשמים??? כן... אולי... נכון... בעצם ודאי...
 ברור שנגיע יום אחד לשם... אבל רק לביקור בזק של איזה שלושה ימים... לא
 יודע... זה לא בדיחה!!! זה פשוט באג!!! שלא יהיו טעויות: זה לא טמטום של

צעירים גם זקנים מופלגים נמצאים בדפקט הזה שמשמים אנחנו לא קולטים את העובדה הפשוטה שאף אחד לא יכול להכחיש אותה... שאנחנו פה אורחים... שגעון שכולנו חיים בתוכו!!! שגעון ששמו חזקת חיים!!!

כולנו באיזשהו מקום מרגישים עמוק בתוך הלב שכאן מקומנו... ואילו בשמים??? נו... זה משהו רחוק... משהו שמשחק אצלנו כמו איזה שלושה ימים במדבר... שאפשר להסתפק שם גם בכלים חד פעמיים... גם לא צריך לאכול בשרי שם... אפשר להסתפק בפיתה פלאפל...

לא נותר לנו אלא לשנן ולשנן את ציוויו של משה רבינו:

ונצלתם!!! לנצל!!! לנצל את מצרים!!! אנחנו היחידים שנרויח מזה.

כדאי!!! כן... ברגעים קשים מותר לזכור על זה... סוף סוף המרויח הגדול זה

אני... וגם המפסיד הגדול יהיה רק אני... ונצלתם!!!

מעשה שהיה: קראו לה מירי!!!

השעה שיש בבוקר... רבקה מתעוררת כמו 'גבר...' מתארגנת בקדחתנות ויוצאת לעבודה המשרדית במגדלי קהיר, כן... היא עובדת ב'שדה...' היא עובדת בפרך... נאלצת להתמודד מול כל מיני משימות בעולם החיצון שמנוגדות לטבע שלה... לא קל לה... באופן כללי כל משימה שכרוכה ביציאה מהקן הביתי הרי בשביל אשה זה סבל... זה מנוגד בכל מהותו לטבע הנשי שלה...

אבל מה אפשר לעשות... זה הדרישות!!! לא לחינם פרעה דורש את זה!!! הוא רוצה מאיתנו דווקא עבודת פרך!!! דווקא עבודה שמנוגדת לתכונות שלנו! ורבקה כל היום מחוץ לבית... עובדת בהיי טק... לא רואה את הילדים... לא מגיעה הביתה... רחוקה מהקן המשפחתי... רחוקה מהמטבח האהוב... מהבית החמימי... **אבל בשביל זה היא בעבודת פרך...** היא מקבלת את זה באהבה... היא יודעת שבזה היא מקיימת את הגזירה של "גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם..." כן... בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותנו ממצרים...

אמנם יש לרבקה רגעים קשים של געגועים עזים הביתה... היא השאירה בבית ששיית ילדים קטנים שהם צריכים מגע וליטוף של אמא... כל בוקר היא נתלשת מהם בכאב... ומאוד קשה לה המרחק מהם...

קשה לרבקה לחשוב עליהם... מסכנים... אין להם אמא... אין להם את האמא שהייתה לי... כשהיינו גרים עוד בארץ כנען יחד עם זידי ישראל סבא... היינו חיים בבית, ואמא כל הזמן הייתה בבית, והיא הייתה מגדלת אותנו, והנה, כעת במצרים, הכל התהפך, והילדים שלי לא זוכים לקבל את המגע אם הזה...

והילדים גדלים... גדלים לבד... חלקם גדלים ביאור... חלקם גם טובעים ביאור מחוסר חום ואהבה... ויום אחד אבא ואמא זוכים לחתן את בתם הבכורה... השפחה שרי... היא זכתה להינשא לעבד העברי הנקרא שימי...

שרי כבר שייכת לדור אחר!!! היא כבר לא יודעת שיש משהו אחר... היא לא מכירה משהו אחר... היא כבר נולדה עמוק לתוך שעבוד מצרים... ממת

שהיא נולדה היא זוכרת אמא שיוצאת מהבית בשעת בוקר מוקדמת וחוזרת רק בשעה 4 אחרי צהריים... שרי כבר לא רואה בזה שום בעיה... ולכן גם היא יוצאת כל בוקר בשעה שש לעבודה... גם היא מגדלת משפחה ברוכת ילדים... גם לה מחכים ששיית ילדים בבית... גם היא מגיעה הביתה רק בשעות הערב... ואז כבר אין לה כח לעשות כלום... אבל זה החיים... זה מה שיש... אין משהו אחר... מה... יש משהו אחר??? וכי זה אמור להראות אחרת???

ואז בשבת אחת... שהיתה קצת מנוחה... (הודות למשה ובתיה שמתוך ארמון המלוכה הם הצליחו לארגן לנו לכה"פ את היום הזה) אמא התיישבה עם בתה הנשואה שרי... והתחילה לספר לה: שרי, שתדעי... מותר לך לדעת שהמצב הזה שאנחנו חיים בו עכשיו זה **לא מצב נורמלי!!!** זה שאני ואת יוצאות מהבית כ"כ מוקדם לעבודה וחוזרות כ"כ מאוחר... **זה לא אמור להיות ככה!!!** המקום הטבעי שלנו בתור "בית יעקב" **זה הבית!!! כל כבודה בת מלך פנימה...** זה מה שאני ראיתי בבית שלי... ככה היה נראה הבית של סבא ישראל כשהיינו גרים בארץ כנען... סבא יעקב לימד אותנו שהקריירה האמיתית של אם בישראל זה "בית יעקב"! בתוך הבית! לגדל את השישיות שלנו... לגדל את הבנים של הקב"ה ולהחדיר בהם ידישקייט מתוך הכרה שזו השליחות הגדולה ביותר בעולם... התואר הכי נכסף שלנו זה להיות עקרות בית שממתינות לבעליהן שיחזור הביתה ולקבל אותו מהבית... ולא שהוא יקבל אותנו...

שרי מסתכלת על אמא כאילו היא נפלה מהירח... אבל אמא, מה את רוצה? על מה את מדברת... ככה זה... ככה זה כולן. כולן יוצאות מוקדם בבוקר בשביל לפרנס את הבעלים... זה מה שיש... זה גם מה שאת - אמא עשית כל השנים...

אמא נאנחה ואמרה: כן שרי... את צודקת... את נולדת לתוך תוך שעבוד מצרים... את כבר דור שני או שלישי במצרים... **אבל תדעי לך!!! שזה לא!!! זה לא אמור להיראות ככה!!!** אנחנו עמוק עמוק בתוך גלות מצרים!!! אני לא הולכת עכשיו להגיד לך שתעשי שינוי... גם אני לא הולכת לשנות סדרי עולם...

אבל לפחות שתדעי!!! שתדעי שאנחנו בגלות!!!

ואז אמא שתקה... ולאחמ"כ היא אמרה בשקט בשקט: שרי... את יודעת
איך אמא יהודיה אמורה באמת להיראות? את יודעת איך? את יודעת כמו מי?

שרי מסתכלת על אמא... נו... כמו מי???

אמא היישירה מבט נוקב בעיניה של שרי ואמרה בשקט בשקט: כמו...
כמו... **כמו מירי!!!** כן, אותה מירי... שכולכם צוחקות עליה מאחורי הגב...

שרי הייתה בהלם, מה אמא... את היית רוצה שאני אראה כמו מירי הזו?
ה'מירי הזו שכולם מסתכלים עליה כמו טראלהלה...???

אמא הרכינה את ראשה ואמרה חרישית: כן... תתפלאי לשימוע אבל כן...

כן... אני יודעת שבמצרים זה לא פופולרי... כאן במצרים מסתכלים על מירי
כתמהונית... אבל תדעי לך שזו האמת, ולא זו בלבד... המשיכה אמא ואמרה:
הייתי רוצה שתבואי יחד איתי להשתתף מידי שבת בחוג 'בית' של מירי...

כן... מידי שבת מירי אוספת את כל הנשים צדקניות שבמצרים והיא
אומרת שם דברים שכדאי לדעת אותם... חשוב לדעת אותם...

ובכן: מי היא זו אותה מירי שעליה אמא מדברת?? ולמה שרי כ"כ בהלם?

ובכן: מעשה שהיה: קראו לה מירי, וכשמה כן הייתה... מירי שמה ומרים היו
חייה... מיום שנולדה היא הייתה חולנית וחלשה, היא סבלה גם מצרעת
כרונית... ניתוחים ותרופות היו מנת חלקה... מגיל שלוש היא כבר ידעה לבלוע
גלולות... אמנם כל זה רק פיזית... כי ברוחה ונפשה היא הייתה חזקה וגיבורה...
ועל אף הכל ולמרות הכל היא הצליחה מתוך אמונה בה' ובטחון שהכל לטובה...
והיא התעקשה והתעקשה... עברה את היסודי... הצליחה במבחנים...
בסמינר עברה מגמות קשות בהצלחה... אבל כשהיא סיימה ב' סמינר... כאן
החלה התפנית האמיתית בחייה...

כל חברותיה יצאו לחפש עבודה... שלחו פקסים... ומהר מאוד הם הסתדרו
להם והשתבצו כל אחת בעבודה משרדית ויוקרתית משלה... רק מירי נשארה

בלי עבודה... מיירי היא הבת היחידה בכל המחזור שלא יצאה לעבודה משרדית. ולא דווקא בגלל חולשתה, **אלא זה הגיע מצידה!!!** היא בחרה להישאר בבית...

ואתה יודע מה זה לחיות במצרים ולא לעבוד??? במצרים העבודה היא כל החיים, כולנו עבדים ושפחות בנשמה... אשה במצרים שלא יוצאת מידי בוקר לעבודה הייטקית במשך תשע שעות רצוף זה לא בן אדם... אבל מיירי ויתרה על זה מרצונה הטוב... מיירי קיבלה חינוך אחר... מיירי קיבלה חינוך יהודי שאידישע מאמע היא בת מלך, **ולא שפחה!!!** היא קיבלה חינוך שהקריירה של אם בישראל זה לגדל את הבנים של הקב"ה... ודווקא לא לפתח קריירה...

ואז הגיע פרק האישה נקנית... וכצפוי... המצב שלה בשידוכים היה קשה מאוד... שום הצעה לא הגיעה... כי תחשוב: גם לא עובדת במשרה מכובדת... גם לא מכניסה כסף... גם חולנית... ועוד משבט לוי... **אתה יודע מה זה שבט לוי בתוך מצרים???** מדובר בכת של אנשים 'תמהונים' שלא מחפשים לצאת לעבוד בכל מחיר... ושוב... אתה יודע מה זה במצרים לא לצאת לעבוד?? מי שלא עובד הוא משוגע... במצרים **כולם עבדים!!!** ללא יוצא מן הכלל... זה כל המוטו שלנו... זו הגאווה שלנו... אנחנו העבדים של 'ממושקה' מצרים... זו האידיאלוגיה שלנו... יש רק קבוצה אחת קטנה ותמהונית שקוראים להם 'שבט לוי' שהם משום מה לא!!! לא מחפשים לעבוד... ואותה מיירי... גם היא מגיעה מהכת הזו. אז אתה מבין לבד שבשידוכים המצב שלה קשה... ובאשמתה...

אף בחור ישיבה במצרים לא מוכן לקחת אשה שלא עובדת... כי סו"ס גם הוא עבד נרצע במצרים... והוא קיבל חינוך מצרי טהור שבית יהודי שנבנה בארץ גושן מושתת על העקרון שאשה חייבת לצאת לעבוד במשרה משרדית יוקרתית... אחרת היא לא שווה גרוש... ובשביל זה הוא מוכן לעשות הכל... (במידת הצורך הוא אפילו מוכן להחליף את מלאכת האנשים לנשים, הוא מוכן להכין אוכל... לשמור על הילדים ולכבס ולסדר את הבית ולעשות את מלאכת הנשים, העיקר שהאשה תקח את מלאכת האנשים והיא קרייסיטית, ותחזור מהעבודה ככה בשעה שש... כמו 'גבר' מכובד...) אז אתה מבין לבד, שאם מיירי מכריזה בראסמיות שהיא לא מתכננת להיות שפחה זה לא מטיב איתה בשידוכים...

עכשיו, שלא תבין לא נכון, מירי לא נשארה מובטלת, יש לה המון עבודה, היא ואמא שלה עסוקות מבוקר עד ליל ב"שפרה ופועה", הם מילדות ומגדלות את ה"יתומים" החיים של נשות ישראל... אמא יוכבד משפרת את התינוק... עוטפת אותו... דואגת לו... ואילו מרים עסוקה בלשיר לו, ולהרגיע אותו, וזו הקריירה שלה במצרים...

כל הנשים הקרייריסטיות עוברות עם התיק ההדור ליד הגן של מירי ומסתכלות אליה חצי ברחמים... חצי בבוז... איזה מסכנה מרים, כנראה שהיא לא אינטלגנטית... כנראה אף אחד לא קיבל אותה לעבודה משרדית, לכן היא נאלצת להעביר את הזמן שלה בתור גנת... לרוץ אחרי הילדים, לשיר להם שירים ולספר להם על אברהם אבינו, ורחל אמנו... איזה איי-קיו נמוך...

מידי בוקר... בשעה שש וחצי האמהות מגיעות בריצה עם השישיות למעון של מירי... משאירות את הילדים אצלה, ורצות מהר מהר לעבודה במצרים.

ומירי נשארת עם הבנים של הקב"ה ופועה להם, אוי... יענקי ושושי ומוישי ואברימי ונפתלי וגיטי- יעקובזון, בוקר טוב לכם... בא נגיד מודה אני לפניך... היא צובטת להם בלחי ונותנת להם חום ואהבה שהם לא מקבלים בבית... מה אפשר לעשות... להורים שלהם אין זמן... הם עבדים של פרעה במצרים!!!

מירי מגדלת את הילדים, ולוחשת להם באוזן: תדעו לכם: **אתם יהודים!!!**
אתם הבנים של אבא שבשמים!!! אתם לא עבדים של פרעה, לא!!! חלילה!!!
 הללו עבדי ה'!!! אתם גדולים, אתם המרכבה של השכינה הקדושה... והשכינה כאן איתנו במצרים... מירי שרה להם שירים של יציאת מצרים, היא מספרת להם שיום יבא ואבא שבשמים יבא ויוציא אותנו ממצרים, ואז בעזה"ש אבא ואמא יהיו יותר רגועים... ואז הם כבר לא יצטרכו כל הזמן לבדוק איזה הודעה הבוס שלח להם בוואצאפ, והמצב רוח שלהם לא ישתנה לפי הלחץ בעבודה...

אבל מחוץ לגן כולם ממשיכים לנווד לה ברחמים... כולם משאירות את הילדים אצלה וצוחקות עליה מאחורי הגב... אמנם ישנם גם נשים טובות שדואגות למירי... **ומידי פעם הם מנסות לדבר על ליבה:** מירי, את הרי רוצה יום

אחד להתחתן... ובקצב הזה... אם את תמשיכי להיות "פועה" ולהישאר ברמה האינטליגנטית הנמוכה הזו, בקצב הזה אף בחור לא ירצה להתחתן איתך... מירי שומעת את המילים הקשות... קשה לה לשמוע את זה... ומי כמותה יודעת עד כמה היא צודקת... באמת אף בחור לא מוכן 'להתבזבז' על אם בישראל... אבל בכל זאת מירי לא זזה מהאמת שלה... אני בת מלך! אני לא מוכנה להיות שפחה של פרעה ויהי מה!!!

והזמן עושה את שלו... ומירי מתעכבת עוד שנה בשידוכים ועוד שנה... וזהו... היא נשכחה לגמרי... הוציאו את השם שלה מהמחברות של השדכנים. גם הם כבר התייאשו מלשכנע אותה... והגיע היום שכבר לא קראו לה מירי, קראו לה "עזובה" – כי כולם עזבו אותה, ויום אחד כתוב בדה"י "ותמת עזובה", היא מתה... לא, היא לא מתה ממש, אלא היא נשכחה לגמרי... והיא הייתה נחשבת כמו מת... (מי שלא מבין למה נשכח נחשב כמת? מוזמן לברר זאת אצל אלו שמרגישים שכוחים, שהם יכולים להעיד ש"נשכחתי כמת מלב...").

אבל!!! לא יזנח לעולם ה'!!! וגם בתוך גלות מצרים, יש חיזכים משמים.

ובתוך ארץ גושן היה בחור אחד!!! אחד ויחיד!!! בחור לא שגרת! בחור שהייתה לו יראת שמים אמיתית והוא דרש את ה' באמת... והוא זיהה והבין את מה שכולם לא הבינו... וגם אם כבר מאתיים שנה אנו נמצאים בגלות וכל עם ישראל הולכים שבי כמו עבדים אחר עבדות מצרים ובטוחים שהחומר והלבנים זה התכלית של החיים... אבל כלב בן יפונה לא מתבלבל!!! רוח אחרת הייתה עמו... והוא ידע שזיידע יעקב אבינו לימד אותנו שיש משמעות קצת יותר עמוקה לחיים... והעבודה העיקרית שלנו היא לבנות את כנסת ישראל... ואדרבה, כל הסיבה שסבא ישראל ירד לכאן זה רק בשביל לבנות מכאן את כנסת ישראל, ולמרות שכולם חושבים אחרת... הרי לאותו כלב בן יפונה הייתה תכונה יחודית ש"הייתה רוח אחרת עמו..." , לא אכפת לו מה ר' ככולם חושב... אם זו האמת... אז הוא דבק בה ובכל מחיר...

ואותו בחור חיפש שידוך מתאים!!! אבל גם הוא לא מצא!!! הוא חיפש אשה כזו שלא תהיה שפחה של פרעה בכל מחיר... שלא תהיה שפחה של הקריירה והמשרה הכ"כ נערצת במצרים...

וגם אותו בחור התעכב בשידוכים... הוא עמד על שלו... היו לו דרישות!!! לא! הוא לא דרש כסף... הוא לא חיפש אישה שמכניסה חמש ספרות... **הוא בסה"כ רצה אשה בת חורין!!!** בת חורין מהעבדות של מצרים!!! אשה שמוכנה להכיר בתפקידה האמיתי במצרים! לגדל את בניו של הקב"ה **ולצאת** ממצרים! והקב"ה מזווג זיווגים... וערב אחד נשברה הצלחת בביתה של מירי... כן... כלב בן יפונה הסכים להתפשר ולהתחתן גם עם אשה חולנית, גם עם אשה לא בריאה, וגם עם אחת כזו שלא מכניסה כסף... ובלבד שהיא תהיה בת חורין!!! והם נישאו בשעה טובה ומוצלחת... והנה הגנת ה"עזובה" קמה לתחיה, והיא נהפכה להיות אשתו של כלב בן יפונה...

ואם עד היום כולם הכירו את הבחור תמהוני מארץ גושן, ואת האשה התמהונית מקהיר, הרי מכאן ואילך זה כבר נהיה זוג תמהונים!!! מה הסיפור של הזוג הזה??? מה ה'קטע' שלהם? מה פשר האידיאולוגיה המוזרה שלא לעבוד במצרים? תסתכלו ימינה ושמאלה... תראו... במצרים הכל מתחיל ונגמר בעבודה... העבודה היא חיינו... אבא פרעה ואמא מצרים...

אבל לכלב בן יפונה ולאשתו מרים יש מצע אחר!!!

מירי ובעלה יודעים שיש יום שאחרי מצרים!!! יום אחד אנחנו עוד **נצא** ממצרים!!! כי אנחנו בנים של הקב"ה, ובנים של אברהם יצחק ויעקב, ולכן מירי ממשיכה להשקיע בילדים של הקב"ה, כי היא יודעת שכאן נמצאת ההשקעה האמיתית!!! היא יודעת שכל ילד יהודי, הוא בגדר "בני בכורי ישראל" שהקב"ה לא מוותר עליו, היא משקיע בכל ילד מתוך הכרה, שבעוד כמה שנים הקב"ה בכבודו ובעצמו ינשק אותו ויפנה אליו בלשון יחיד ויאמר לו: בדמיך חי...

יום אחד בתיה בת פרעה פותחת 'חוג בתיה', כן, מידי שבת יש ליהודים חופש יום אחד מהעבודה, חופש מהקריירה... חופש מהרשת האלחוטית... קצת מנוחת הנפש, ואז מירי פותחת חוג 'זימרה' מטעם בתיה, כל נשות

ישראל הצדקניות מגיעות, ומירי מקבלת את פניהם **בתוף!!!** כל אחת מקבלת תוף, ומרים נותנת להם את הרקע ומספרת להם שיום יבא, ואנחנו נצא ממצרים, ואבא שבשמים ישא אותנו על כנפי נשרים, ויקרע לנו את הים, ואז אנחנו נשיר את שירת הים... והגברים אמנם ישירו בפה, אבל אנחנו נשים... ומטעמי צניעות אנחנו לא נוכל לשיר בפה... לכן אנחנו צריכות להיות ערוכות בתופים ומחולות, וכך אנחנו נצטרף לשירתם, ובשביל זה צריך להתכונן!!!

ומרים יושבת בלב ליבה של קהיר, ומלמדת את נשות ישראל את המילים:
"ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב", והנשים מתופפות לפי הקצב, **זה א-לי ואנוהו...** והם כבר מוכנות לצאת, התזמורת כבר עומדת... יש כבר מנצחת.

וכמובן שהחוג הזה נהפך להיות לבדיחת השנה בארץ גושן... שמעתם מה עשתה הגנת מירי??? היא התחילה לתופף בתוף מצרים מנגינות חדשות... מנגינות של "מי כמוך באלים ה'"... כולם מתגלגלות מצחוק... זו הבדיחה הכי מצחיקה במצרים... אפילו פרעה לא מצליח לכעוס על נבואת הזעם שמירי מתנבאה עליו... כי זה כ"כ מצחיק... רק תסתכל על הממדים האדירים של הפירמידות של מצרים ותנסה לדמיין ש"סוס פרעה וחילו ירה בים..."

וכעת נחזור לשרי, שבדיוק עכשיו... כשזה נהפך להיות שיחת היום... וכולם צוחקים על החוג המוזר שפתחה אותה מירי... בדיוק עכשיו אמא לוחשת לשרי ובשקט בשקט היא אומרת לה... אני בדרך לשם... בואי איתי...

ושרי לא האמינה לעצמה, היא כבר מוצאת את עצמה הולכת כמה שבועות לחוג 'בתיה' של מרים, ומירי שם מספרת להם על "שם בתיה משה הקטן", היא מסבירה להם שמושיען של ישראל מגיעה דווקא מתוך עומק ההסתרה... דווקא מתוך הבלבול הגדול... מרים מגלה להם שיש משהו מחוץ לגבולות מצרים, מרים מספרת להם שסבא ישראל מחכה לנו בגעגועים בארץ ישראל, הרבה דמעות נשפכות שם... מרים מצליחה להדביק את כולם ברגש ובגעגועים לצאת ממצרים... לזכות לראות את עמלנו- אלו הבנים, לראות איזה

אוצרות יהודים אנחנו מחזיקות בידיים, ולאיזה מדרגות נעלות הם הולכים להגיע בבא היום... מרים אט אט מצליחה לסחוף איתה את כל הנשים הצדקניות, ומצליחה להכניס בהם געגועים גדולים לאבינו שבשמים... ותשוקה עזה לצאת ממצרים, ואכן בזכות אותם נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים.

הגברים עדיין חומר יותר קשה... הגברים יחכו בסבלנות לאחיה של מירי שהוא יגיע לקראת הסוף... אחרי שמירי תכשיר את הנשים ותעורר בהם את האתערותא דלתתא... אז יבא האח הקטן משה ויבשר "פקוד פקדת..."

ימים יגידו, ולאחר כך וכך שנים, עם ישראל עמדו על שפת הים, והמנהיג הגדול משה הולך בראשם, וכולם שוררו 'אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים', עם ישראל לא היו כ"כ ערוכים לשירה הזו, אבל מרים הנביאה וכל הנשים הצדקניות היו כבר מאומנות היטב, הם הציעו את התופים הישנים ממצרים, ותצא מרים הנביאה, כעת כבר אף אחת לא חושב שהיא תמהונית, היום כבר כולם מבינות שהתמהונית הזו הייתה לא אחר מנבואה, ותצאן כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות, ותען להם מרים, שירו לה' כי גאה גאה.

ותען להם מרים!!! מתי??? לא עכשיו, אלא אי שם, אז אז, באותם ימים, שאף אחד לא ידע להעריך מה כוחו של יהודי וכמה הוא חשוב בעיני הקב"ה, אז מרים ידעה להצביע על כל תינוק יהודי, וידעה לומר שכאן ההשקעה הגדולה ביותר, אז מרים ידעה כבר לתופף ולהכריז: אשירה לה' כי גאה גאה.

שתי נשים גדולות היו לנו במצרים:

הראשונה: בתיה בת פרעה! והשניה: **מרים הנביאה!**

לכל אחת היה תפקיד אחר, ומשניהם ביחד באה הגאולה.

בתיה בת פרעה, מייצגת את התפקיד של היהודי **בתוך** גלות מצרים!!! בתיה היא סמל ודוגמא איך אפשר להתנהג כמו יהודי בתוך הארמון של פרעה, ואיך אפשר להגיע עמוק מתוך טומאת מצרים ובכל זאת לרחוץ מגילולי פרעה

ולחיות נאמן לה'... בתיה מלמדת אותנו איך לשרוד את הגלות, איך להמשיך אמא יהודיה גם כשהיא שפחה מבוקר עד ליל וגם כשזורקים את הילדים שלה ליאור... שיגדלו שם לבד... איך להחזיק את הראש מעל המים ולשרוד...

לעומת זאת מרים הנביאה מייצגת את החזון! את האמא היהודיה שלא מקבלת את הגלות העכשווית, והיא עם הפנים קדימה... מרים מתייצבת מרחוק, ועסוקה אי שם ביציאה... ביציאה ממצרים... מרים לא מוכנה לשרוד את ההווה, אלא היא עסוקה ב-לקום ולצאת ממצרים, בלהכשיר את עצמנו לתופים והמחולות של היום שאחרי...

ניתן לומר שגם בדורנו אנו, אנחנו צריכים את שתי ההנהגות האלו כאחד:

מצד אחד, כורח המציאות של דורנו, מעמיד אותנו מול עובדה שכל אשת אברך יוצאת לעבוד, ואי אפשר לצאת הילחם מול העובדה הזו, זו המציאות, אלו הם סדרי עולם... וכאן אנחנו צריכים את בתיה בת פרעה שתתן לנו תעצומות נפש וכח לדעת איך לשמור על עצמנו בתוך המצב הזה, איך להישאר לה' ולתורתו ולא להיכנע ללחצים בתוך העבודה, ולהישאר חזקים ולא להיכנע לגילולי פרעה של שנת 2019...

אבל מאידך!!! אנחנו גם מוכרחים את האיפוס של מרים הנביאה, צריך מידי פעם שמרים תתופף לנו על הראש ותעשה לנו שירות יקיצה... שההלו... נא לזכור: שהמצב הזה הוא לא אידיאלי, לזכור שגם אם כורח המציאות הוא שככה זה היום, אבל זה לא אמור להיות ככה, לזכור שהמקום האמיתי שלנו זה "שפרה ופועה..." אמנם מה נעשה עם המידע הזה היום?

אין הרבה מה לעשות איתו, אבל לכה"פ לדעת שזה לא המצב המתוקן, ולפחות להכין תופים ליום שאחרי, לפחות לדעת שאנחנו נמצאים בשעבוד מצרים, שלא נשאר חלילה מיוזמתנו במכת חושך,

להיות מרים אנחנו לא יכולים, מה נעשה, שגזרה חכמתו העליונה ואנחנו עדיין בתוך שעבוד גלויות, בתוך שעבוד מצרים של דורנו, אבל אנחנו כן צריכים להתאפס מידי פעם ולדעת מהי האמת, איך אנחנו באמת אמורים להיראות, ובשביל זה יש לנו את מרים, שתעמיד אותנו מול המפה האמיתית,

שתראה לנו איך האידישע מאמע אמיתית אמורה להיראות, שתעמיד אותנו מול התוף שכולנו מחכים לו, אבל בשטח, בחיי היום יום, אנו זקוקים לעזרתה של בתיה, שתתן לנו כוחות לשרוד את ההווה, שתארגן לנו- היא ובנה המאומץ משה, שיארגנו לו את יום השבת שלפחות אז נזכור שהשתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין, השתא הכא, לשנה הבאה בירושלים. במהרה ממש.

ליל שימורים... הוא הלילה שאמר הקב"ה לאברהם

"ד בניסן... ארץ גושן... בלגן... יש הרבה בלגן... חצר הבית מפוצצת עד אפס מקום... מלא מלא תכשיטים ובגדים בערמות... כן... כבר י"ב חודש שאנחנו שואלים ממצרים כלי כסף וכלי זהב... בהתחלה זה היה על אש נמוכה... אבל עכשיו... בשבוע האחרון... המצריים רודפים אחרי ומשאילים כמעט בכח. והכל בשביל לקיים רצון ה' ורצון הצדיק.

חוץ מזה כבר ארבעה ימים שלידי המיטה שלי מכרכר לו הטלה... **וזה הכי מלחיץ!!!** כי בשביל המצריים **זה סדין אדום!!!** הם מצידם מוכנים להשאיל לי כלי כסף וכלי זהב... הם אפילו היו מוכנים לספוג את כל המכות **אבל לגעת באלוהים שלהם???** לקשור את הטלה ה"קדוש" שלהם למיטה?? זה קו אדום!!! אבל בר"ח ניסן משה רבינו ציווה אותנו... וכבר לפני שלושה ימים עשינו את זה ועם הרבה הרבה דפיקות לב... ובאמת זה לא היה פשוט... המצריים התפוצצו... והמעיים שלהם התחתחו (כלשון הז"ל...) אבל בנס הם לא העיזו לעשות כלום!!! סוף סוף הם כבר אחרי תשע מכות...

אבל עדיין!!! הרגע הקשה ביותר עדיין לפנינו!!! בעוד שעתיים אנחנו אמורים להוציא את הטלה לפתח הבית... לעקוד אותנו... ולקחת סכין ו... ולשחוט אותנו!!! אבאלע... זה מפחיד אותי... הם יהרגו אותי... הם לא יוכלו לסבול את זה... אז ניסיתי... ניסיתי לעשות לומד'ס... נכון שצריך להזות על המשקוף ועל שתי המזוזות... אבל אולי!!! אולי אפשר בכל זאת לסגור את הדלת שהמצריים לא יראו... ככה אני אהיה יותר רגוע... ובאמת שאלתי את משה... אבל התשובה הייתה: שהיות ומקום השחיטה הוא בדלת... (וחוץ מזה שיש שיטות ש"הסף" זה הסף הדלת, וא"כ הדם צריך להתנקז בדיוק לאיפה שנמצא הצינור של הדלת!!!) בקיצור: שורה תחתונה אין אפשרות להשאיר דלת סגורה... טוב... אני מאוד מקווה שזה יעבור בשלום... הלב שלי דופק...

אבל חכה... יש עוד דבר שמלחיץ אותי לא פחות... משה רבינו פתאום הודיע: "וכל ערל לא יאכל בו"!!! בשביל לאכול קרבן פסח צריך לימול!!! מדובר בניתוח כ"כ כואב... **ובדיוק היום...? ולמה???** רבש"ע: אין לי כוחות נפש בשביל זה... רק אתמול קברנו פה כמה קרובי משפחה שלא רצו לצאת... ואני כן רציתי לצאת... אבל למול?? די... זה מפחיד... וגם המצריים האלו עם העיניים שלהם... וגם הכבש שלי שהתחיל משום מה לעשות פה קולות... ואני כבר רואה מהחלון שמתגודדים לי פה מצריים מכל הכיוונים... כי הם כבר יודעים מה אני הולך לעשות עם הטלה שלהם והעיניים שלהם מרצדות... ואני מפחד על החיים שלי... והכל ביחד...

השעה 2.00 בצהריים... צוחר שלנו חזר!!! אמנם כאוב... שותת דם... אבל עם פנים מאירות... משה רבינו בכבודו ובעצמו מל אותו והכניסו בבריתו של אברהם אבינו... יהושע בן נון עמד ופרע את המילה... ואהרן הכהן גדול הושיט לו כוס של ברכה לתוך פיו... (תחשוב איזה ברית... במעמד משה אהרן ויהושע, רק אליו הנביא עדיין לא שם... כי הוא עדיין לא קינא לשם ה' אלוהיו עיין שיר השירים רבה פ"א נ"ו) זה אמנם היה כואב... וגם מאוד מפחיד... אבל מאז המילה משהו פתאום קרה לו!!! נהיה לו פתאום אור בעיניים... פתאום כבר לא כ"כ אכפת לו מה יהיה...

הוא חזר בבטחון הבייתה!!! והודיע לכל השישיות בהתרגשות... בואו... תתאספו כולם... אני הולך לשחוט קרבן פסח!!! אבל אמא הצדקנית בקשה לחכות עוד כמה דקות... והיא שלחה את כל השישיות... מהר מהר למשה רבינו... שיכניס גם אותם בבריתו של אברהם אבינו... הם חזרו... הרבה דם נשפך בבית ברגעים אלו... **ואז הגיע הרגע!!!** צוחר ביקש מימואל שיעקוד את הכבש בשעת השחיטה... ולבנתיים... התאספו שם המוני המוני מצריים... **ש... שמסתכלים ולא מאמינים!!! שוחטים לנו את האלוהים!!!** העיניים שלהם בערו באש קנאות כמו שלא בערו מעולם... אחרי הכל... זה האלוהים שלהם... אבל צוחר לא הסתכל לכיוונם... צוחר כעת שותת מדם מילה... והוא כעת נחוש לזכות גם בדם פסח... לא מעניין אותו כלום... מצידי תבואו עם מגלבים ועם

חרבות... מצידו למות... אני כבר בלאו הכי מדמם כולי... אני כעת מוסר נפש למענו יתברך!!! באש ובמים... בחיים ובמוות...

צוחר התחיל לפזם "לעשות רצונך אלוקי חפצתי..." לשם יחוד קודשא בריך הוא... ואז... לפתע צוחר נזכר... כן... אבא שלי סיפר לי שזיידע אברהם... הנימול הראשון... פעם עמד בהר המוריה וגם הוא שחט איל על הלב המדמם שלו ועל אפרו של יצחק שכמעט היה צבור כאן ע"ג המזבח... והנה, אני כאן במצרים... גם אני נמצא במצב מאוד דומה... גם אני מדמם... גם אני נמצא כעת בסכנת חיים... אבל "לעשות רצונך אלוקי חפצתי..."

הילדים הצמידו את ראשו של הכבש למפתן הדלת... וצוחר השתדל להתגבר על הרעד וההתרגשות ו... ושחט את הטלה!!! זרם דם יצא ומילא את סף הדלת!!! יענקי כבר עמד שם מוכן עם האגודת אזור והושיט אותו לאבא... אבא נטל את האגודת אזור וטבל אותה בדם אשר בסף!!! ("א שסף זה כלי קיבול, ו"א שזה סף הדלת) אבא נעמד וכיון לשם מצות הזאה, והיזה למעלה על המשקוף... ואח"כ חזר וטבל את האזור בדם... והיזה על המזוזה הימנית... ועל המזוזה השמאלית...

כל פתח הבית התמלא כולו בדם!!! הרבה הרבה דם!!! ונתערב דם פסח בדם מילה... "הקב"ה עובר על כל אחד ואחד ומנשקו בראשו ואומר: ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי..."

והדמעות נשפכו שם כמים... לפתע הפירמידות של מצרים וכל הכוחי ועוצם ידי של מעצמת מצרים, כל זה נראה לפתע קטן קטן, לעומת העבדים העבריים הנרצעים שנתגלו כעת בשיא קדושתם, בשיא טהרתם, בנים של מקום, בנים של אברהם יצחק ויעקב.

שש בערב... עוד כמה דקות שקיעת החמה במצרים... הלילה הגדול מגיע!!! כל הילדים מזדרזים כמה שיותר מהר לגמור את כל הסיפורים האחרונים שמחוץ לבית... **כי משקיעת החמה ואילך זהו!!!** הדלת נסגרת הרמטית!!! משה ציווה לסגור את הדלת ו"אתם אל תצאו איש מפתח ביתו עד

בוקר... " אמא... מהנשים הצדקניות שבזכותם נגאלנו ממצרים... לקחה מהר פיקוד על הכנת המצות... כן... המצות המוכרות... הלחם שכ"כ מוכר לנו... כבר שנים רבות שזה הלחם היחיד שלנו!!! לאמא אף פעם לא היה זמן וסבלנות להכין לנו אוכל מושקע בבית... כי תוך שמונה עשרה דקות היא הייתה צריכה כבר לדפוק כרטיס במשרד... לכן היא תמיד הייתה קמה מוקדם ומריצה בצק זריז... ולא מחכה שהוא יתפח... כי שתהיה בריא... למי יש זמן במצרים לחכות שיתפח?? במצרים הכל עובד על תקן של קופיקס... אוכל מהיר... אין זמן... יש ראבוטה... **האמת היא שדווקא בחצי שנה האחרונה** פסקה העבודה מעם ישראל במצרים... ומאז אמא התחילה פתאום לבשל אוכל טעים... ממש שולחן עורך... **אבל היום בערב!!!** משום מה הקב"ה מבקש ומזמין דווקא את הלחם שאכלנו לפני חצי שנה!!! יש לאבא שבשמים חביבות מיוחדת לזה... דווקא לזה... למה?? לא ברור... אנחנו נשאל מה נשתנה היום בערב...

עכ"פ מה בדיוק הולך להיות בערב הזה?? אנחנו לא לגמרי יודעים... אנחנו רק יודעים שעוד מעט אבא גומר לצלות את הקרבן הפסח... ועוד מעט גם אמא גומרת להכין את הלחם עוני שלנו... ויש גם מרור מוכן...

ואז!!! לקראת תחילת הסעודה!!! כולם מתלבשים!!! כולם חגורים!!! כולם דרוכים לקראת יציאה ממצרים!!! וככה אנחנו אוכלים את הפסח מצה ומרור... מתוך אמונה תמימה שה' יעזור ואנחנו יום אחד נצא מפה... מה יהיה באמת?? האם אנחנו באמת נצא מפה?? האמת היא שרגשית אנחנו בכלל לא מסוגלים לחשוב על זה... כי... כי מבחינתנו... **לצאת ממצרים?? אין כזה דבר!!!** מבחינתנו במצרים נגמר העולם!!! תבין אותנו: הרגל שלנו מעולם לא דרכה חוץ למצרים... לא אנחנו, ולא אבא שלנו, וגם לא סבא שלנו... אנחנו לא קולטים בכלל שיש מקום כזה שהוא מחוץ למצרים... כך שאצלנו לצאת ממצרים זה מושג כ"כ מופשט שאנחנו פשוט לא מסוגלים לדמיין איך זה נראה... אנחנו רק מסוגלים להאמין בה' שהוא אמר לנו שזה מה שיקרה... ולעשות את הפעולה המאמינה הזו ש"ככה תאכלו אותו מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם וגו'..." אבל אנחנו לא באמת מסוגלים לחיות את זה...

עיקרי שאותו לא מספרים... כי אי אפשר לספר... וזה הגילויים הנוראים...
המפגש המרגש והאישי בין אבא שבשמים לכל בן אהוב...

איזה מורא גדול... איזה גילוי שכינה... קפיצה פתאומית ממ"ט שערי
טומאה. ועד למ"ט שערי קדושה!!! כולנו נשאבנו בגעגועים אינסופיים לאבינו
שבשמים... **משכני!!! משכני!!!** אחר כך נרוצה... טאטע... תוציא אותי ממצרים...
את זה אי אפשר להמחיש!!! גילוי שכינה זה לא דבר שניתן להמחשה!!! לא
נותר לנו אלא להשתוקק ולקוות שבמהרה ממש: כימי צאתך מארץ מצרים
אראנו נפלאות... אנה ה'... משכני!!! אחר כך נרוצה...

אבל ברשותך קורא יקר, תרשה לי בפרק הבא לחזור שוב אחורה... עוד
לאמצע הסעודה... אי שם... עוד לפני חצות לילה...

ואז הגיע תורו של ג'וני...

כן... כעת מתחילה הסעודה... זו סעודה מאוד לא שגרתית... תמיד כשמתיישבים לסעודה... מורידים את הכובע והחליפה... מתיישבים בנחת... ואז מתחילים לאכול... אבל הפעם בדיוק ההיפך!!! לפני הסעודה עוד ישבנו קצת מול השולחן... היינו נינוחים... חיכינו בסבלנות שאבא יגמור לצלות את הפסח ואמא תגמור להכין את המצות...

אבל בדיוק ברגע שניגשנו לסעודה...!!! אבא חגר את מותניו... לקח את המקל לאות שיוצאים לדרך... נעל את הנעליים... ו... וקדימה!!! כולם להתארגן... עוד דקה וחצי יוצאים ממצרים... **וככה תאכלו אותנו!!!**

רק ככה אוכלים את קרבן פסח... במצב של היכון ש... שעוד רגע זה מגיע... תחשוב... איזה מוזר... משפחה שלימה מסבה כעת לסעודה... אבל איך??? כולם עומדים בשורה עורפית... עם מקל נדידה, ולכיוון הדלת... וככה אוכלים... ראית פעם כזו סעודה?

אבל ככה הקב"ה ציווה... אז ככה אנחנו עושים...

אלא שאז!!! אז הגיע תורו של ג'וני... ג'וני הוא אחד הילדים מהמשפחה שלנו... הוא אמנם דווקא רצה לצאת ממצרים... ובזכות זה לשמחתנו הוא איתנו עכשיו ולא מת במכת חושך... אבל עדיין... "הוא לא מסתדר עם עצמו..." יש לו מרדנות פנימית ותמיד יש לו שאלות קטרניות... וברגע שהוא ראה את המחזה הזה... הוא התעצבן... מה זה?? מה זה ההצגה הזו?? מה הקשר לעמוד ולאכול? כאילו... כאילו שאנחנו באמת יוצאים ממצרים...???

עכשיו בינינו... ג'וני לא לגמרי טועה... אם הוא היה מדבר לגמרי שטויות והוא היה לגמרי לא מאמין ביציאת מצרים הוא בכלל היה מת במכת חושך...

אז לא!!! ג'וני קצת צודק... הרי בסך הכל אנחנו באמת נמצאים פה בהצגה!!! כי תבין... אפילו אם באמת מאמינים שאנחנו יוצאים ממצרים... אל תשכח שמשה רבינו בכבודו ובעצמו הזהיר אותנו ואתם אל תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר... כך שגם אם אנחנו מאמינים שאוטוטו יוצאים ממצרים... **אבל**

בלילה הזה, זה בודאי לא יקרה!!! כי בלילה הזה ה' בכבודו ובעצמו לא מרשה לנו לצאת... ממילא... לעמוד לפתע בתחילת הלילה ולקחת את המקל וללבוש את הנעלים ולחגור את המתנים ולעמוד בהיכון... שעוד דקה וחצי יוצאים... מה זה??? איזו מין הצגה זו???

זה מה שעיצבן את ג'וני... ג'וני לא מסתדר עם הצגות...

אז אבא הסביר לו: תבין ג'וני, זה לא הצגה!!! אם הקב"ה בכבודו ובעצמו אמר לנו ככה לעשות... סימן שאנחנו עושים בזה משהו!!! מה בדיוק אנחנו עושים??? את זה תשאיר לקב"ה... כמו שאנחנו לא מסוגלים לקלוט איך הקב"ה יוציא אותנו בחיים... כי מבחינתנו לצאת ממצרים זה מופקע... רק מה... אנחנו מאמינים לקב"ה שהוא יודע לעשות את מה שאנחנו לא יודעים...

אז אותו דבר כאן: כשהקב"ה אומר לנו לעשות פעולה מסוימת... והקב"ה אומר לנו "וככה תאכלו אותו" אז ה"ככה הזה" הוא לא הצגה!!! זו פעולה שעושה משהו!!! פרטים נוספים אצל הקב"ה...

אבל יש לציין שג'וני לא כ"כ השתכנע... בינינו... גם אני ואתה לא לגמרי משתכנעים... לא קבלנו פה הסבר מספק...

סוף סוף ג'וני יודע דבר אחד... אנחנו כעת במצרים!!! כל נולדנו... כאן נולדו אבותינו... וגם הלילה הזה... זה עוד אחד מעשרות אלפי הלילות שאנחנו עושים כאן במצרים במשך 210 שנים... ואני לא רואה שום סימן של יציאה... אדרבה... פרעה רק מראה יותר ויותר עקשנות והוא לא רוצה שנצא... ובפרט שבשבוע האחרון הוא הזהיר את משה שיותר לא יגיע אליו... כך שאין על מה לדבר... ובדיוק בלילה הזה פתאום צריך לעמוד עם מתנים חגורות ונעלים ברגלים ו... ויוצאים!!! מה יוצאים??? על מה אתם מדברים??? הרי אתם בעצמכם מודים שאתם לא באמת הולכים לצאת מפה בלילה הקרוב? אז מה אתם נעמדים פה כמו בהצגה???

זהו... אבא כבר יותר לא ענה לג'וני... אבא משך בכתפיו ואמר לג'וני... בא נחכה לחצות... נדבר אז... העיקר שג'וני לכל הפחות יאכל כזית קרבן פסח

וכזית מצה ומרור... אבא לא מצפה מג'וני יותר מידי הרבה... מספיק לאבא שהוא איתנו כעת והוא לא מת במכת חושך...

ואז!!! הגיע חצות... וגילוי שכינה... ומורא שכינה... ופתאום הכל נהיה מובן... **ולמחרת בחצות היום!!!** בעיצומו של יום ג'וני מצא את עצמו צועד יחד עם אבא את הפסיעה!!! את ההפסיעה בה"א הידיעה... את הצעד האחרון בשערי מצרים!!!

אבא הצביע לג'וני... הנה... הרגלים שלנו כעת עומדות בשערי מצרים... רגל שמאל עדיין בפנים... בתוך מצרים... והופה... רגל ימין כבר בחוץ...

אבא הסתכל בפניו של ג'וני ונתן לו חיבוק עז ואמר לו: ג'וני... אתה רואה??? אתה מאמין? יצאנו ממצרים או לא??? זה קרה או לא קרה??? ?

אבל תדע לך ג'וני: זה לא קרה עכשיו... אתה יודע מתי זה קרה?

זה קרה אתמול בלילה!!! אתמול בתוך תוך מצרים... כשישבנו בבית... והכל היה נראה כרגיל... עוד לילה בתוך מצרים... והקב"ה אמר לנו קומו!!! בתוך הבית!!! ותחגרו מתניכם... נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם... ותעמדו בהיכון... בהיכון לצאת... כשעשינו את ה"הצגה" הזו... **אז!!! אז זה קרה!!!** אז לחצנו על הכפתור של האמונה ביציאה... ואז!!! אז זה נלחץ... אז יציאת מצרים יצאה בפועל לשיגור... **אבל עכשיו???** עכשיו שאנחנו מוצאים אותנו בחוץ בפועל??? עכשיו שהרגלים שלנו כבר עומדות מחוץ לגבולות מצרים? כעת שום דבר מיוחד לא קורה... כי זה כבר קרה... כבר אתמול זה נשלח לשיגור... ג'וני השפיל את מבטו והודה... נכון אבא...

אבל אבא המשך ואמר: ג'וני שלנו... תדע לך: החיים לא נגמרים פה... יש מחר!!! אוטוטו גם אתה תגדל וגם לך יהיו ילדים... ואתה כבר למדת איך ללחוץ על הכפתורים של אמונה... ואתה כבר מבין שזה לא הצגה... אבל הילדים שלך לא ידעו... "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם"???

יום יבא ואתה תשב שם בארץ ישראל בנחת ובשלווה... ותשב בליל הסדר ותאכל מצה וארבע כוסות בהסיבה כאילו אתה בן חורין, ואח"כ תאכל מרור כמו עבד... ואז יתכן שיהיה לך איזה ג'וני בבית... ואז יגיע תורו לעמוד ולשאול:

אבא... מה זה ההצגות האלו?? מה אתם יושבים לי מסובים כאילו אתם בני חורין?? על מי אתם בדיוק עובדים???

אז הנה ג'וני... בשביל זה יש לך את המדגם של אתמוול!!! אתה הרי מודה בפה מלא... שאתמוול אמנם טענת שזו הצגה... ואילו היום למפרע, אתה מבין עד כמה זה לא היה הצגה!!! עד כמה הפעולות האלו היו לחצני אמונה שהם הפעילו את כל הגאולה... היום אתה קולט שההצגה של אתמוול הייתה הלחצן של אמונה שהוא שיגר את הישועה שהגיעה היום...

אנא ממך: בני היקר... את העדות הזו ואת האמת הזו תעביר לבן שלך... שכשהוא ישאל אותך: מה העבודה הזאת לכם?? למה אתם שרים הלל ושמחים כאילו הכל טוב? איפה הטוב? איפה הגאולה?? למה אתם אומרים ה' יעזור... יהיה טוב? אני רואה רק בעיות ורק קשיים...

אז הנה... שיהיה לך מה לענות לו... אתה תענה לבן שלך... כן ג'וני... גם במצרים היו הצגות... גם במצרים היו כל מיני מעשים שהיו נראים כהצגה... אבל ההצגה הזו התבררה כלחצן של אמונה... אתה כבר תדע איך להסביר לילד שלך שאצל יהודי אין הצגות... כי אבא שבשמים הוא כל יכול... וכל אמונה של יהודי יכולה להפעיל את כל הישועות...

אנחנו כבר עכשיו שמחים בכל הטוב שהוא עתיד ליתן לנו... וזה לא הצגה... האמונה שלנו ב"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" היא תביא לנו את הגאולה... אנחנו נעמוד פה למטה ונאמר לפניו שירה חדשה, והוא יתברך במקביל מכין לנו שירה חדשה הללוי-ה.

סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני...

היום... יום ט"ז בניסן... השעה חמש בצהריים... לפני כמה שעות התחילה היציאה בפועל... כל עם ישראל יצאנו כולנו... כמו צבא מסודר... ביד רמה ומשה רבינו בראשנו ושכינה הקדושה בתוכינו... וכעת אנחנו מהלכים ועושים את דרכנו מרעמסס סוכותה... איזה שמחה עצומה... איזה גילויים... רוח הקודש...

אבל פתאום... ככה לקראת השקיעה... לפתע שמתי לב לשכני ר' יצחק... ש...שמשוהו קרה לו... הוא פתאום נראה מאוד עצוב... רק לפני כמה דקות ראיתי אותו... הוא היה נראה כולו אש להבה... פניו האירו כלפידים בדבקות בה'... ופתאום בבת אחת הכל נעלם... הוא פתאום נחת... כל השמחה נעלמה מפניו... גם קצב ההליכה שלו בבת ירד להילוך הכי נמוך... מקודם הוא דיגל כאיל בכזו התלהבות... ופתאום הוא הלך לצד והתחיל ללכת לאט לאט... ברגלים כושלות... זה... זה נראה שהוא לא מרגיש טוב... **לפי ההליכה שלו זה נראה שעוד רגע הוא מתמוטט...**

ניגשתי לר' יצחק במהירות ושאלתי: ר' יצחק... הכל בסיידר??? מה קרה? אתה אולי לא מרגיש טוב... ר' יצחק הרים את עיניו... העיניים שלו פתאום נראו מאוד מאוד עצובות... והוא אמר בשקט: לא... לא קרה כלום...

שאלתי אותו בזהירות: מה קרה? אתה כבר לא כ"כ שמח שאנחנו יוצאים ממצרים??? מקודם היית שמח... ראיתי אותך איך כולך אחוז בשרעפי קודש... אז מה קרה פתאום???

ר' יצחק התיישב על סלע... ולפתע הוא פרץ בבכי נורא... הוא התייפח כמו לוד קטן ולא הצליח להוציא את המילים מהפה... לא! חס ושלום! אני מאוד מאוד שמח לצאת ממצרים... אבל... אבל... אבל מרוב השמחה וההתלהבות שכחנו ש... ש... שמה???

ש... ש... שלפי התכנית המקורית... הרי בעוד ארבעים ושמונה שעות...
 אנחנו שוב חוזרים למצרים!!! ור' יצחק שוב פרץ בבכי סוער... לא... טאטע...
אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני... אתמול בבת אחת הוצאת
 אותי ממ"ט שערי טומאה, ובבת אחת הטעמת אותי את הטעם המתוק
 והקדוש של מ"ט שערי קדושה... ו... והנה... בעוד כמה שעות אתה שוב מחזיר
 אותי לתוך הבוץ... אבאלע... לא... אל תשליכני...

ר' יצחק העיף מבט בשעון... אוי... בעוד ארבעים ושבע שעות חוזרים...
 לא... בעצם בעוד ארבעים **ושש** שעות **וחצי**...^ג

^גישנם הרבה ש"לא מסתדרים" עם החידוש הזה, וכי עם ישראל לא ידעו שהם יוצאים
 ממצרים? וכי בדעתם היה לצאת רק לשלושה ימים בלבד? זה גם תמוה מאוד ומנוגד
 למה שמקובלנו, וגם לאורך כל הדרך זה לא כ"כ נשמע ככה... יש הרבה הוכחות מפורשות
 בתורה שעם ישראל ידעו בבירור לקראת מה הם הולכים... וכי משה רבינו לקח איתו את
 עצמות יוסף, בשביל מה? בשביל לחזור איתם לאחר שלושה ימים? וכן הלאה וכן הלאה...
והאמת היא, שאולי זה ישמע לך מוזר ותמוה, אבל לענ"ד הגירסא הנכונה ביותר היא:
 שאליבא דאמת עם ישראל ידעו ולא ידעו לקראת מה הם הולכים, מצד אחד משה דיבר
 איתם דברים מפורשים ואמר להם "והוצאתי וגאלתי ולקחתי והבאתי..." והמסר
 היה ברור שאכן הולכים לצאת ממצרים... אבל מצד שני, אסור לשכוח, שסו"ס משה פונה
 כעת לעבדים שכל נשמתם והוייתם בתוך מצרים (מדובר באנשים שרגליהם מעולם לא דרכו מחוץ
 לגבולות מצרים, לא הם ולא אבי אביהם, מצידם יציאה מחוץ למצרים, זה כמו לעלות לירח...) וא"כ גם
 אחרי כל הנבואות הברורות והמפורשות של משה רבינו שהולכים לצאת ממצרים, עדיין
 מה באמת הולך להיות??? את זה אף אחד לא לגמרי ידע... ומסתמא גם לא רצה לדעת...
 התכנית הברורה נשארה בגדר לוט בערפל, שעם ישראל לא לגמרי הבינו לקראת מה הם
 הולכים...

המשפטים האלו אולי נשמעים לך מוזר... מה זה המצב המטושטש הזה?

אבל אל תתמה... כי אנחנו בכבודנו ובעצמנו!!! בני הדור האחרון, גם אנחנו נמצאים
 בדיקו באותו מקום!!! הרי כולנו יודעים בדיקו מה הולך להיות... אנו יודעים שמהרה יבנה
 המקדש ותבא הגאולה, ולכולנו ברור שיום אחד זה יקרה, ויהיה משיח, ויהיה תחיית
 המתים ויהיה גם עולם הבא וכו' וכו'... וכולנו מאמינים בזה באמונה שלימה, וכי מישהו
 מאיתנו יושב כעת על המזודות? מי מאיתנו חי באופן מוחשי ביותר שזה עניין של ימים
 עד שזה יקרה? אלא מה תאמר??? שכנראה שאנחנו לא לגמרי מאמינים, ולא לגמרי
 מחכים למשיח.

לא!!! אני מוחה!!! אנחנו כן מאמינים באמונה שלימה וכן מחכים למשיח, אבל עדיין...

כן... הסיפור התחיל כבר לפני שנה... שמשה רבינו הופיע בפעם הראשונה והציע לנו לצאת ממצרים... ואז הוא דיבר איתנו על יציאה **רק לשלושה ימים!!!** רק לשבעים ושתיים שעות... **ואני זוכר שאז!!!** כשמשה הציע את זה בפעם הראשונה... אני הלכתי לפינה וניסיתי לעכל את ההצעה...

משה רבינו רוצה שאני אתנתק ממצרים לשלושה ימים בשביל לזבוח לה' ואני אעשה לו נחת רוח...?? חשבתי לעצמי: מה... אני מסוגל לעזוב את כל ה'סיפוקים' שיש לי פה במצרים או לא? האם אני מסוגל להיגמל שלושה ימים מהנרגילות והסרטים והמשחקים והבילויים והאייפונים וההפקרות של "חינם" במצרים? **לא... זה לא היה לי קל...** ממש לא קל!!! היה לי קשה מאוד... הייתי צריך הרבה מאוד זמן לעכל את ההצעה הזו. מה... שאני אתנתק מהסמארטפון שלי שלושה ימים? יש כזה דבר?? האם זה בכלל אפשרי??

אבל לאחר הרבה לבטים ומלחמה פנימית. בזכות אשתי הצדקנית שעודדה אותי ודחפה אותי עם כל הכח... גמלה בלבי ההחלטה שאין ברירה! למען אבא שבשמים צריך להתאמץ מעל ומעבר... ואני הולך על זה... אבל בתנאי אחד: **רק לשלושה ימים!!!** דקה אחת לא יותר!!!

ולכן היה חשוב לי לברר שוב ושוב לכמה זמן מדובר... **חזרתי שוב פעם למשה רבינו ושאלתי אותו שוב:** משה רבינו, אתה מבטיח לי שזה רק לשלושה ימים ולא יותר? אתה מבטיח לי שאחרי שלושה ימים אתה מחזיר לי את הפלאפון? ולא עושה לי פתאום כל מיני תרגילים והפתעות??

עדיין... סו"ס אנחנו פה, עמוק בתוך הגלות, ממוקמים פה בכל הרמ"ח והשס"ה, וא"כ גם כשאומרים לנו שעוד מעט הגאולה באה והכל הולך להשתנות, וגם אחרי שזה ברור ומאומת אצלנו, עדיין החיים חזקים מהכל, ואת כל התקווה לגאולה אנחנו מדמיינים מתוך הקופסא והבועה שבה אנחנו נמצאים, וא"כ כמו שככה זה בימינו, הרי לענ"ד גם אז זה לא היה נראה אחרת..

וזה המהלך שאמור לתת מענה לכל השאלות שישאלו בנושא זה, מצד אחד משה רבינו אמר לעם ישראל בפירוש את התכנית הברורה שאכן יוצאים ממצרים, אבל מאידך עם ישראל הבינו את זה... כל אחד לפי ערכו (כבר כתבתי בעניין זה בהקדמה לחיבור זה... עיי"ש).

ומשה הבטיח!!! חזרתי שוב פעם ושאלתי אותו בפעם השלישית לייטר
 בטחון: משה רבינו... לכמה שעות זה? ענה משה: שבעים ושנים שעות!!! עם
 יד על הלב!!! לא יותר? לא! לא יותר! דקה לא יותר!!!

ובמשך כל השנה האחרונה אני הרבה מאוד חושב על הימים האלו... (בדיוק
 כמו בן אדם שחושש מניטוח קשה... ו... ובינינו... לא צריך להגיע רחוק... בדיוק כמו בן אדם בן דורנו
 שיבקשו ממנו להתנתק מהמכשיר לשלושה ימים) מה יהיה? האם אני אעבור את זה
 בשלום?? ככה אני... כל השנה האחרונה עומד לי מול העיניים שמחכים לי
 עוד מעט שלושה ימים של צום קשה!!! שלושה ימים שאני צריך להיפרד מכל
 כל כל הסיפוקים המופקרים שיש לי פה במצרים שכ"כ התמכרתי להם... ואני
 כבר שנה שלימה לא רגוע מזה!!! שנה שלימה שאני חושש מהימים האלו!!!

והנה... בשבוע שעבר מפלס המתח שלי טיפס לפסגות... הנה... זה מגיע...
 בעוד כמה ימים אני נאלץ להיפרד בצער מכל קווי הנייעס... ולנתק מגע מכל
 האתרים והסרטים ה'נקיים' של מצרים... **בשבילי זה קשה מאוד מאוד!!!**

בערב פסח לפני השקיעה הלכתי ברגלים כושלות להיפרד מהאיפון...
 שלחתי הודעה לכל החברים וכתבתי להם: יצאתי לחופשה לשלושה ימים...
תיכף אשוב... היה לי נורא נורא קשה לנתק את הפלאפון... **נורא!!! נורא!!!**

העפתי מבט אחרון על האיפון ולחשתי לעצמי... לא נורא... רק לשלושה
 ימים וזהו... ואז עשיתי את זה!!! ניתקתי את הפלאפון רק למענו יתברך...

והנה... הגיע הערב... הגיע ליל הסדר **וכעת הצום מתחיל בפועל!!! כעת
 מתחילים ה-72 שעות בפועל...** בהתחלה כרסמתי צפרניים בעצבנות... הרגשתי
 שאני נמצא בתוך צינוק... ואחרי שעתיים כבר הרגשתי שאני כמעט לא מסוגל
 לעמוד בזה... אבל השתדלתי להחזיק חזק לשם שמים... רק בשביל לעשות
 לאבא שבשמים נחת... תאמין לי שהפצע המדמם של המילה שעשיתי באותו
 יום פחות כאב לי מהציווי המגביל שלא לצאת ממפתן הבית... לא לצאת
 לרשת... אבל עשיתי את זה רק למענו יתברך...

ואז לפתע!!! הגיע חצות לילה... ו... ומה שקרה אז... עין לא ראתה... אי
 אפשר לתאר... ואין כלים להמחיש... בבת אחת!!! הקב"ה שאב אותנו כמו

פומפה... מטרום נ' שערי טומאה... והטיס אותנו כמו חללית בבת אחת עד מ"ט
שערי קדושה... מהפך של מיליון מאה שמונים מעלות!!!

בת אחת הקב"ה הוציא אותי ממ"ט שערי טומאה!!!

ובבת אחת הכניס אותי למ"ט שערי קדושה!!!

כן... דרך פסיחה ודילוג... בחפזון... הכל נעשה בבת אחת... כל הראש
התהפך במיליון מאה שמונים מעלות!!! כל המושגים השתנו ברגע אחת... כל
הרצונות וכל משאלות הלב התהפכו... **וההכל בשניה אחת!!!** עד לפני שניה
רציתי רק מצרים... רק סמארטפון... ולחשוב לעזוב את מצרים שלושה ימים
זה היה בשבילי פסגת ה"בדמיך חיי"... **והנה!!! בבת אחת!!! מהפך!!!** פתאום
'ישקני מנשיקות פיהו...' 'נפשי חולת אהבתך...' אבא... 'משכני אחרך נרוצה...'
רק אבא... רק אבא... רק אבא שבשמים... לא רוצה שום דבר... לא רוצה כלום...
רק אבא... טאטע... בבת אחת "הביאני על בית היין ודגלו עלי אהבה..." את כל
שיר השירים אמרתי מעצמי ברוח הקודש בלילה הנשגב והנעלה הזה...

פתאום בבת אחת קלטתי!!! פתאום קלטתי באיזה בור חשוך ונורא הייתי
חי ממתי שנולדתי עד היום!!! פתאום קלטתי באיזה בועת חושך כפול ומכופל
הייתי חי עד היום... פתאום קלטתי איזה עבד נרצע של היצרים שלי- הייתי עד
היום... איזה מהפך פתאומי בכל צורת המחשבה...

כל הלילה הייתי מהופנט... כל כולי נשאבתי כמו מנהרת וואקום אחר
החיבוק של 'חיכו ממתקים וכולו מחמדים...' כולי נשאבתי ליציאה... ליציאה
מאפילה לאורה... ליציאת הנפש מגלות מצרים... נפשי שייטה לה במרומים
והתעלסה באהבים של דבקות בה'... 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה
ונהרות לא ישטפוה...'.

כך עבר עלי כל ליל הסדר... והנה... הגיע הבוקר... וגם הצהרים... ואני עדיין
מהלך ב"בית היין" בתוך החיבוק האינסופי הזה של יציאת מצרים...

והנה רגלי נושאות אותי החוצה ממצרים ואני מרגיש מהלך על כריות
אוויר... בתוך השגה נפלאה של ענני כבוד... של גילוי שכינה... יוצאים ממצרים...

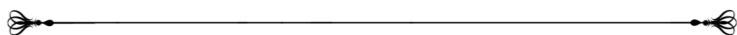
ואז!!! לפתע אני מסתכל ורואה שהשמש הולכת... הולכת לשקוע...

ופתאום!!! פתאום נפל לי האסימון! פתאום נזכרתי... **פתאום התקרקעתי...**
 פתאום נזכרתי שיש לי אייפון במצרים שהבטחתי לו שאני חוזר אליו בעוד
 שלושה ימים... לא!!! אבא'לה... אני חוזר ביי!!! לא רוצה אותו... לא חוזר אליו...
 רוצה רק את אבא... רק בצרור החיים...

הבעיה הגדולה היא: שלא רק אני הבטחתי לאייפון שאני חוזר אליו... גם
 משה רבינו בעצמו הבטיח לי שאני חוזר אליו... אני בעצמי דרשתי ממנו את
 שיבטיח לו מפורשות שהוא מחזיר אותי בחזרה למצרים...

והנה... עכשיו??? עכשיו אמנם אני חוזר בי אלף פעמים... אבל זה כבר
 מאוחר. כי התכנית ברורה... יוצאים לשלושה ימים וחוזרים... ויום אחד כבר
 מאחורינו... ואנחנו כבר כמה שעות בתוך היום השני... והנה... **עוד ארבעים**
וכמה שעות אנחנו חוזרים חזרה לכל הבוץ... ועעעד הסוף...

סיים יצחק ואמר: לא... לא... אבא'לה לא... אל תעשה לי את זה... אל
 תשליכני מלפניך... משכני אחר כך נרוצה...^ד.

^ד ההמחשה הזו היא אמנם מחודשת, אבל היא מפורשת בזוה"ק (מד.) וזה לשונו: "תא חזי
 כד נפקו ישראל ממצרים רוחיהון הוה תביר בגווייהו, והוו שמעיין אינון תושבחן ולא יכלין
 למחדי, ובשעתא דכלהו אוכלסין ורתיכין נפקו בשכינתא, כלהו ארימו תושבחן ושירין קמי
 קודשא בריך הוא, ואתער קודשא בריך הוא רוחיהון דישראל, והוו שמעיין אינון תושבחן,
 וקאים רוחיהון בגווייהו דלא פרחן בר נש כד איהו שביק פולחנא כדין ידע תבירו דגרמוי
 תבירו דרוחיה, **כך ישראל כד נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמוותא, וקודשא בריך הוא**
אסי לון, דכתיב: וה' הולך לפניהם יומם וגו', וכל אורחין הוו סלקין ריחין דאסותא, ועאלין
 לגופייהו ואתסיין, ומקל תושבחן דהוו שמעיין הוו חדאן ונייחין ברוחיהון.

לא יאומן... אבל בניגוד לתיאור וההמחשבה המקובלת אצלנו מגיל ינקות, בזוה"ק
 מבואר שכשעם ישראל יצאו ממצרים לא זו בלבד שהם לא הרגישו את התחושה
 הנפלאה שאני מרגיש כשאני רק מנסה לדמיין ולהיכנס לנעליים שלהם... אלא אדרבה!!!
 הם באותה שעה הרגישו לא פחות ולא יותר **טעמא דמוותא!!!**

אבל כאן השאלה זועקת: למה? רבנו של עולם? למה טעם של מוות? איך לרגעים
 היפים ביותר נכנס טעם של מוות??? מה היה חסר לעם ישראל באותה שעה...??? הרי
 הקב"ה נתן להם כל טוב... מה שרק לא תרצה... אם כסף??? הרי "רכוש גדול..." אם
 השגות...? הרי כל ישראל באותה שעה זכו לרוח הקודש וטעמו טעם גן עדן... אז מה
 הסיבה שהם הרגישו טעם של מוות??? והזוהר באמת חש לזה... והוא מסביר מיניה
 וביה: "בר נש כד איהו שביק פולחנא כדין ידע תבירו דגרמוי תבירו דרוחיה, כך ישראל כד

אתה מבין לבד שלא רק יצחק התעשת... השעות עשו את שלהם... ותוך כמה שעות כל עם ישראל... כולם התעשתו... כולם פתאום קלטו שהשמחה הגדולה הייתה מוקדמת למדי... כל המ"ט שערי קדושה הנעלים שאנחנו כעת מתענגים עליהם... זה עניין של שעות...

בבת אחת נהייתה נחיתה אונס המונית!!! כולם... כל כלל ישראל לפתע הרגישו חולשת מתניים... כבודות נוראה... עיגולים שחורים בעיניים...

כל עם ישראל נהיו חולים... כולם נדבקו במחלה קשה מאוד... תנחש איך קוראים למחלה הזו?? **'חולת אהבה אני'!!!**

כולם נעצרו... ובקושי היו מסוגלים להמשיך ללכת... עצם המפגש עם האור הגדול מתוך הכרה שאוטוטו אנחנו חוזרים שוב לתוך הבוך... זו הייתה מחשבה כ"כ בלתי נסבלת... שעם ישראל הרגישו חולשת מתניים ונעצרו בשולי הדרך... אבל אי אפשר לעצור... צריך להמשיך ללכת... סו"ס עד לפני יומיים שלוש לא היה לנו שום השגות... וכל הסיבה שרצינו לצאת זה רק בשביל לעשות נחת רוח לה'... בלי שום כוונות נוספות... אז צריך להמשיך... סו"ס המטרה המקורית שלנו זה להגיע למדבר ולחוג לפני ה' להקריב לפניו קרבנות...

נפקו ממצרים כדין טעימו טעמא דמותא" כלומר: מבאר הזוהר: כמו שכשאתם עובד קשה, בשעת מעשה הוא לא כ"כ שם לב עד כמה קשה ומר לו... ורק לאחר העבודה... אז הוא מגלה עד כמה היא הייתה קשה... ככה גם עם ישראל... כל זמן שהם היו במצרים הם לא שמו לב באיזה מצוקה הם היו... ורק אחרי שיצאו, רק אז הם קלטו באיזה חושך עמוק הם היו עד עכשיו, לכן הם הרגישו טעם של מוות,

ועדיין!!! עדיין ההסבר הזה ברובד הפשטני שבו, עדיין לא מניח את הדעת... נו... נכון... נכון שרק אחרי העבודה מתחילים להרגיש עד כמה היא הייתה קשה... אבל וכי זה כבר סיבה להיות עצוב כ"כ??? להרגיש טעם מוות??? מה הקשר??? אדרבה!!! ככל שמגלים לאחר מעשה כמה שזה היה קשה... כך תחושת ההקלה והשחרור והפורקן יותר ויותר פורצים גבולות...?

עד כאן השאלה!!! והמהלך הנכתב במאמר זה, הוא בתור תשובה לשאלה זו, אבל **אודה ולא אבוש**, שלא מצאתי לזה מקור מהימן נוסף מעבר לשאלה העצומה מדברי הזוה"ק. הרי זה לשיקול דעתו של הקורא...

אבל הברכיים כושלות... ועם ישראל בקושי מסוגלים לזוז... מנסים לאסוף את עצמנו... מנסים להתעלות מעל המחשבות על היום של מחרתיים... אבל ללא ההצלחה...

לא הייתה ברירה... והקב"ה שלח מלאכים מיוחדים... מלאכי תחיה... שעזרו לנו... שתמכו בנו... שנצליח לגרור את עצמנו... שנצליח איכשהו לסחוב... ועל זה נאמר: **"סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני..."** כן... ממש כפשוטו!!! חולת אהבה...

לא נאריך יותר... כעת נקצר בתיאור...

עם ישראל כאמור קיבלו כוחות חירום מיוחדים להתעלות מעל המצב... ולא לחשוב מידי הרבה... ואנחנו הולכים אחרי עמוד הענן ואחרי משה רבינו בלי לנסות להתחמק... מידי פעם תוקפים אותי מחשבות... מה... זהו?? ? אנחנו עוד רגע חוזרים שוב למצרים?? ? שוב חוזרים למ"ט שערי טומאה האיומים שרק עכשיו אני מבין באיזה שוחה עמוקה הייתי נמצא?? ? לא... אבא'לה לא... אנא ממך... משכני אחר כך נרוצה... הרי "הביאני המלך חדריו", הבאת אותי לתוך החדרים שלך... הכנסת אותי בבת אחת לתוך מ"ט שערי קדושה... ופתאום "נשאתני ותשליכני", אנא!!! משכני... אני מבטיח לך אבא שבשמים שאם תגאל אותי סופית ממצרים... הרי **"נגילה ונשמחה בך, נזכירה דודך מין מישרים אהבוך"**, אני מבטיח שאני ארוץ אחר כך כמו אל...

ואז!!! פתאום שומעים קול שקשוק מרכבות... הגפת תריסים... קול מלחמה... וישאו ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם... אוי אוי אוי... הנה הם... מצרים מגיעים לכאן... 'ויצעקו בני ישראל אל ה'..."

אבא... רק עכשיו התחננתי לפניך שלא אחזור למצרים... והנה... מצרים מגיעים אלי... הנה האדון שלי... הנה ה'חרטום' הזה שעד לפני שבוע הייתי במדרגה שלו... שנינו יחד השתחוונו לעבודה זרה... שנינו יחד בוססנו בבוע וברפש של מ"ט שערי טומאה... והנה... לא עבר שבוע ימים ו"הביאני המלך חדריו", ואני לא רוצה לחזור אליו... אני לא רוצה לחזור לבוע...

הנה... האדון שלי מסמין לי עם הסמארטפון... הוא מסמין לי שיש לי למעלה ממאתיים הודעות שלא נקראו... הוא מרמז לי שאני אחזור אליו... ואני לא רוצה!!! אבא'לה... לא... אני רוצה לקבל תורה... אני רוצה בית המקדש...

ואז!!! אז מגיעה ההפתעה העצומה:

'ויאמר משה אל העם אל תיראו, התייצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, **כי!!! כי כאשר ראיכם את מצרים היום, לא תוסיפון לראותם עוד עד עולם!!! בום!!!** כעת נפל דבר!!!

זהו!!! לראשונה משה רבינו מגלה לנו את האמת: יוצאים ממצרים לעולם!!! לא תוסיפון לראותם עוד עד עולם!!! הקב"ה רק רוצה מסירות נפש... 'יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה, הראיני את מראייך השמיעיני את קולך', הקב"ה בסך הכל רוצה לשמוע את הקול המתוק של בניו... הקב"ה רוצה ערגה וגעגועים, ואת זה עם ישראל נתנו לקב"ה עם כל הלב בשבוע הזה...

זו הסיבה שעד עכשיו הייתם בטוחים שחוזרים למצרים!!! כי הקב"ה רצה לשמוע את הקול שלכם... לראות את הרצון שלכם... ועכשיו שאתם הלכתם אחריו בארץ לא זרועה וקראתם אליו בכל לב... הרי 'אל תיראו' ו'שירה חדשה שבחו גאולים...' כעת לראשונה עם ישראל קבלו תעודת שחרור סופית ממצרים, שאכן 'מלכותו ברצון קבלו עליהם משה ובני ישראל לך ענו שירה בשמחה רבה', בשמחה מושלמת, ואמרו כולם - מי כמוך.

אנא ה' כי אני עבדך, אני עבדך בן אמתך פתחת למוסרי...

אבא'לה... עשרת המכות מזכרות לי מאיזשהו מקום...

חודש סיון... שעת לילה מאוחרת... ארץ גושן... יוחנן העבד מנסה להירדם וללא הצלחה... היום יום שני... אנחנו נמצאים בעיצומה של מכת כינים... המכה התחילה כבר ביום ראשון... ומאז האדון שלי לא מפסיק לזעוק... אי... מגרד לי... די... זה בלתי נסבל... אבל לא רק האדון שלי... גם אשתו... גם הילדים... וקיר אחד בלבד מפריד בין הצריף שלי לווילה של האדון שלי... ואני שומע הכל... בטח שומע... אני עבד עשרים וארבע שעות!!! אם האדון שלי מתעורר באמצע הלילה ורוצה כוס מים... הוא לא חושב פעמיים... הוא קורא לי יוחנן... מהר כוס מים... ואני צריך לצאת מהמיטה... אין הוא דאג... והנה עכשיו אני שומע אותנו גונח...

ויש לציין שאני לא שמח לאידו!!! אני לא נהנה שהוא סובל... לא ממש לא... אולי שכחתם... אבל אני יהודי... יש לי בטבע את מידת הרחמנות...

אני לא מסוגל לשמוח עם הכאב של השני... אבל כאן יש משהו מיוחד...

יש בגניחות והזעקות של איברהים משהו שמצלצל לי... המשפטים שהוא אומר הם מוכרים לי... מוכרים לי מידי טוב... הנה... ש... שקט... אני שומע אותו גונח... תן לי לשמוע מה הוא אומר...

אוי... כינים זה דבר מתסכל... כינים זה בלתי נסבל...

בטח... מי כמוני יודע כמה כינים זה מתסכל... מי סובל במשך כל השנים מכינים אם לא אני... כמה פעמים התחננתי לאיברהים שירשה לי להתקלח... ניסיתי להסביר לו שלהתקלח זה צורך בסיסי הומינטרי... אבל הוא התעקש שלא!!! ואני לא מתווכח... כי אני עבד... אני מקבל מה שהאדון אומר וסובל בדומיה... אוי... כמה לילות התגרדתי פה... כמה לילות התהפכתי מצד אל צד ואמרתי... אוי... כינים... כינים זה דבר מתסכל...

אמרתי את זה לעצמי בשקט... רק הכרית שמעה אותי...

והנה... פתאום אני שומע את איברהים מדקלם את המשפט הקבוע שלי...
הוא ממש גונב לי את המילים...

ש... ש... שקט... רגע... אני שומע אותו שוב... תן לי לשמוע... אני שומע
שאיברהים שוב אומר שם איזה משהו לפטמה...

אוי... אוי... כמה זה נורא לגרד ולגרד... אני כבר יומיים לא מפסיק לגרד...
והכל בגלל היהודים... משה אמר שזה מגיע לנו בגלל שהעבדתי את יוחנן
בפרך... **פטמה... תגידי לי:** האם יוחנן העבד מתאר לעצמו כמה אני סובל
עכשיו??? האם יוחנן היהודי ששוכב פה בחדר הסמוך... וכעת ישן לו שינת
ישרים... האם הוא מעלה על דעתו שאני כבר חצי לילה מתהפך פה במיטה
מגירודים ולא מצליח להירדם?

ברגע שיוחנן שמע את המשפט הזה... הוא כבר לא יכל להתאפק והוא פרץ
בבכי סוער לתוך הכרית... בשקט... אוי אוי. איברהים איברהים. אני לא מאמין...
אתה לא מעלה על דעתך עד כמה אתה גונב לי המילים... אני כבר עשרות
שנים!!! עשרות שנים שוכב פה מידי לילה במיטה ומתגרד ומתגרד... ותמיד
אני שואל את עצמי את השאלה הזו בדיוק: האם האדון איברהים מתאר
לעצמו עד כמה אני סובל עכשיו??? האם איברהים ששוכב פה בחדר
הסמוך... וישן לו שינת ישרים... האם הוא מעלה על דעתו שאני כבר חצי לילה
מתהפך פה במיטה מגירודים ולא מצליח להירדם?

את אותם שאלות בדיוק שאני שואל את הכרית במשך שנים!!!

פתאום אני שומע את איברהים שואל את אותם שאלות אבל בדיוק!!!

אבל רגע... ש... שקט... אני שוב שומע אותו משוחח עם פטמה... תן לי
להקשיב... יוחנן העבד שיהיה בריא... מה את חושבת... מחר בשעה שמונה
בבוקר הוא פתאום יופיע לי פה כולו מבסוט... דשן ורענן... עם הרבה מצב רוח...
בטח... למה לא... הוא ישן טוב בלילה... והוא עוד יגיד לי בוקר טוב ויציע כוס
קפה... והוא לא יבין למה אין לי מצב רוח...??? בטח... הוא ישן בלילה... יוחנן
בכלל לא לוקח בחשבון איזה לילה עבר עלי... הוא מצידו- עסקים כרגיל... הוא
מצידו יתפלא למה אני לא מתפקד כשורה... מה קרה שאני עייף???

יוחנן שומע ולא מאמין... לא... לא... זה לא יכול להיות!!! יש פה משהו לא ברור... לא יודע... כנראה שאני מצוטט!!! כנראה שאיברהים הקליט אותי!!! אני לא מבין מה שקורה פה... במשך הלילה האחרון איברהים לא מפסיק לדקלם משפטים שלי מילה במילה... מילה במילה... מילה במילה...

אוי איברהים... מי שמדבר... אני במשך שנים ע"ג שנים מתהפך פה במיטה לילות שלימים עד שאני נרדם... ואני כל הזמן מהרהר לעצמי בכאב... הרי מחר בבוקר אני אצטרך להופיע מולך באותה שעה עם הכוס קפה... ואתה כמו כל בוקר קם לך מדושן עונג... ואתה לא מבין למה העיניים שלי טרוטות? אתה כועס עלי למה עדיין עייף...?? אתה טוען שאני מפונק... ואז כל בוקר אני מהרהר לעצמי בלב בשקט בשקט... לך... לך תספר לאיברהים איזה לילה מטורף עבר עלי... לך תסביר לו איזה מריבה הייתה לי עם כינה טורדנית שלא הרפתה ממני... רק בגלל שהוא לא מאפשר לי להתקלח מ"חוסר תקציב", האם איברהים הרענן והדשן שקם עכשיו לאחר שבע שעות שינה משובחות... האם הוא בכלל מדמיין מתי אני נרדמתי???

והנה הלילה... אני שומע את איברהים אומר את אותם משפטים!!! ובאותה מנגינה בדיוק... איך? איך הוא יודע כ"כ טוב לדקלם את המילים שלי???

במשך כל השבוע הזה יוחנן מתהפך כל הלילה במיטה... והפעם לא מגירודים... לא כינים... הפעם לשם שינוי הוא לא נרדם מתדהמה ומהשתוממות... יוחנן כל הלילה לא מפסיק להטות אוזן ולהקשיב איך איברהים אומר את המשפטים המוכרים ביותר בעולם שעד כה רק הכרית שלי יודעת אותם... לא אמרתי את זה לאף אחד בעולם... מה קורה פה???

באותו שבוע יוחנן העבד צבר הרבה הרבה שעות במיטה... הרבה שעות איכות שהוא דווקא לא היה עסוק לריב עם הכינים... אלא הוא פשוט היה שקוע בהרהורים... היה לו הרבה זמן לחשוב מחשבות... ואז הוא נזכר בעוד מחשבה מייסרת... כן... כשהייתי מתגלגל פה שעות במיטה מתגרד ולא נרדם... תמיד נשאתי את עיני לאבא שבשמים ושאלתי אותו... או יותר נכון שאלתי את עצמי: **אבי שבשמים האם אתה פה???** האם אתה בכלל לא יודע שכעת

מגרד לי? האם זה מעניין אותך שאני כעת לא נרדם? האם אתה יורד גם לכאלו זוטות???

הרי את אדון איברהים זה לא מעניין מה עבר עלי בלילה... את פרעה זה בטח לא מעניין... הם יודעים דבר אחד: שמחר בשעה שש בבוקר, אני צריך להתייצב לעבודה, ואת אף אחד לא מעניין ולא מתעניין האם נרדמתי ואיך ישנתי בלילה... אז את **אדון** איברהים זה לא מעניין, ואת **המלך** פרעה זה גם לא מעניין... אז אתה **אדון** הכל **ומלך** העולם, **האם אותך זה כן מעניין???**

האם אתה בכלל מבין ומאזין מביט ומקשיב שיש לך פה איזה ילד פצפון ומוזנח שלך... שקוראים לו יוחנן שכבר שלוש שבועות הוא לא התקלח? האם גם לך כואב ומגרד הכינה הטורדנית הזו שבלילה האחרון לא מרפה ולא מפסיקה למצוץ את דמי?

את השאלה הזו אני כבר שואל שנים... שנים שאני מסתפק ושואל את עצמי שוב ושוב... אבא... האם אתה בכלל לא יודע מה עובר על הבן השכוח שלך פה במצרים???

אבל לפתע שוב... שוב בקעו קולות מהחדר הסמוך וקטעו את מחשבותי של יוחנן העבד. שוב קולו הגונח של איברהים נשמע... ש... ש... מה הוא אומר?

אי אי... אלוקים שבשמים... האם אתה יודע עד כמה מגרד לי? כן... נכון... החרטומים אומרים שאתה מעניש אותי כעת על מה שעשיתי ליוחנן העבד... אבל אלוקים - די... יש גבול... כמה אפשר?? כמה יוחנן העבד סבל אצלי בבית???" "אפשר לחשוב..." כמה הוא התגרד... פה ושם הוא התגרד קצת... אבל הוא אף פעם לא התהפך חצי לילה במיטה...? אז מה? למה בורא עולם? למה אתה עושה לי את זה?? מה עשיתי???

ואז!!! פתאום קפץ יוחנן מהמיטה כנשוך נחש!!! פתאום הוא קלט הכל...

כן... אבא שבשמים... הנה... איברהים ענה לי את התשובה!!! אני כבר שנים שואל האם אתה יודע שמגרד לי... והנה... עכשיו אני קולט... כעת אני מגלה

שכל אנחה שלי הוקלטה... כל גירוד שלי הונצח... וכל התהפכות נוספת במיטה שלי עלתה למרום ועמדה לפני כסא הכבוד יחד עם הלבנינה והמגריפה שלי...

אני מצידי קמתי למחרת בבוקר ושכחתי מהכל... אבל אתה יתברך לא שכחת... כל קרעכך נשמר לפני כסא כבודך... והנה... עכשיו אתה לפתע משמיע לי את ככלל ההקלטות... עכשיו אתה מוכיח לי למפרע שהיית פה... הנה... כבר שלושה לילות שאיברהים לא מפסיק לגנוב לי את המשפטים... מאיפה הוא יודע לגנוח את אותם גניחות שאני גנחתי??

כן... יפלס נתיב לאפוו!!! כל מכה מחושבתת לפרטי פרטים... אין סתם מכה... כל גירוד שהתקרב לאיברהים... זה גירוד שאני סבלתי ממנו!!! והוא לא נשכח... הוא לא נסלח... הוא נשמר אצלך יתברך ליום פקודה...

הרבה הרבה דמעות נשפכו באותו שבוע... במשך כל אותו שבוע יוחנן העבד לא עצם עין... הוא פגש את הקב"ה... הוא גילה למפרע שגם באותם שנים שהיה נדמה לי שיש חלילה שינה לפני המקום... לא... זו לא הייתה שינה... הכל נשמר... הקב"ה כל הזמן היה איתי... הוא כאב איתי לאורך כל הדרך...^{ה'}

^{ה'} בנוגע למצוות סיפור יציאת מצרים צריך לחדד ולהבהיר נקודה מאוד חשובה: **ובכן:** אנחנו מצווים בתורה "למען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתי במ וידעתם כי אני ה'", כתוב כאן שהקב"ה רוצה שנספר ונדוּש ונרחיב ונעסוק בהתעללות שהקב"ה התעלל במצרים...

וכאן יש טעות נפוצה (וגם צפוייה): ישנם כאלו שכשהם באים להמחיש את עשרת המכות... הם מתארים את הסיפור מזוית כזו ש... שהמצריים כמוֹבן סובלים ומתפתלים מכאבים... אי אי אי... והיהודים עומדים מהצד ומתגלגלים מצחוק ושמיחים לאידם של המצריים...

והגישה הזו לא נכונה!!! זה לא חינוכי!!! אדרבה... זה רק מחנך לסדיסטיות ולתאוות נקם אפילה ולרקוד על הדם של השני!!! אמנם אפשר להבין את הטעות... סו"ס התורה בפירוש מצוה אותנו שנספר ונתמקד בפרט איך שהקב"ה מתעלל במצרים... זאת אומרת: יש עניין לעשות עסק מעצם ההתעללות... **אבל בכל זאת!!! אל תשכח את ההמשך...**

נכון ש"למען תספר באזני בנך... את אשר התעללתי..." אבל הלאה... צריך שזה יוביל למסר מסוים... ומה המסר? **"וידעתם כי אני ה'!!!"** כשאנחנו מספרים את עשרת המכות ואנו דשים בסבל של המצרי... צריך שזה יוביל למקום של **"וידעתם כי אני ה'..."** אם זה

רק מוביל ל... אוה... איך הם סבלו... מגיע להם... שיסבלו... ואיך ליהודים היה טוב והיה להם כיף ואיזה צחוקים... כשזה כל המסר, אזי במקרה הטוב עשית פה 'אפליה מתקנת'... אבל לא הרבה מעבר לזה. ולא על זה התורה דיברה! כשהתורה מצוה אותנו לספר סיפור יציאת מצרים היא רוצה להרויח מסר הרבה יותר יסודי ומהותי!!! היא רוצה להביא אותנו לאמונה בה'...

ממילא!!! כל הרעיון של ההתעללות במצרים חייב בסופו של דבר לחתור למסר "כי **בדבר אשר דוד עליהם...**" כל מכה שהמצרים קיבלו... זה היה עוד הוכחה משמים ועוד תמרור אלוקי להוכיח לעם ישראל שהנה... הקב"ה היה איתנו גם בתוך סבלות מצרים... אחרת... אם זה לא מוביל למקום הזה... אז רק חשפנו את עצמנו לסיפורי זוועה ואת התועלת לא הפקנו...

אפשר הרבה להאריך במסר החשוב הזה... אבל בקצרה ממש... רק לשבר את האוזן: זה הפשט **הפשט** בפסוק הראשון בעשרת הדברות: "אנוכי ה' אלוקיך, **אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים**", כתוב כאן שאנחנו מצווים להאמין בה', ולמה? כי הוצאתי אותך מארץ מצרים... **ולכאורה מה הקשר?** היות ופעם הקב"ה הוציא אותי מארץ מצרים, לכן עכשיו אני צריך להאמין בו? למה זה סיבה? אלא הפשט הפשוט בפסוק זה הוא כך: כעת, במעמד הר סיני, הקב"ה פונה לכל יהודי ואומר לו כך: אנוכי ה' אלוקיך שהוצאתי אותך מארץ מצרים, **ש... ש... שאז!!! מה קרה אז???** כשהוצאתיך ממצרים וראית אותי בעיניים שלך, אז **גילית למפרע!!!** שהייתי איתך **גם בתוך מצרים!!!** גם כשלא ראית אותי, ואם ככה, אז כעת!!! כעת אני מצווה אותך שמכאן ולהבא תמיד תאמין שאני איתך גם כשאתה לא רואה אותי, וזה כל המהות של אמונה, **כלומר:** עיקר התכלית של עשרת המכות ויציאת מצרים זה לא דווקא להראות לנו שכעת, הנה הקב"ה, מכאן ואילך משהו חדש מתחיל ומעכשיו פתאום תראו שיש הקב"ה בעולם, **לא!!! זה לא 'מכאן ואילך'!!!** אדרבה, עיקר המטרה היא **למפרע**, כלומר: כעת הקב"ה מתגלה בעשרת המכות, ואז!!! מתגלה למפרע **שהקב"ה תמיד היה פה!!!** וזה עיקר הדגש!!! סו"ס עיקר התכלית של האותות ומופתים זה להביא אותנו לאמונה, ומה זה אמונה? להאמין שהקב"ה נמצא גם איפה **שלא** רואים אותו, ולא איפה **שכן** רואים אותו...

ממילא כשמספרים סיפור יציאת מצרים, ומתעסקים בניסים ונפלאות שהיו שם, לא מספיק להישאר **שם!!!** בניסים ונפלאות של **יציאת** מצרים!!! צריך לקחת גם אחורה, ולקחת את זה גם **לתוך** מצרים, לקלוט שהקב"ה שהתגלה לנו **ביציאת** מצרים, כעת מתברר שהוא הוא היה גם **בתוך** מצרים...

וזה כל הרעיון של ליל הסדר שאם תשים לב במשך ליל הסדר אנחנו כל הזמן מערבבים את השעבוד והגאולה והשעבוד אחד בתוך השני... רגע אחד אוכלים מרור... רגע לאחמ"כ שותים ארבע כוסות... מצד אחד אוכלים בהסיבה... מצד שני אוכלים לחם עוני... מצד אחד פתח בגנות אבל מצד שני מסיים בשבת... החרוסת זכר לטיט אבל היא עשויה מיין וכל מיני דברים שמסמלים גאולה... **מה פשר העירוב הזה??** אלא מאי? אנחנו לא רוצים להשאיר את האותות והמופתים ביציאה ממצרים!!! אנחנו חותרים לקחת את כל

וכמה מילים לסיום חלק א' של חיבור זה, הנקרא 'בצאתי ממצרים'!!!

אם תתבונן היטב... תשים לב שכל התיאורים וכל המסרים שנכתבו כאן בחוברות זו אודות גלות מצרים... הכל עדכני!!! הכל נוגע אלינו למעשה כעת!!! נכון ועכשיו!!! וצריך לדעת שככה זה!!! וזה מוכרח להיות ככה...

כי לתורה אין שום עניין להחזיר אותנו אחורה סתם... שנספר סיפורי סבתא אודות העבר... אם צריך לספר סיפור יציאת מצרים, על כרחך גלות מצרים ויציאת מצרים, זה המחשה מדגמית שנוגעת אלינו למעשה!!!

מי שיספר סיפור יציאת מצרים וזה לא יוביל אותו למסקנות בחיי היום יום, ספק גדול אם הוא יצא ידי חובת סיפור יציאת מצרים, לא לחינם חז"ל מצווים אותנו לעורר שאלות בליל הסדר, ולשדר תחושה כללית של תזזיות וחוסר רוגע, כי אם סיפור יצי"מ יגיע ממקום של התרווחות על הספה וסיפורים מרדמים אל תוך הלילה... לא עשינו כלום!!! כי כל מטרת "למען תספר באזני בנך" הוא כדי להגיע למסקנה המעשית ש"וידעתם כי אני ה'!!!"

כמו כן, יש פסוקים מפורשים שמפוזרים בכל התנ"ך, שגלות מצרים היא מדגם לכל הגלויות שעתידים עם ישראל לעבור, והגאולה של מצרים היא גם תיאור מדגמי ל"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

כן... גם כעת אנחנו נמצאים בגלות כמו מצרים... גם היום אנחנו לא רוצים לצאת מהגלות... גם היום אנחנו עבדים ושפחות שנשמתנו... גם היום הילדים שלנו זרוקים על שפת יאור לחסדי הרחוב המופקר... וגם היום יש לנו את בחינת משה שקורא לנו להתחיל לארוז את החפצים ולנצל את הזמן ואת

הבהירות הזו, ולהפנים שאותו הקב"ה היה איתנו גם בתוך מצרים, כי זה כל התכלית של האמונה.

עכ"פ במאמר הזה יש מדגם מסוים לסוג המחשה של סיפור יציאת מצרים, שמתואר בו סבל של המצרי, וגם מתואר בו הסבל של ישראל, ומודגש בו המסר!!! להעמיד את הסבל של היהודי בעבודת, מול הסבל של המצרי במכות... והמסר שיוצא מההקבלה שביניהם... שהנה... הנה הקב"ה... הוא היה כאן, הוא כמובן התגלה במכת כינים, אבל מה שבעיקר התגלה, שהוא היה גם לפני כן... אי שם עמוק בתוך עבודת מצרים.. (כמובן שזה רק מדגם... כי כזו המחשה אפשר לתאר על כל מכה, ועל כל תיאור של חז"ל... ואיך זיל גמור...).

הכלים שיש ברשותנו כדי להתארגן ליציאה... וגם היום אנחנו לא כ"כ מקשיבים לקריאה הזו "מקוצר רוח ומעבודה קשה", וגם במהרה ממש פתאום יבא האדון על היכלו... וכמו שאז, פתאום, כהרף עין, הגיעה הגאולה בדרך דילוג וקפיצה ולא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ... הרי כך בדיוק תבוא הגאולה...

לא נותר לנו אלא לגשת לסיפור יציאת מצרים, כמו מפת דרכים משורטטת של הימים הבאים עלינו לטובה, שבמהרה ממש, תאיר כאור יום חשכת לילה.

אמן אמן

חלק ב'

בשזבי
לירושלים

חלק ב': בשובי לירושלים - פסח דורות

פרק זה מוקדש לשבת, א' דראש חודש ניסן...

ובכן: ערב שבת... הרבה יהודים במתח לקראת השבת הזו... כולם עומדים דרוכים וסקרנים... לשבת הזו יש השלכות מרחיקות לכת... ישנם הרבה אנשים שהשאירו כל מיני החלטות פתוחות, שתלויות בתוצאות אמת של השבת הזו...

נו... נראה אותך מנחש מה הולך לקרות בשבת הזו??

אז ככה: השבת הזו הולכת להיות או- ל' באדר או- א' בניסן!!! וזה תלוי בראיית הלבנה... אם יהיה אפשר לראות את הלבנה בכניסת שבת... אזי בשבת הקרובה יהיה כביכול "חילול" שבת המוני... אלפי יהודים שמתגוררים במרחק הליכה (של 12 שעות עד 18 שעות) מירושלים ילכו מהר לבית... יברכו את הילדים... יעשו סעודת שבת מקוצרות... ויתפסו מהר את הרגלים ויעלו לירושלים כדי להעיד על ראיית הלבנה... כן... "על שני חדשים מחללין את השבת על ניסן ועל תשרי... מפני תקנת המועדות..."

בבית יעזק כבר נערכים לקליטת המוונים... שולחנות ערוכים... סירי ענק של צ'לונט עומדים על הפלטות... מגשים של קוגלים לרוב... הכל מוכן לאופציה של רבבות עדים שיעלו להעיד בשבת הקרובה על ראיית הלבנה... כמו כן: במקביל, גם ערוכים לאופציה שיהיו עננים ולא יראו כלום... ואף אחד לא יגיע...

עכ"פ כולם במתח... **עכשיו: באמת למה כולם כ"כ במתח?** מה זה כ"כ

משנה אם ראש חודש יהיה **בשבת** או **ביום ראשון??**

אוהו... אל תשאל... תבין: אם ר"ח ניסן יוצא בשבת, המשמעות היא **שליל הסדר יוצא בשבת!** ואילו אם הוא יוצא ביום ראשון אתה יודע מה המשמעות? שליל הסדר יוצא במוצאי שבת... ו... ואז!!! ערב פסח חל בשבת!!! אתה יודע מה ההבדל?? אוהו... שמים וארץ... רוצה פירוט?? עיין בהערה¹.

¹ כמובן שבימינו אין כמעט שום הבדל בין אם ערב פסח יוצא ביום ששי או בשבת... אצלו כל ההבדל מתחיל ונגמר האם יעשו שריפת חמץ ביום י"ג או ביום י"ד... וכמובן שהאמהות מאוד לא אוהבות ערב פסח שחל בשבת... כי זה מסבך אותם... אבל כשבית המקדש היה קיים זה היה ממש משנה את כל הלוגיסטיקה...

ובכן: מה ההבדל בין אם **ערב** פסח יוצא בשבת או בערב שבת?? קח דף ועט ותרשום: א' דבר ראשון: כשערב פסח חל בשבת, כל השינוע של הטלה של פסח לבית המקדש נהיה הרבה יותר מסובך ורגיש... כי תבין: בערב פסח רגיל... ראש החבורה מרכיב את הכבש על הכתפיים ועוד אחד מביא איתו סכין... עוד אחד מביא איתו מים למיחוי הקרביים... אבל כשזה נעשה בשבת הרי אסור להעביר ד' אמות ברה"ד... אז להרכיב את הכבש על הכתפיים אתה לא יכול וגם עם הסכין אתה לא יכול להגיע רק לתחבו בין קרניו... ואתה יודע מה זה כבש שמתכבד לפלס את דרכו לפי ראות עיניו... ועוד בין כל ההמונים???

ב'. דבר שני: כשערב פסח חל בשבת עצמה, כנוצאה מזה ליל הסדר מתאחר באופן משמעותי!!! ולמה? כי אחרי שגומרים להקריב קרבן פסח אסור לצאת מבית המקדש! כי... כי אנחנו עדיין בעיצומו של יום השבת, וזה הוצאה והעברה ד"א ברה"ד.. (בשלמא מקודם... כשהיה לנו כבש חי... הוא הלך בכוחות עצמו... אבל עכשיו הוא כבר שחוט... יש לך עסק עם בשר שא"א לטלטל אותו...) ממילא כולם מוכרחים להתעכב במקדש עד מוצ"ש.

ג'. עוד אחד מהשיקולים הוא שאם ע"פ חל בשבת אזי לא מקריבים חגיגת י"ד... ממילא כל משפחה איכשהו לארגן לעצמה סתם בשר חולין כדי לאכול אותו לפני הפסח כדי שיהיה נאכל על השובע (וכשאוכלים בשר חולין... זה קצת מלחין... כי חכמים גזרו טומאה על בשר חולין שהוא פוסל את הקודש... ממילא צריך להפריד ביניהם).

ד'. חוץ מזה... יש שיטה של תנאים שסוברים שחגיגת י"ד דוחה שבת וכיון שלמעשה לא נפסק כמותם... ואילו הם בכל זאת חוששים לדין הזה... וממילא כשערב פסח חל בשבת הם פשוט בורחים לדרך רחוקה כדי לא להתחייב בפסח. ולא להיכנס לספק (ואז הם עושים פסח שני...).

ה'. מצד שני: אם תשאל את הכהנים... הם דווקא מעדיפים שערב פסח יחול בשבת, משום שאז מותר להקטיר את אימורי הפסח כל הלילה... (שהרי חלבי שבת קריבין ביו"ט לעומת זאת בערב פסח רגיל, הרי אימורי הפסח הם בגדר חלבי חול שאינם קריבין ביו"ט ואסור להקטיר אותם כל הלילה) הנה לך שיקול מזוית של כהן...

ו'. מה תגיד על הצדוקים שהם בשבת הקרובה הולכים לעשות עצרות תפילה שליל

אחרי שבת נהיה חכמים יותר ואז נדבר... אז נלמד את המפה... מה הלאה... והנה... באזור השעה שלוש בלילה... הגיעו בשורות טובות מבית יעזק שהגיעו כמה אלפי עדים מאזור הר חברון והעידו שהלבנה נראתה ב'עליל...'.
 בשעה ארבע לפנות בוקר... בית יעזק התמלאה ברבבות יהודים שכבר עומדים וממתינים לעלות השחר... כעת אי אפשר עדיין לקדש את החודש!!!
 כי עדות החודש נקרא 'משפט' (כי חק לישראל הוא משפט...) ומשפט הוא ביום...

בית המקדש ממתינים בזריכות, העבודה כעת מושבתת...

באותה שעה בדיוק!!! באותה שעה שבבית יעזק מתאספים רבבות יהודים ומחכים... יש עוד מקום שמתאספים בו רבבות... תנחש איפה???
 בבית המקדש! כעת... בשעה ארבע לפנות בוקר עומדים רבבות כהנים בבית המקדש ומחכים... מחכים בסבלנות... כעת כל העבודה מושבתת...
 עברה חצי שעה... וכבר האיר פני כל המזרח עד שבחברון... קרבן התמיד כבר היה צריך ליקרב... אבל לא!!! כולם מחכים!!! מה קרה???

מחכים???

הסדר יצא דווקא בשבת כי ככה יצא שממחרת השבת זה שבת בראשית... האמת היא שאל תגלה לאף אחד... במסתרי הלב גם אני הייתי רוצה שככה יהיה... ולא בגלל שאני סובר כמותם... אלא בגלל שאין לי כח לפרובוקציות שהם עושים... ואם זה יחול בשבת אז לכה"פ השנה יהיה לנו שקט תעשייתי, ולא יהיה להם חומר דליק על מה לריב... אמנם אני מודה שחכמים לא חושבים ככה... כי... כי אדרבה, אם כבר... צריך להוציא מליבם!!!
 בקיצור: לא משעמם בעם ישראל... מה שבטוח: נחיה ונראה!!! וה' הטוב בעיניו יעשה...

עכ"פ כל זה עומד על המאזניים בשבת הקרובה!!! אם יצליחו לראות את הלבנה ויקדשו את החודש בשבת אזי ערב פסח יהיה כרגיל... בערב שבת... (כמעט כרגיל... סו"ס זה ערב שבת... אז יש שינויים קלים בשעת הקרבה, שהיא מוקדמת בעוד שעה, כדי להספיק לשלול את הפסח בתנור עם השיכה) אבל אם לא יצליחו אזי ערב פסח יחול בשבת...

נו... תכלס: מה הכי טוב שיהיה?? מה להתפלל?? האם להתפלל שא' בניסן יהיה בשבת או ביום ראשון?? זו שאלה טובה!!!
לבנתיים גוט שבת... גוט חודש... וגוט שבת פרשת החודש...

מחכים לעדכונים חדשים מחצר בית יעזק!!! עד שלא יגיעו העדכונים אי אפשר להתחיל בעבודה... כולם מחכים... מחכים לרבן גמליאל שיצא מעליית בית יעזק ויאמר לנו האם הגיע ראש חודש ניסן או לא...

תבין את הבעיה: אם הגיע ר"ח ניסן... אז מכאן ואילך צריך להביא את הקרבנות מהתרומה חדשה אבל אם לא הגיע ר"ח ניסן אז עדיין תורמים מהתרומה הישנה... נו... ועכשיו יש לפנינו את התמיד של שחר!!! ואנחנו עדיין לא יודעים מאיזה ארנק לשלם אותו? האם מהתרומה הישנה או החדשה???

לכן כולם מחכים בדריכות לעדכונים מבית יעזק...

מקודש מקודש מקודש - נשמע בית יעזק, אגוטא חודש

כעת נחזור לחצר בית יעזק... השעה כעת ארבע לפנות בוקר... ניתן למשש את הלחץ באויר... בטח... כל דקה שמתעכבים פה זה משליך על בית המקדש...

והנה... כעת הגיע עלות השחר... וכעת אמורים במקדש להוציא את הטלה מלשכת הטלאים... אבל לא!!! כולם מחכים לעדכונים מחצר בית יעזק...

עד עכשיו לא היה מה לעשות... כי כל זמן שזה לילה... אין עדות בלילה... אבל ברגע שרק שהבריק השחר... מיד הכניסו בבהילות עצומה את העדים הראשונים לעליה, ונתקבלה עדות האמת... ומיד לאחמ"כ הכניסו את כל אלפי זוגות העדים במהירות לחדרו הקדוש של ר"ג... הם נשאלו ראשי פרקים במהירות הבזק... מהר מהר... שוקעל... (עוד מעט אני אסביר לך לאיפה ממהרים).

חצר בית יעזק כבר מלאה ברבבות אלפי ישראל... כל העיניים נשואות למעלה... לעליה...

גם בבית המקדש... אלפי כהנים עומדים בגג העזרה ומשקיפים לכיוון חצר בית יעזק... מחכים לאיזה סימן... האם יש חידוש...

ואז!!! לפתע נפתחה הדלת במהירות ודמותו הקדושה של נשיא ישראל רבן גמליאל הופיעה לפני קהל הרבבות... הפעם הכל נעשה בזריזות... ר"ג סימן לשני דיינים הנוספים מההרכב שיתיישבו לידו...

שקט השתרר... ואז נשמע קולו של רבן גמליאל מכריז ואומר: מקודש.

וכל העם עונים אחריו מקודש מקודש...

מזל טוב... אגוטה חודש... הגיע ראש חודש ניסן!!!

באותו רגע העדכון הועבר לבית המקדש... ו... וחכה... עדיין לא!!! עדיין לא מקריבים את התמיד... היום יש עבודה מיוחדת שהיא קודמת אפילו לתמיד...

תרום תרום תרום - נשמע בלשכה... "זשקל אשא בבית נכון ונישא"

תוך חמש דקות חצר בית יעזק התרוקנה לגמרי... כולם כולם רצים לבית המקדש... מי יכול לוותר על המעמד הנשגב של תרומת הלשכה...

הממונה כבר עומד עם הטלה בלשכת הגזית... כבר ביקרו אותו... בן לוי כבר עומד שם במעלות האולם עם המפתחות... ורוצה כבר לפתוח את שערי ההיכל.

אבל כעת כולם מחכים!!! כעת דבר ראשון תורמים את הלשכה...

הכהן גדול נעמד בפתח הלשכה, לצידו שלושת האמורכלים, ששת הגזברים, כולם עומדים בחוץ... ואז בפני כל העם מזמינים את הגזבר הנבחר, שהוא מוזמן להיכנס לתוך!!! לתוך הלשכה!!! לתוך הכספת של ההקדש!!!

רק שתבין: מדובר בכספת שיש בה סכומי עתק בשווי של מליארדים... והגזבר נכנס לשם עם בגד מיוחד... חלק... שאין בו שום כיסים (שלא יחשדו בו שהוא מכניס משהו לכיס) ותוך כדי שהוא נכנס מדברים איתו (שלא יחשדו שהוא מכניס כסף לתוך הפה), הוא נכנס עם שלוש קופות, ואז הוא שואל מבפנים:

אתרום, והם אומרים לו מבחוץ: תרום תרום תרום.

ובאותה שעה... כל כלל ישראל עומדים מבחוץ ואיזה תפילות... איזה בכיות... **"אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא בבית נכון ונשא, ובצדק הגה ערך כי תשא,** גונננו, החיינו, ענגנו, רצנו, ותיטיב לנו בטובך א-ל רם ונישא..."

לא ניכנס כעת לכל הפרטים... עכ"פ אותו גזבר ממלא את שלושת הקופות בתרומה חדשה... יוצא משם... מיד!!! ברגע שהוא יוצא משם... עומד הממונה עם התמיד של שחר ולצידו הרועה שממנו קונים את הטלאים למקדש... ואחד הגזברים מוציא סכום של כסף מתרומה חדשה... ומשלם לו על התמיד של שחר!!! והנה... כעת ניתן האות...

נפתחו דלתות ההיכל... ושחטו את התמיד של שחר...

זה כבר תמיד שמגיע מתרומה חדשה... במשך הבוקר יקריבו כאן גם שתי כבשים של מוסף שבת וגם את מוספי ר"ח וגם את לחם הפנים... וכל זה ילקח כבר מהתרומה החדשה...

כעת שהתמיד הוקרב... כעת אפשר לנשום לרווחה... כעת אפשר ללחוץ ידיים... אגוטא ראש חודש... ברוך ה'... הגיע ראש השנה למלכים ולרגלים... יום שנתעטר בעשר עטרות... יום שנאמרו בו עשרה פרשיות החמורות שבתורה...

כמו כן: זכינו היום גם לחנוך את הקטורת החדשה!!! כן... שנה שעברה ביום זה בית אבטינס הגישו ללשכה את ה-שס"ח מנים של י"א סממני הקטורת... וכל יום הקטירו מנה (חצי ממנו בשחרית וחצי ממנו בין הערביים) וכל יום נחסר מנה אחד והולך ונחסר עד שאתמול נשאר שם קצת פחות משלושה מנים רזרביים... (שהג' מנים הרזביים האלו הם בשביל הקטורת המיוחדת של יו"כ שאין לה שיעור מוגדר, אלא מלא חפניו של כה"ג, ולכן מכינים ספער של ג' מנים... על הצד הכי רחוק שאולי מלא חפניו של כה"ג יחזיקו כ"כ הרבה...).

והנה... היום שוב התחדשה הקטורת... ואתמול הגיעו בית אבטינס והגישו לגזברים את השס"ח מנים חדשים של השנה הבעל"ט... ובעזה"ש מחר... ביום ראשון הגזברים ישלמו להם את המשכורת שלהם, כמובן מהתרומה חדשה... (ומה עושים עם הג' מנים יתירים? עזוב... לא ניכנס כעת)...

ובנתיים השליחים הנאמנים של הלשכה כבר ערוכים לצאת לדרך הרחוקה
לפרסם בגולה מתי התקדש החודש... שידעו מתי פסח... יש כאלו שאפילו
התחילו לצאת בשבת עצמה להחשיך עד סוף התחום... כדי להרויח זמן... ש-
מיד... מיד במוצאי שבת הם יוכלו לצאת לדרך הארוכה ולהספיק כמה שיותר
ישובים נוספים שהם יספיקו לעדכן אותם במועד חג הפסח האהוב הממשמש
ובא.

לפניך סוכן הנסיעות במגוון המסלולים השונים לעליה לרגל

כל מי שרוצה לטוס לאומן או לליזענסק או מעז'יבז' יודע שיש לו מבחר מאוד מגוון של מסלולי נסיעה... יש את המסלול הקלאסי - נוחתים בקייב... מיום שלישי ועד מוצ"ש... אבל יש עוד כל מיני שיקולים... יש כאלו שמחפשים נסיעה יותר זולה... בשביל זה יש אפשרות של טיסה עם נחיתת ביניים ב... לא יודע איפה... ויש כאלו שרוצים עוד כמה תחנות בקברי צדיקים נוספים... **בקיצור: בשביל זה יש משרד של סוכני נסיעות...** ובשביל זה כל אחד יושב ומוצא את המסלול המתאים לו... כל אחד והשיקולים וההתאמה האישית שלו.

אז תחשוב שבדיוק על אותו משקל בעליה לרגל לירושלים! כל יהודי שגר אי שם בצפון או בדרום ורוצה גם השנה לעלות לרגל לירושלים... אחת מהשיקולים שהוא צריך לקחת בחשבון מראש... זה להחליט על איזה מסלול אני הולך...

ובכן: לבחירתך קורא יקר... אני כעת מתנדב להיות סוכן הנסיעות שלך לעליה לרגל... לחברה שלי קוראים לשם שינוי "דרך נדיבים" (ולא דרך צדיקים) על שם: "מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב" ובכן... אני רוצה להציג לפניך את מבחר המסלולים שלנו לעליה לרגל... (אגב: תהיה רגוע... יעוץ ראשוני חינם)...

אז ככה: הדרך הקלאסית והמקובלת שרוב עולי הרגלים עולים בה... **זה הדרך הסלולה!!!** יש ציר ראשי עם שש נתיבים שזו הדרך הרשמית שבדוקה מטומאת מת באופן הרמטי... זו הדרך הרגילה שרובם עולים בה...

רק מה... מה החסרונות שיש בדרך הזו? אז דבר ראשון: היות וכולם מתנקזים בעיקר לשם... מטבע הדברים עלול להיות שם לפעמים עומס תנועה כבד... ולפעמים יש שם פקקים שלא נגמרים... ומיותר לציין שכל מי שנתקע שם שנה אחת ונשמתו כמעט יצאה מרוב לחץ ותסכול שמא הוא הולך

להפסיד את הקרבן פסח... הרי זו הייתה הפעם האחרונה שהוא עלה לרגל בדרך הזו...

חוץ מזה: היות וזו דרך טהורה לגמרי מכל טומאת מת... ממילא מטבע הדברים היא גם דרך ארוכה... כי אתה מבין לבד שלפעמים צריך לעקוף אזורים שלימים שהם בחשש טומאה... וזה מאריך באופן משמעותי את הדרך... וממילא!!! כתוצאה מזה: במשך השנה משרד התחבורה שע"י מלכות יהודה כל הזמן עובדים להכשיר עוד ועוד דרכים חילופיות לעליה לרגל כדי לאפשר דרכי גישה שונות... ויותר משוחררות... **עד כאן המסלול הראשון...**

קעת ניגש למסלול השני. שלכתחילה אני יותר ממליץ עליו... ואני עכ"פ הולך בו מידי שנה... **מדובר בכביש אגרה!!!** כן... מדובר בכביש שיש בו קטעים מסוימים שצריך לשלם עליהם כסף... **ולמה???**

כי בדרך הזו אנחנו נאלצים לעבור בכמה וכמה קטעים שנקראים בית הפרס... בית הפרס זה מקום כזה שחזקתו שפעם קברו בו מת ובמשך השנים כשבאו ליישר את הקרקע חרשו את הקבר ונתרסקו כל העצמות... ומאז כל השטח הזה הוא בחזקת שבעפר שלו מעורב חלקיקים קטנים טחונים של עצמות מת כשעורה (ש'עצם כשעורה' מטמא במגע ובמשא...) **וממילא!!!** מי שהולך שם חזקתו שהסיט ברגליו עצמות שמטמאות במגע ובמשא ז' ימים...

אבל!!! יש יתרון אחד מיוחד ב'עצם כשעורה...' שהיא לא מטמאה באוהל... (מת בדרך כלל מטמא באוהל... אבל עצם כשעורה הלכה למשה מסיני שלא מטמא באוהל) ממילא כל הבעיה היא רק **ללכת!!!** ללכת בבית הפרס... כי ברגלים אתה עלול לנגוע בחלקיקי העצמות האלו... אבל באויר השדה??? באויר אין שום בעיה לעבור... **ולכן!!! בדרך הזו יש שירות מיוחד של רכבל!!!** ברגע שמתקרבים למתחם של בית הפרס... פתאום רואים שילוט: **עצור!!! עוד קילומטר אחד בית הפרס לפניך...** מתקרבים... והשילוט נהיה עוד יותר גדול ובצבע אדום! **זהירות גבול טהרה לפניך!!!** ואז מגיעים לשער של בית הפרס ונעצרים...

ושם!!! בכניסה לבית הפרס ממתנינים לך הצוות של הרכבל...

אז ככה: יש כמה אופציות של רכבל **לבחירתך**: אז ככה: כשהייתי בחור בודד... בלי הרבה חבילות. (היה לי רק כד חרס אחד מוקף צמיד פתיל ובו כמה גרוגרות של מעשר שני טהורים...). תמיד בחרתי את האופציה של **רכבל אנושי!!!** כן... פשוט הופיע לפני בן אדם גברתן... והוא פשוט הרים אותי על הכתפיים והתחיל ללכת... וכעת אני אמנם עובר באויר של בית הפרס... אבל אני לא נטמא... כי בית הפרס לא מטמא באויר... ואילו הוא, מי שמרכיב אותי, הוא דורך על הריצפה... הוא נטמא מהעצם כשעורה שהוא מסיט אותו... אבל אני נשאר טהור... (לא לגמרי לגמרי טהור... כי סוף סוף גם אני נטמא מעצם הנגיעה באיש הזה שהוא טמא... אבל אין מה להשוות... זו רק טומאת ערב... ולא טומאה חמורה של מת שהיא ז' ימים עם הזאת ג' וז') וככה הוא סוחב אותי על הכתפיים במשך שתיים שלוש ק"מ עד שמגיעים לסוף בית הפרס... בסוף בית הפרס ה"רכבל" האנושי הוריד אותי מהכתפיים... ואז הוצאתי את הארנק ושלמתי לו את המאה שקל שמגיע לו...

ושם... ביציאה מבית הפרס כמובן מחכה לי מקוה טהרה לטובת משתמשי הרכבל... סוף סוף נטמאתי טומאת ערב מהנגיעה בו עצמו שהוא טמא מת... ברגע שהגיע הערב שמש חזרתי להיות טהור...

זה אופציה אחת של רכבל... הרכבל האנושי... אבל יש עוד אופציות... לרכוב על בהמה!!! על הבהמה עצמה!!! לא על כרכרה שרתומה לבהמה... זה לא מספיק... צריך לרכוב על הבהמה עצמה עד הקצה השני של בית הפרס... זה כמובן יותר סימפטי, אבל קצת יותר יקר, ויש כמובן את האופציה השלישית שהיא די קשה... וזה לעבור עם קנה חלול ולעשות פו פו... ואז אתה מזיז את העפר. מה שנקרא 'מנפח בית הפרס והולך...' כשאין ברירה עושים את זה...

ב"ה בשעה טובה כל החבורה עברו בשלום את הקטע הראשון של בית הפרס... המשכנו ללכת... יום שלם... הדרך חלקה... טהורה... הכל בסדר...

אבל אחרי צהרים שוב... פתאום אנחנו רואים שילוט!!! עוד ששה קילומטרים בית הפרס לפניך... ואז שוב מחכה לך שירות הרכבל... וביציאה יש

לך מקווה... זה עולה עוד כמה שקלים... אבל קח בחשבון שכל כזה בית הפרס הוא דרך קיצור שחוסכת לך הרבה ק"מ שאחרים צריכים לעקוף...^א.

אבל מה אתה חושב... כל התיאור הזה שתוארתי לך על רכבל אנושי... זה תיאור משנות החמישים... מהתקופה שהתחבורה לא הייתה מפותחת... (כשעדיין לא הייתה רכבת לירושלים... וגם לא כביש שש...) אבל עם השנים משרד התחבורה של מלכות יהודה המשיך להתפתח כל שנה עוד ועוד... ואיפה שפעם היינו צריכים לרכוב על בהמות או על בני אדם... הרי עכשיו בנו שם יציקת בטון יציבה של מדרכה של אבנים משתלבות!!! ומכאן ואילך אפשר לפסוע עליהם ולעבור את בית הפרס בלי להיטמא... (כי טוב... ברגע שאני דורך גבי אבנים שאינם מזדעזעים בשעת הילוך, אז אפילו שמתחת הרגלים יש עצם כשעורה לא אכפת לי... כי אני לא מסית אותם והם לא מטמאים באוהל...) אבל עדיין יש עוד הרבה עבודה למשרד התחבורה... כי עולי רגלים כל הזמן הולכים ומתרבים בלע"ר... וכל הזמן צריך להכשיר להם עוד ועוד דרכים חילופיות ובמקביל עובדים קשה לטהר בית הפרס שזה אחת המלאכות המורכבות ביותר ואכמ"ל... ובשביל זה מגויסים

^א אל תשאל מה קרה לי פעם אחת... באחת הפעמים שהגענו לבית הפרס... זה היה כבר קרוב לשקיעה... ושוב פעם רציתי לבחור ברכבל אנושי... הגיע איזה מישהו... אבל הפעם הוא לא כ"כ מצא חן בעיני... הוא היה נראה לי עייף מידי... מותש מידי... שאלתי אותו בעדינות: איך אתה מרגיש? והוא ענה לי: אומר לך את האמת... הגעתם

מאוחר מידי... אני כבר יום שלם מרכיב פה אנשים הלך ושוב... ואני כבר מותש...

לא הסכמתי בשום אופן לעלות עליו!!! אפילו שהוא מצידו הסכים... כי יש דין שרק "אדם שכוחו יפה" יכול להציל מפני בית הפרס... אבל "אדם שכוחו רע עד שתהיינה ארכובותיו נוקשות זו לזו ושוקיו מרעידות כשהוא נושא" לא יכול להציל... (לשון הרמב"ם טומאת מת פ"ה הל"א...) העניין הוא שלא רק אני ככה הרגשתי... גם שאר בני החבורה... גם אלו שרצו לרכוב על הבהמות שהוצעו להם שם... גם הם הרגישו שהעסק היום 'עייף מידי...' ויש לחשוש שזו 'בהמה שכוחה רע עד שתטיל גללים בשעת רכיבה, הרי זה טמא כאילו הלך ברגליו' (שם).

לא הייתה ברירה... נאלצנו לעצור בפתח בית הפרס!!! שם התמקמנו באותו לילה... ואפילו הספקנו לשיר יחד: 'שמחתי באומרים לי בית ה' נלך...' למחרת אנחנו וגם צוות הרכבל... קמנו בכוחות מחודשים ועברנו גם את הקטע הזה בשלום...

כל הזמן עוד תקציבים בשביל לזרז ולהכשיר עוד ועוד נתיבים לבת נדיב...
לכנסת ישראל שאביה שבשמים מחכה לראות אותה בחג הפסח הבעל"ט...

זכעת נקדיש כמה מילים על פי"ביש, הרועה שלנו...

כן... מגיע לפייביש שנקדיש לו כמה מילים... בערב ר"ח ניסן הוא העביר את כל צאנו תחת השבט... וכעת יש לו למעלה מעשרים כבשים של מעשר בהמה שהוא סימן אותם בסיקרא וכעת עושה את דרכו יחד איתם לירושלים...
ובכן: ר' פיביש הוא רועה צאן אמיתי!!! בכל הרמ"ח והשס"ה... יש לו תרמיל... ויש לו גם חליל צד... והוא אוהב את הכבשים והכבשים אוהבים אותו... הוא מתמסר אליהם בכל לב ונפש... הוא יהודי טהור לב וכולו נשמה... ורוב היום הוא מתבודד בינו לבין קונו ופסוקי תהילים שגורים על לשונו...

טוב... יוצאים לירושלים... תשמע... להוליך 22 כבשים לירושלים ו... ושהם עוד יגיעו **בריאים ושלמים!!! ללא מום!!!** צריך אגרוייסע רחמי שמים... חוץ מזה... זו גם צעדה מסורבלת... כמו שאמר יעקב אבינו בשעתו: "ואני אתנהלה לאיטי"... **"אשר על כן: כל שנה פיביש עושה מאמץ עליון לצאת לכיוון ירושלים הכי מוקדם שאפשר... שבועיים לפני פסח הוא כבר יוצא עם כל עדר ה'מעשר'... ואז!!! כשפיביש יוצא מוקדם... יש לו יתרון שהוא יכול להרשות לעצמו לנוע עם כל ה'כבודה' במבחר מגוון של שבילים ודרכים מרווחות שמובילות לירושלים... כי מקסימום... הכי גרוע שיהיה... אנחנו נאלץ להיכנס ל"בית הפרס" ואז אני אטמא בטומאת מת...!?"**

נו, בסיידר... בשביל זה אני מגיע מוקדם לירושלים... יותר משבוע קודם פסח... ויש לי זמן בריווח שאני יכול להספיק להתחיל לספור שבעה ימים ולהזות ג' וז' על עצמי ועל התרמיל, ועל החליל, ועל הסכין, ועל הקופיץ, ועל המרכב, ועל המוכני, ועל המרדע, ועל האוכף ועל כל מה שצריך...

אבל השנה!!! ר' פייביש התעכב קצת... מסיבות שאינם תלויות בו... והוא נאלץ לצאת מאוחר... הוא יצא בדיוק שבוע לפני פסח!!!

אה... ככה??? כשיוצאים שבוע לפני פסח... **אין כבר את הלוקסוס הזה!!!** שבוע לפני פסח אתה לא יכול לבחור לעצמך באיזה שביל מתחשק לך ללכת לפי העניין... אתה חייב להיות אדוק וצמוד רק לכביש חוצה ישראל שנבנה ונסלל ונבדק ומתוחזק בקפדנות ע"י לשכת המקדש שבדקים כל הזמן את התוואי של הכביש ואישרו אותו שהוא נקי וטהור למהדרין מטומאת מת... רק שם אתה יכול לנוע ברוגע... אבל לעבור בשביל טמא??? אי אפשר... כי... כי אוטומטית אני נטמא בטומאת מת... ואני מפסיד את הקרבן פסח שלי...

נו... ההכרח לא יגונה... ופייביש יצא לדרך עם קבוצה גדולה של עולי רגלים מהישוב... ר' פייביש מתנהל לאיטו כמלך בגדוד עם כל השעפסאלאך סביבו... הוא משגיח עליהם כבבת עינו... בפרט שמדובר בלא סתם כבשים... **זה קרבנות!!! זה מעשר בהמה!!!** הדרך דווקא התחילה באוירה רגועה... על מי מנוחות... אבל לא עברו כמה קילומטרים... והופה!!!

כצפוי... אחד מהעיצים היותר מופרעים קפץ וניתר ויצא מהמסלול של הכביש ו... ו... וחצה את הקו הלבן... ו... ו... וירד לשוליים... לשוליים של השביל טהרה... ר' פייביש הרועה המנוסה מיד בא לקפוץ לרוץ לעבר העז הסורר... להחזיר אותו לשורה... **אבל ברגע האחרון!!! ממש בשניה האחרונה!!!** ידידנו ר' ידעיה הכהן קפץ לעברו וחסם את פייביש בגופו!!!

פייביש... השתגעת??? אתה כמעט!!! כמעט ירדת לשוליים... אתה לא יודע שאסור לרדת לשוליים???

אתה לא יודע שמי שיורד לשוליים נהיה במקום טמא בטומאת מת? אתה לא יודע שרק התוואי של הכביש בדוק ונקי מטומאה... אבל ברגע שאתה יורד לשוליים... הכל פה בחזקת "שדה שאבד בה קבר...", ואתה נטמא... 'הלך' על הקרבן פסח שלך...

ר' ידעיה מדבר בלהט ומדבר... אבל יש לציין שפייביש הרועה לא... לא כ"כ מתקשר איתו... תכל'ס... צעק פייביש הרועה... העז... העז שלי... השעפסאלע שלי!!! הוא ברח... מה יהיה? מה אעשה עכשיו? אני חייב לרוץ להביא אותו... פייביש כמעט קפץ שוב... אבל באותו רגע ר' ידעיה תפס אותו בתקיפות:

ר' פייביש... **אתה לא זז!!! לא!!! אני לא נותן לך!!! לא כדאי לך! לטובתך!!!** נכון!!! אני מבין אותך... אתה כזה רועה צאן מסור... בכל הרמ"ח והשס"ה... יש לך כזו מסירות עצומה לכל שעפסאלע... וכשאתה רואה כבש אחד שברח... אתה באינסטנקטיביות רודף אחריו ולא חושב על שום דבר אחר חוץ ממנו... אבל עכשיו אין מה לעשות!!! **לרדת לשוליים כעת זה לא בא בחשבון!!!** כי ברגע שאתה יורד לשוליים אתה אולי תציל את השעפסאלע שלך... אבל אתה תפסיד כבש הרבה יותר חשוב ויקר... אתה תפסיד את הקרבן פסח שלך...

פייביש לפתע הבין עניין ו... ונעצר!!! הוא נעמד על הקו האדום שלפני השוליים... ועיניו רואות וכלות... הוא רואה את הכבש הולך ומתרחק... ר' פייביש החל לזעוק בקול קורע לב... **שעפסאלע שלי!!! בא... בא אלי... אני פה.** זה היה מחזה קורע לב... היית יכול לשמוע בקול שלו המיית לב של רועה צאן אמיתי... כולו רחמים... כולו חמלה... אבל הכבש לא הקשיב... והוא המשיך לקפץ ולנתר... פייביש מסתכל בעיניים דומעות איך שהכבש הולך ומתרחק... **והוא עומד נואש מול מחסום הלכתי נוקשה שמפריד בינו לבין הכבש...**

הוא זועק וזועק והכבש רק התרחק... עד... עד ש... ש... **שנעלמו עקבותיו...** ר' פייביש התיישב על סלע מותש... מדוכדך... הוא היה נראה כאילו תלשו ממנו אבר מאבריו... הכבש... הכבש שלי...

אבל לאחר כמה דקות הוא התעשת... סוף סוף נוסעים לבית המקדש... הוא הוציא את החליל צד שלו... והתחיל לשורר בניגון מלא כיסופים וערגה: **"תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצוותיך לא שכחתי..."** הוא סיים בתחינה ואמר: אנא ה'... כמו שביני לבין הכבש שלי נפער מחסום הלכתי של טומאה!!! הטומאה הפרידה ביני לבינו... אז גם אני תעיתי כשה אובד... עוונותינו מפרידים בינינו

לבינך ... אנא ה'... אני הרי לא יכול לרדת לשטח הטמא שהכבש שלי ברח... אבל אתה כן יכול לרדת אלי... תענינו כשה אובד שמנו מספרך אל תעלם...^ח.

^ח רק להשלים את הסיפור, עם כל הרצון הטוב, פייביש כבר לא היה באותו מצב רוח... סוף סוף זה כבש שכ"כ רצייתי להקריב אותו בבית המקדש... כ"כ שמחתי שהוא היה העשירי קודש... כ"כ דמיינתי בעיני רוחי איך אני מביא אותו בעזרה... ומודה לה' על כל החורף המבורך שעברתי במחיצתו של אותו כבש... והנה עכשיו... הכבש הזה נעלם בתהום הנשיה... ו... ומי יודע מה עובר עליו... הכבש שלי... הקרבן שלי. כפפרה שלי (-באמת) סיים ר' פייביש בדמעות.

ואז שוב הגיע ר' ידעיה הכהן... והניח יד על כתפו של פייביש ואמר:

פייביש אני רוצה להרגיע אותך... יש לי בשורה טובה בשבילך... אתה לא בן יחיד... יש כמון עוד אלפי יהודים שסיפור כזה קורה להם מידי שנה!!! שהקרבן שלהם בורח... יורד לשוליים... והם לא יכולים לחצות את המחסום של הטומאה... אז בשביל זה!!! בדיוק בשביל זה הוקמה ועדה מיוחדת ומסועפת מטעם המקדש!!! מדובר בקבוצת מתנדבים שהם בלאו הכי טמאים בטומאת מת מאיזו סיבה שתהיה... וממילא אין להם מה להפסיד... והם מתנדבים לסייר בשוליים של הדרך טהרה לאורך כל הציר שבדרך לירושלים... ושם הם מוצאים כמויות אדירות של קרבנות!!! כמויות של כבשים ועיזים ושוררים ופרות אבודים... שכל הבהמות האלו הם בחזקת קרבנות... הם מוסרים את כל הבהמות האלו לרועים הממונים מטעם הלשכה... ומשם נולדה לנו המשנה המוכרת: "בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר וכמתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים..." עכשיו: מה בדיוק עושים עם כל הקרבנות עליהם??? אל תשאל... זה כבר סיפור שלם... מדובר באגף שלם שבחלקו מתוקצב מתרומות של יהודים טובים.. (אם באמת מעניין אותך... פתח מסכת קידושין נד. ותרווה נחת...).

עכ"פ מה שברור: תנוח דעתך פייביש!!! גם אם הכבש שלך נאבד ממך... הוא לא לגמרי נאבד... כי אוטוטו ימצאו אותו נציגי המקדש... והוא בידיים טובות... הם יקחו אותו לאותו ביהמ"ק שאתה רצית לקחת אותו... הם יקריבו אותו ע"ג אותו מזבח שאתה רצית... והם יאכילו אותו לעניים שיצאו בזה ידי חובת שלמי שמחה בדיוק כפי שאתה תכננת לעשות איתו... אז תנוח דעתך... הכבש שלך בעזה"ש יגיע לידיים טובות... ואת ההשפעות וההשגות שרצית לקבל ממנו אתה לא תפסיד... זה בא יבא...

סבא יצא השנה במכרז: מי יעלה ראשון לירושלים?

השנה היינו חרוצים... ואנחנו נסענו מוקדם!!! יחד עם סבא לבית המקדש!!!

אולי אתה לא מבין מה ההתרגשות הגדולה שנסענו עם סבא... אז אני אתן לכם רקע כללי ותבין... אנחנו בלע"ר משפחה מסועפת... סבא שלנו ראש המשפחה... מדובר ביהודי מרומם מאוד... עובד ה' מופלג וכל חייו שרוי בד' אמות של תורה... ולסבא שלנו יש ארבעה בנים... שכל אחד מהם הקים משפחה מסועפת בפני עצמו בלע"ר... ומידי שנה כל המשפחה המורחבת עולים לירושלים ונפגשים יחד באותה אכסניה ועושים 'חבורה' משותפת של קרבן פסח יחד עם סבא... סבא הוא ראש החבורה וכולנו בני החבורה...

ו... ובשנה שעברה בלע"ר... היו לנו עוד חמש חתונות במשך השנה... וסבא נעמד באחד בשבע ברכות לדבר... והיה נראה שהוא מרוגש מאוד... והוא נעמד ואמר בדמעות ובקול רועד: כי במקלי עברתי את הירדן הזה ו... ו... ועתה ??? ככל הנראה הייתי ל... ל... לשני מחנות!!!

נעמד סבא והודיע: שככל הנראה!!! השנה המשפחה תאלץ להתפלג!!! ולהתחלק כבר לשני פסחים!!! כי כבר לא מספיק אחד... עד עכשיו איכשהו סחבנו... השתדלנו לקנות כבש מאוד גדול ושמן... כדי שיהיה בו כמה שיותר בשר... ועדיין כל אחד קיבל כזית מצומצם וטיפ טיפה יותר... וזה היה ממש על הגבול... אבל ב"ה השנה שהצטרפו אלינו עוד כמה זוגות... וגם עוד כמה תינוקות שכבר ב"ה יכולים לאכול כזית צלי... אז כנראה... כנראה שהשנה ניאלץ סופית להתפלג... אבל!!! ברוך ה' בנסיבות משמחות... כן ירבו...

ואז כמובן התעוררה השאלה הקצת רגישה איך!!! איך בכלל מסווגים את זה... מי ימשיך להיות בחבורה המקורית... ומי יאלץ לעבור לחבורה החדשה... זה כבר נידון בפני עצמו... כי סוף סוף אתה מבין שכולם רוצים להיות בחבורה של סבא... כי לראות את סבא אוכל קרבן פסח זה חוויה רוחנית בלתי נשכחת...

הפנים הבווערות... הוורידים המתנפחים... ההתרגשות העצומה... זה מעמד שאף אחד לא מוכן לוותר עליו... ועכשיו פתאום יהיו כאלו שיצטרכו לוותר על זה... ו... ו... ואני כבר מודיע שלא!!!

אבל מי כן?? בקיצור... אל תשאל... "דיה לצרה בשעתה..."

טוב... עד כאן פטפוטים... כעת ניגש לנושא הבווער!!!

כבר שנים... כל ערב פסח מחדש סבא עומד ומזהיר... ומבקש... ותובע... ומתחנן בכל לשון של בקשה... **אנא!!! לבא כמה שיותר מוקדם לירושלים!!!** לא לחכות לרגע האחרון... אנא מכם... תשמעו בקולי...

כן כן... כולם מסכימים... כולם מהנהנים בראשם... אבל תכל'ס... בשורה התחתונה החיים חזקים מהכל... ואחרי כל הלחץ וההכנות והניקיונות... בסופו של דבר... כולם מגיעים ברגע האחרון...

ואת סבא זה מוציא מדעתו!!! זה פשוט עולה לו בבריאות... כי... כי הוא באמת מגיע מוקדם... הוא מגיע כבר שבוע לפני פסח בישוב הדעת ובצורה מסודרת... ו... ומאז הוא פשוט יושב ומחכה בחלון מתי המשפחה תגיע... ו... ואז עובר יום... ולא מגיעים... ועוד חצי יום ועדיין לא מגיעים... ו... ואז הוא מתחיל להיכנס ללחץ... **איפה הם??? למה הם לא שומעים בקולי?** לך תדע... מה קרה שם בדרך... לך תדע איזה עומס... והוא לא סתם חושש... זה לא סתם נערווען... יש לו בהחלט מה לחשוש... כי יש לפעמים עומסי תנועה כאלו כבדים ולא תמיד צפויים... שיש חשש אמיתי שיהיו כאלו שישארו תקועים ולא יספיקו את הקרבן פסח... וכל שנה יש כאלו...

בקיצור: בשביל סבא... הימים שלפני פסח זה ימים מורטי עצבים... כי... כי תמיד הוא צריך לחכות לנו... ותמיד אנחנו מגיעים מאוחר...

אז השנה!!! השנה אבא שלנו החליט!!! חייבים לשמוע בקול סבא!!! אי אפשר לעשות לסבא את העוול הזה... והחלטנו שהשנה אנחנו נערכים כמו שצריך... התכוננו מוקדם... התארגנו מראש כמו שצריך... סיימנו לנקות את

הבית מוקדם... ובאור לה' בניסן אבא עשה בדיקת חמץ בבית... ולמחרת יצאנו יחד עם סבא לירושלים...

ואכן הגענו לירושלים מוקדם... ויש לציין שלהגיע מוקדם זה באמת עולם אחר לגמרי... אתה רואה את ההכנות ל'חתונה הגדולה...' אתה רואה איך מסיידים את בית המקדש... ועוד כל מיני מחזות מרתקים של ההכנות הקדחתניות לקליטת ההמונים שאכמ"ל... הלכנו יחד עם סבא בישוב הדעת לקנות את הקרבן פסח והכל נעשה ברוגע... בלי לחץ... בלי העומס האדיר של י"ד בניסן... ורק לראות את המעמד איך סבא שלנו מקיים בקנאות את המנהג הקדמון של "מקחו בעשור..." הוא קונה את הטלה כבר ב' בניסן... והוא אפילו קושר את הטלה למיטה שלו... (תחשוב: מה זה טלה ליד המיטה שלך במשך ארבע ימים... תנסה רק שעה...) ו... וכל יום הוא קורא למומחה ל'ביקור בית' שיבא עד המיטה כדי לבקר את הקרבן... ממש כמו אבותינו במצרים...

ו... וכמו כל שנה... הגיע י"ב בניסן ועדיין כצפוי... אף אחד מהמשפחה לא מגיע... (חוץ מאיתנו) סבא התחיל להילחץ... כמיטב המסורת...

סבא יושב ליד החלון... נו... מה קורה איתם?? איפה הם??? עוד מעט ליל י"ג... ו... והם לא מגיעים... בשלב מסויים גם אבא התחיל להיכנס ללחץ...

כעת אני רוצה שתבין: הלחץ הזה הוא לא סתם לשם לחץ... זה לא סתם לחץ מהסוג של אוי אוי... מה עלה בגורלם... וזה גם לא רק ממקום של אכפתיות ודאגה שיצליחו יגיעו ולא יפסידו... **לא!!! יש פה גם בעיה אמיתית ומעשית!!!**

תבין: המתח והאחריות הגדולה ביותר של כל 'ראש חבורה' אחראי הוא ש... שחלילה לא יהיו מספיק מנויים על הקרבן פסח... או שכמות ומשקל הבשר יצא הרבה מידי ביחס לכמות האוכלים... ו... ו... ואז יש לחשוש... שעם כל הרצון הטוב... אולי לא נספיק לגמור לאכול את כל הבשר עד חצות... ו... ו... ואז יצא לנו הרבה נותר!!! ונותר זה לאו מדאורייתא!!! לא תותירו ממנו עד בוקר!!! כל כזית בשר שנותר מקרבן פסח זה לא... זה לא רצון ה'... זה ציון

שלילי לראש החבורה...^ט וממילא זה הכאב ראש הגדול ביותר של כל ראש חבורה!!! הפחד מה הולך לקרות איתנו לקראת חצות. האם נצליח לגמור את הפסח או לא.

זה בעיקר המתח שיש כעת לסבא!!! כי בקצב הזה... כשרק אנחנו וסבא נמצאים!!! ו... וכל שאר המשפחה עדיין לא הגיעו... אז לו יצוייר שהם באמת לא יספיקו חלילה ולא יגיעו וכבר היו דברים מעולם... (כי... כי בערב פסח יש כזה פיצוץ אוכלוסין... בסדר גודל כזה עצום... שלפעמים זה הגיע למצב של עומדות!!! עומדות היו רגלנו בשערי ירושלים... עומדים!!! לא זזים...) **אז אתה קולט מה המשמעות???**

חצי שנה כל המשפחה מדברת האם חייבים להתפצל ולקחת שני פסחים או לא... סבא כבר הודיע שמתפצלים וכבר התחילו הויכוחים מי יהיה בקרבן פסח ה'ישן' ומי ילך ל'ישוב החדש', והנה... תכל'ס... בשעת מעשה... נכון לעכשיו... אם העסק ימשיך להיות כ"כ דליל. אז לא רק שלא צריך שני פסחים... אלא אפילו קרבן פסח אחד **זה יותר מידי בשבילנו...** כי... כי תחשוב: כמה אנחנו עכשיו?? סבא וסבתא... אבא ואמא... אנחנו שבעה ילדים... ו... ועוד לוי משורר אחד ושלושת ילדיו הקטנים שסבא הזמין אותם... נו... כמה כולנו ביחד?? 15 איש... זה... זה מידי דליל... (בפרט ששנים מתוכם נשים... ועוד ארבע ילדים שהם לא "חזקים" באכילת כבש...).

נו... כעת אתה תבין למה יש פה עכשיו מתח? כי עד הרגע האחרון אי אפשר לדעת איפה אנחנו אוחזים...

ו... והשעות נוקפות... ו... ו... והם עדיין לא מגיעים... סבא יושב על קוצים... מתפלל... לחוץ... ו... ו... ואפילו כבר כמעט... כמעט נכשל במידת הכעס...

^ט אגב: לא להתבלבל... כשאני אומר נותר, אני לא מתכוין לאיסור אכילת נותר רח"ל... שזה לאו חמור מאוד שזדונו כרת ושגגתו חטאת... אני מתכוין ללאו הניתק לעשה שהוא להשאיר נותר... זה אמנם לאו הרבה פחות חמור... ולא רק שהוא פחות חמור אלא הוא גם כמעט בלתי נמנע... כי תמיד יש קצת נותר... בפרט בקרבן פסח שהרי יש חלק מהבשר שאי אפשר לאכול אותו... כי בשביל להגיע אליו צריך לשבור עצם... ואסור לשבור עצם בפסח... ממילא א"א להימנע לגמרי משריפת נותר... אז נכון שזה לא לאו חמור אבל זה לאו!!! ואחריותו של ראש חבורה היא למנוע את זה ובכל מחיר...

ו... ו... ואז פתאום... מוקדם מוקדם בבוקר... בי"ג ניסן בשעה שש בבוקר... נקישות בדלת!!! מי זה??? מי בפתח... אוהו... צבי... וחמשת בניו... שלום עליכם... הוי... ברוכים הבאים. כמה חיכינו לכם... מה קרה? למה איחרתם???

אל תשאלו מה קרה... נתקענו... השנה היו פקקים משהו מזעזע... השנה המצב קשה במיוחד... תכל'ס... ב"ה... הגעתם משמים...

אבא וסבא שמחו שמחה גדולה, סבא נשם לרווחה... מה שבטוח בטוח!!! ברגע שהם הגיעו כעת יש לנו כבר כיסוי לכה"פ לקרבן פסח הראשון!!! בדיוק זה מה שחסר לנו עכשיו!!! גיוס של עוד ארבע ישיבוכרים שידעו לאכול כמו שצריך זה בדיוק מה שהפסח שלנו צריך בשביל לזכות ל"חסל סידור פסח...".

סוף סוף סבא נרגע... אבא נרגע... כעת אפשר ללכת לישון...

אבל חכה... חשבת שהסיפור נגמר??? לא!!! לא לעולם חוסן!!!

לא עברו כמה שעות... ושוב נקישות בדלת... מי הפעם??? אוהו... שלום עליכם... לא פחות ולא יותר... דוד אייזיק וששת בניו פתאום נחתו לפה...

סבא: אל תשאל... איזה תלאות עברו עלינו... דווקא יצאנו יחסית מוקדם אבל בדרך לירושלים פתאום היה חפץ חשוד!!! אבל מממזה חשוד... מישוהו פתאום גילה עצמות באמצע כביש 1... והועלה חשד שזה עצמות אדם!!! ואם ככה... אז ה' ירחם... כל מי שעבר בדרך הזו נהיה טמא מת... באותו רגע כל הדרך נחסמה... פקקים אדירים... הביאו חבלן הלכתי מומחה מטעם לשכת המקדש!!! שהגיע בתוך 'כוורת' קפסולה מיוחדת שחוצצת בפני הטומאה שיבדוק את העצמות האלו האם הם באמת עצמות מת... וארכו כמה שעות עד שאכן וידאו שזה באמת עצמות בהמה...

כולם נשמו לרווחה... אבל לבנתיים!!! לבנתיים נוצר פקק אדיר... ו... ו... וכבר לא יכולנו להמשיך את המסע... ונאלצנו לסיים את היום שם... והלכנו לישון שם בדרך... תחת כיפת השמים... ולבנתיים מאורעות היום גרמו לנו להיכנס למשקעים... התחלנו לפחד מכל איזה רגב אדמה... לך תדע איזה עצמות מתחבאות מתחת... נהיינו מסויטים... והתחלנו ללכת עם המטאטא

החלול המיוחד של "מנפח אדם בית הפרס והולך..." בקיצור: לכן התאחרנו בעוד יום... אבל תכל'ס... **מה קורה עכשיו איתנו? מה עם קרבן פסח? נו... מה עושים עכשיו?**

אבא וסבא התחילו להסתבך... נו... **מה עכשיו עושים איתם???** לצרף אותם לקרבן פסח שלנו? זה כבר לחוץ מידי... כי זה כבר יותר מידי הרבה אנשים בשביל קרבן פסח אחד... אין מספיק בשר בשביל כולם... גם אם יש... זה יהיה ממש על הגבול... כל אחד יוכל לקבל רק כזית...

רק שתקלוט מה קורה פה: רק עד לפני כמה שעות המתח היה בדיוק הפוך!!! שאין כמעט אוכלים בכלל... ופתאום עכשיו התהפכה הקערה על פיה... וכעת הבעיה היא שיש לנו יותר מידי הרבה אוכלים... **כעת השאלה היא: האם ללכת לקנות עוד קרבן פסח או לא???** טוב... אין ברירה... אנו נצטרך לקנות קרבן פסח נוסף... **אבל!!! רגע... מצד שני...** עדיין אתם קצת מידי אנשים בשביל קרבן פסח **שלם נוסף...**

נו... אבל אין ברירה... דבר ראשון צריך לקנות... העיקר שהם לא ישארו תקועים בלי קרבן פסח... ואח"כ... אחר כך נראה את מי להזמין עוד איתם... אבא רץ מהר לקנות קרבן פסח בשבילם... בשלב זה יש רק שמונה אנשים על קרבן פסח שלם נוסף!!! **זה כלום!!!** צריך לפחות עוד עשרה אנשים... כי... במצב הזה? יותר מ-50% בשר הולך לנותר... וזה לא אידיאלי... מה יהיה?? ? טוב... אני רוצה יותר מידי להלאות אותך... רק בקצרה... הגיע ליל י"ד בניסן... ויהי בחצי הלילה... באמצע הלילה נקישות חזקות בדלת...

מי זה??? אוה אוה... **כככל המשפחה המורחבת נחתה פה...** כולם תשושים... עייפים... מרוטים... כל אחד וסיפורי התלאות שלו... וקח בחשבון שכל אחד הביא איתו עוד כמה תקועים...

ואבא וסבא התעוררו ונפתח חפ"ק חירום... אנחנו עשינו את שלנו והיינו עסוקים בהכנסת אורחים, לקבל את פניהם בכוס קפה ועוגת מצות... אבל אבא וסבא היו עסוקים ב... בקרבן פסח... כי אנחנו כבר נמצאים כמה שעות לפני זמן ההקרבה... ואז פתאום התברר שגם הקרבן פסח שני התמלא עד אפס מקום!!!

ו... וכעת אין מנוס אלא לקנות עוד!!! **עוד קרבן פסח!!!** קרבן פסח שלישי למשפחה המורחבת בלי עין הרע...

בשלוש בלילה אבא רץ מהר מהר למוקד המכירה של הרועים... לבדוק אולי הרועה ער... כי לקנות עוד קרבן פסח... אבא היה בטוח שהוא יעיר את הרועה... אבל כשהוא הגיע... הוא גילה שם להפתעתו עוד כמה אלפי אנשים שגם הם ברגע האחרון באו לקנות עוד קרבן פסח... כן... אנחנו לא המקרה היחיד...

בקיצור: לא אלאה אותך... כל זה רק שתבין מה עובר על כל ראש חבורה של משפחה עם כל המתחים האלו... והחשבונות האלו שיכולות להשתנות כל רגע... על כל המשתמע מהם...

ואכן בסופו של דבר באמת 'את אשר יגורנו בא...' ובאמת נתקענו עם מידי קצת אוכלים!!! אבל לא של הקרבן פסח הראשון... ולא השני... אלא השלישי...

הקרבן פסח השלישי... הוא!!! הוא נתקע עם כמות אוכלים דלילה...

נו... מה עושים עכשיו??? מה באמת עושים אם כעת!!! בדקה התשעים ותשע... אנחנו עומדים מול מצב נתון של קרבן פסח שיש עליו רק חמשה אוכלים. והמשמעות היא שיותר מ-50% יהיה נותר... מה עושים עכשיו??? ?

אז תתפלא לשמוע!!! נעים להכיר!!! בירושלים יש מטה מיוחד...

תנחש איך קוראים למטה הזה??? מטה הפרעסערים!!!

למי שלא יודע, "פרעסער" באידיש זה כינוי לרעבתן שאוכל הרבה... אז אמנם היום זה נטו מילת גנאי... אבל צריך לדעת שמי שאוכל הרבה זה לא תמיד אומר שהוא רעבתן... לפעמים מדובר גם בסוג של מבנה גוף... סוג של קיבה שצריכה לאכול הרבה... אז היום מי שיש לו כזו קיבה רואה בזה רק חסרון ורוצה לעשות ניתוח להצרת קיבה... אבל כשבית המקדש היה קיים היה ביקוש לזה!!! לפעמים בבית המקדש הגיע מצב חירום שהצטברו מידי הרבה קרבנות לאכילה שצריך לגמור אותם עד חצות... ו... ו... ולפעמים הכהנים פשוט לא היו מצליחים להשתלט על זה...

לכן!!! בשביל זה במשך השנה היה מטה מיוחד של כהנים שיש להם את הכישור הזה... ובפסח??? נהיה ביקוש גם אצל הישראלים למטה המיוחד

הזה... כדי שאם יש מישהו שנתקע בדקה התשעים ותשע עם קרבן פסח שיש עליו מידי מעט מנויים... והוא חושש שהוא יגיע לידי נותר... בשביל זה אנחנו פה!!! שולחים מתנדב ממטה האכלנים... והוא מצטרף למנויים... ותהיה רגוע... הוא לא ישאיר פירור נותר...

עכשיו שוב: שלא תבין לא נכון: לא מדובר באיזה רעבתן שזולל ואוכל... יתכן מאוד וכנראה שמדובר בעובד ה' מופלג... אבל הוא פשוט מסוגל!!! מסוגל לאכול... (אל תשכח שזו אחת מהצווחות שמצינו שצווחה העזרה... פתחו שערים ויכנס יוחנן בן נדבאי תלמידו של פינקאי וימלא כרסו מקדשי שמים, אמרו על בן נדבאי שהיה אוכל ארבע סאה גוזלות...) ואכן ברגע האחרון נכנסנו לרשימת ההזמנות של המטה... ו... ואכן בקשתנו התקבלה והצטרף אלינו לחבורה בחור גברתן!!! עובד ה' מופלג!!! מתמיד עצום!!! בעל השגה מרומם... ו... ובמקביל גם... גם יודע לאכול... אבא הודה לו מקרב לב... ונחה דעתו... זהו! כבר לא יהיה לנו נותר... זהו! חסל סידור פסח! כאן נגמר הסיפור לשנה הזו... אני חושב שזה מספיק...".

בשנה הבאה סבא למד לקח!!! והחליט לעשות מעשה... ובמקום להתחנן לכולם שיבואו בזמן... הפעם הוא החליט ליצור תחרותיות בין המשפחה...

סבא נעמד במסיבת חנוכה המשפחתית והודיע בצורה חגיגית מחד!!! ותקיפה מאידך!!! **תקשיבו טוב: השנה!!!** השנה הקרבן פסח על חשבוננו... הההכל על חשבוננו... אני מממן את הכל... אני ראש החבורה ו... ומי שרוצה

⁷ אגב: כמדומני שזה גם הפשט באיבעיא שיש בגמ' פסחים (פס): "בני חבורה שהיו ידיו של אחד מהן יפות מהו שייאמרו לו טול חלקך וצא", במילים אחרות: יש לנו פה מישהו שאוכל יותר מידי הרבה ו... ו... ואנחנו מפחדים שהוא יגמור לנו את כל הבשר... ואנחנו לא יודעים איך להתפטר ממנו... מה הפשט בסיפור הזה?? היא היא!!! מדובר במשפחה שהמצב של האוכלים היה קשה... והם גייסו מישהו שיודע לאכול הרבה כדי שלא יהיה נותר... ו... ו... ואז בדקה התשעים ותשע פתאום הצטרפו אליהם עוד כמה בני משפחה... ואז התהפך הגלגל... כי כבר יש מספיק אוכלים... ואדרבה... אותו אחד שבא לפה במיוחד בשביל לאכול כמה שיותר... הרי הוא נהפך למטרד... כי... כי אם הוא יאכל באמת הרבה... אזי לא ישאר מספיק לכולם... ממילא נוצר הכרח להגיע איתו למין הסכס... אתה תקבל מה שתקבל... אבל תשאיר... תשאיר משהו... ודו"ק.

יכול לבא בלי לשלם שקל בודד... **אבל!!! כאן מגיע האבל הגדול!!!** אני מתנה את זה רק במי שמגיע איתי לירושלים!!! רק מי שעולה מוקדם איתי לירושלים... רק אותו אני ממנה איתי על חשבונתי... ומי שלא... שיקנה קרבן פסח על חשבוננו... שהוא יקנה... שהוא יקח אחריות... ושהוא ישלם...

יש לציין: שהמבצע הלך טוב... והאיום עשה את שלו... והשנה רוב המשפחה עלו יחד עם סבא כמו חיילים ממושמצים... וכולם הלכו יחד בישוב הדעת לקנות שני פסחים שמנים שיספיקו לכולם... והכל היה רגוע... סבא קרן מאושר... היה לו זמן לשבת בבית מדרש ולהעמיק בפנימיות עניין חג הפסח... כולם הגיעו... **חוץ!!! חוץ מרפי ומוטי...** בטח... שני הבני דודים הצעירים... שהם דחינים מושבעים!!! ו... וגם השנה... עד הרגע האחרון הם לא הגיעו...

ו... ו... והנה!!! ביום י"ד בניסן... אחרי הצהרים... אחרי שכבר כל הגברים הלכו לבית המקדש... ורק הנשים נשארו במטבח בהכנות... אז!!! אז פתאום הם הופיעו... ו... והיה ברור לכולם ש... שהם לא יכולים להצטרף לקרבן פסח המשפחתי של סבא!!! כי סבא הרי התנה מפורשות שהוא שוחט קרבן פסח רק על מי שמגיע מוקדם... והם הרי הגיעו מאוחר... אוהו מאוחר... אוהו... מכות מגיע להם... איזה שפאכטעל עוד מחכה להם מסבא... לא נותר להם אלא להתחיל לחפש יהודים טובים שיסכימו לצרף אותם לקרבן פסח שלהם... הם כבר באו לצאת מהבית ולהתחיל בחיפוש... ו... והנה סבא חוזר!!! סבא חוזר מבית המקדש... מהקרבת הפסח!!! פניו קורנות בקדושה עילאית... ו... ו... והנה מולו רפי ומוטי ה'סוררים'... הם כ"כ התביישו... הם פחדו להסתכל לו בעיניים... אבל לא!!! סבא היה בכזו התרוממות הרוח ובכזו שלווה נפש... ו... והוא פנה אליהם: ברוכים הבאים רפי ומוטי... לאיפה אתם הולכים???

הם השפילו מבט ואמרו בשקט: אנחנו הולכים לחפש מישהו שעדיין לא הקריב קרבן פסח... שיצרף אותנו אליו לכת השלישית...

ואז סבא שאל אותם בהיתממות: רגע... ולמה אתם לא מצטרפים על הקרבן פסח שלי?? כי... כי... כי סבא כבר הודיע שמי שלא מגיע איתו לא מצטרף... סבא חיך ואמר: אתם צודקים!!! אמנם ככה התניתי מראש... שאני שוחט את הקרבן פסח רק על מי שמגיע בזמן?? אבל!!! מה אעשה... שגם אחרי

שככה אמר... סוף סוף אני עדיין נשארתי סבא שלכם... ואתם עדיין הנכדים שלי... וממילא: גם אחרי שאמרתי מה שאמרתי... תכל'ס... אני לוקח את המילים שלי בחזרה... לא התכוונתי ברצינות... אני כן חשבתי על ככולם... וגם... גם עליכם... זה בסדר... למרות!!! למרות שאמרתי בפירוש שאני לא מצרף אתכם... אז תהיו רגועים... אתם איתי... בואו... תחזרו איתי הבייתה... שחטתי עליכם קרבן פסח...

סבא נכנס איתם הבייתה תוך כדי שהוא משורר בשמחה ובעליצות: "כל דכפין ייתי ויכול כל דצריך ייתי ויפסת..."

אלא שאז!!! התפתח דיון הלכתי בין התלמידי חכמים שבמשפחה... האם זה נכון?? האם הטענה של סבא תקפה הלכתית? תבין: הרי סבא הצהיר בצורה הכי מפורשת כמה וכמה פעמים שהוא לא מצרף רק את מי שמגיע איתו ראשון לירושלים... אז איך הוא יכול לבא ברגע האחרון ולהגיד ש... שהוא לא התכוין ברצינות והוא לוקח את המילים בחזרה??? האם המחשבה התת הכרתית הזו שבכל זאת התכוונתי אליכם... האם זה יכול להפקיע משפטים מפורשים שהוא אמר בקהל עם ועדה??? תכל'ס... האם מוטי ורפי באמת יכולים לצאת ידי חובת קרבן פסח של סבא או לא...?? מה הדין???

ר' שלמה רץ ללשכת הגזית... נכנס ושאל את השאלה... ו... ומשם יצאה ההוראה!!! ומשם התחדשה לנו המשנה לדורות: האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים כיון שהכניס הראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו" (וברש"י: דאמניניהו אבוהון דמעיקרא וכדי לזרזן קאמר שיזדרז כל אחד להיות ראשון ויהיה הוא ראשון לאחיו שיזכו על ידו וכך הודיעם) חז"ל ירדו לסוף דעתו של אדם... שגם אחרי שהוא עושה תנאים עם בני משפחתו... סוף סוף הרי הוא לא מתכוין לגמרי ברצינות!!! זה לא מורה בבית ספר שמי שלא יתנהג יפה... אז יקוב הדין את ההר והוא יקבל ציון נמוך... סוף סוף מדובר במשפחה... ו... ואף סבא לא רוצה להעניש את נכדו... שהוא יפסיד קרבן פסח... לכן... וכו'...

בקיצור נמרץ: מהמתרחש בימים י"ב י"ג בניסן

פרשת פרה - 'זרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם...'

ובכן: כעת נשתדל להיות נאמנים לאומנות הקיצור, במידת האפשר.

יום י"ג בניסן, מה מתרחש בירושלים ביום זה???

ובכן: היום, זה יום ההזאה העולמי, אל תשכח, שחלק גדול מכלל ישראל במשך השנה נהיו טמאי מתים בשלב מסוים, וכעת, מי שרוצה להקריב קרבן פסח, חייב להיטהר, ובשביל זה צריך לספור ז' ימים של טהרה, והיום השביעי חייב להיות **לא יאוחר מי"ג בניסן!!!** שמעת? **לא** י"ד בניסן, אלא **י"ג בניסן!!!**

ולמה? כי יש דין **מיוחד** בטומאת מת, שמי שבשעת השחיטה היה עדיין טמא, אע"פ שעד הערב הוא כבר יהיה טהור ועקרונית הוא כבר יוכל לאכול קרבן פסח, בכל זאת כיון שבשעת השחיטה הוא היה טמא, הוא נדחה מקרבן פסח!!! והדין הזה הוא רק בטומאת מת!!!^א וממילא!!! היום הז' של ההזאה וספירת הטהרה חייב להיות **לא יאוחר** מיום י"ג בניסן!!!

^א כי בכל שאר הטומאות, אם לדוגמא נגעתי בשרץ בערב פסח ונטמאתי, אז אני מהר הולך למקוה ואז אני נהפך להיות טבול יום, וקיי"ל (פסחים ז.): "שוחטין וזורקין על טבול יום", ואע"פ שכעת, במצב הזה שאני טבול יום, הרי אני לא יכול לאכול קדשים, בכל זאת לא איכפת לך, כי כשיגיע הערב שמש אני כבר כן ראוי לאכול, כך זה בטומאת שרץ, נבילה, וכל המחוסרי כיפורים, אבל!!! בטומאת מת, חז"ל למדו בגזירת הכתוב, שאותו מעשה שהיה באותם טמאי מתים שבאו לפני משה כתוב "ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא", משמע דווקא ביום ההוא לא יכלו, אבל בערב הם כבר כן יכלו, מכאן לומדים חז"ל שמשמע שאותם אנשים, מיירי שהיה שביעי שלהם חל בע"פ באופן שהיו ראויים לאכול לערב, ובכל זאת הם נדחו לפסח שני, מכאן שיום השביעי של ההזאה מוכרח להיות לא יאוחר מיום י"ג.

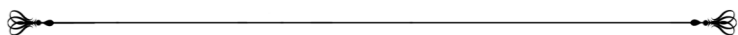
ואכן ב"ג בניסן רבבות אלפי ישראל הולכים בפעם השניה לבית ההזאה (לאחר ההזאה של יום ט' בניסן שהוא יום ג' לספירת הטהרה) והפעם, היות וזה יום ההזאה העולמי, אז כבר לא מחכים לך שתגיע לבית ההזאה, אלא מסתובבים כמה ממונים מטעם ב"ד ברחובה של עיר ובכל מקום שהם רואים התקהלות של אנשים... הם מזים ומתיזים לכל עבר מהמי חטאת...^ב מה שנקרא "יורים לכל הכיוונים...", כדי שמה שבטוח בטוח... שאם מישוהו חלילה לא הלך להזות, או שההזאה נפסלה משום מה, אז מה שבטוח בטוח... תשועה ברוב יועץ... (כמו שבסוכות, אנחנו לוקחים אחד מהשני את הד' מינים בשביל רווחא דמלתא, שאם האתרוג שלי מורכב, אז אולי שלך כן טוב...) אבל כמובן שלכתחילה לא מומלץ לסמוך על ההזאה החובבנית הזו, כי סו"ס צריך להזות על כל הבגדים, גם הבגדים הכי פנימיים, ועוד כמה הלכות חמורות שיש בזה...

עכ"פ: יום י"ג בניסן זה יום שכולו הזאה... איפה שאתה רק הולך המשקפיים שלך מתרטבות... בקיצור: הולך שמח... אפריילך...

אבל אגב: שישאר בינינו, שלא תחשוב... ההתזות האלו ככה ברחובה של עיר, הם קצת מרגיזות... אני לדוגמא סובל מזה... אתה יודע למה?

כי אני ב"ה זכיתי להיות 'חבר', ובתור חבר אני מקפיד להיות טהור מטומאת מת כדי לאכול חולין בטהרה, וממילא אני היום לא צריך לקבל הזאה, וברגע שבכל זאת מזים עלי למרות שאני טהור, **אני נטמא!!!**

כן... במקום שהמי חטאת יטהרו אותי, אדרבה, הם דווקא מטמאים אותי, כי אל תשכח שיש דין במי חטאת (כמו שמצינו ב'פרה אדומה' בעצמה) שהיא מטהרת

^ב כך משמע במשנה מסכת פרה (פי"ב מ"ד) "המזה מחלון של רבים ונכנס למקדש, ופירש שם הר"ב: 'שעומד בחלון של רבים ומזה שם על הטמאים העוברים', ועוד באותה משנה "מחליקין היו לפני חלון של רבים ודורסים ולא נמנעים" ופירש הר"ב: "כלומר, כל כך מי חטאת היו שם עד שהיו מחליקין בהם בני אדם ואפ"ה דורסין בהן משום דלא מטמאין הואיל ונעשה מצותן", ושם במשנה מבואר, שיש פריבילגיה מיוחדת להזאה שנעשה ברשות הרבים, משום שספק טומאה ברה"ר טהור, לעומת זאת ספק טומאה ברה"י טמא, אשר ע"כ כשמזים עליו ברה"י, אם ח"ו היה פסול בהזאה, נמצא שהוא נכנס למקדש טמא, אבל כשהיזו עליו ברה"ר, גם אם התעוררו ספקות, הרי ספק טומאה ברה"ר לקולא, ונמצא שהוא טהור (כך הוא עכ"פ לפי חלק מהמפרשים שם).

את הטמאים ומטמאת את הטהורים, וממילא כל מי שבאמת טמא, ובאמת צריך שיזו עליו, אז ההזאה הזו טובה בשבילו, והיא מטהרת אותו (וגם אם כבר היזו עליו, אבל לכה"פ היא לא מטמאה אותו, כי בלאו הכי עד הערב הוא טמא), אבל אני, שאני טהור בלאו הכי, ברגע שאני מקבל את ה'שפריץ' המיותר של ההזאה הזו, אם ההזאה הזו הייתה שלא לצורך והיא לא עשתה את מצוותה, הרי "הנוגע במי הנדה" זה אחד מי"א אבות הטומאות של תורה, כן... מושגים ביהדות... ואם ככה אני סתם נהיה טמא לחינם.

ממילא ביום י"ג בניסן זה יום כזה שאני צריך להחליט, או שאני משלים עם העובדה הזו שכנראה אני הולך להיטמא ביום הזה, או... או שאני בוחר לברוח מהתקהלויות. כי אני כבר יודע שכל מקום שיש התקהלות יותר מידי גדולה פתאום מגיע מישוהו, וללא הודעה מוקדמת הוא מתחיל להזות וזהו... נטמאתי. אבל עזוב... מה שבטוח הוא שהיום הזה הוא יום מתוק, יום של הרבה שמחה, יש הרגשה נפלאה באויר של 'לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם', יהודים מהלכים ברחוב מתוך תחושה עוד כמה שעות אני כבר טהור... בעצם... גם אנחנו בגלות, אנחנו קצת מרגישים את ההרגשה הזו ביום י"ג בניסן... אתה מכיר את ההרגשה הזו שבמשך השבועיים האחרונים קרצפנו וניקינו, והנה מגיע י"ג בניסן אחרי הצהרים... הבית כמעט נקי לגמרי... עוד כמה שעות זהו, הכל מצוחצח, הכל נקי לפסח... נכון שזו הרגשה מרוממת כזו? אז זהו!!! שבקרוב ממש, כשיבנה בית המקדש, ביום הזה אנחנו אמורים לסיים לנקות, לא רק את הבית, **אלא גם את עצמנו**, להיטהר מכל הטומאות, ולהכשיר את עצמנו להיכנס לבית המקדש ולאכול קדשי קדשים.

אבל חכה!!! יש עוד מאורע דומיננטי ביום הזה!!!

כידוע, ישנם רבבות יהודים שהגיעו לכאן ממרחקים, יש כאלו שהגיעו מעבר לים, ויש שעברו דרך מדברות, **והם כעת חייבים להקריב קרבן תודה!!!**

דא עקא: שבחג הפסח אין קרבן תודה!!! כי בקרבן תודה יש דין של ארבעים חלות, שעשרה מתוכם הם חמץ, ממילא בפסח עצמו לא מקריבים קרבן תודה, ולא רק זה, לא רק בפסח לא מקריבים!!! אלא גם בי"ד בניסן אי אפשר להקריב, כי זה 'מביא קדשים לבית הפסול' (שהרי באמצע היום כבר אסור לאכול חמץ, ואז עלול להצטבר הרבה נותר, והז"ל אסרו לגרום לקדשים ליפסל...).

ממילא, כל מי שמגיע לחג הפסח ורוצה להקריב קרבן תודה, מומלץ לו להזדרז להגיע מוקדם כדי שהוא יוכל להספיק להקריב כבר בי"ג בניסן, כי אם לא הספקת בי"ג בניסן... עכשיו אתה צריך לחכות בסבלנות עד אסרו חג של פסח, ורק אז להקריב, ועוד אח"כ להשאר בלינה בירושלים בלילה שאחרי...

וממילא, יש המון המון יהודים שמקריבים ביום י"ג בניסן קרבן תודה, ותקח בחשבון: שלכל קרבן תודה יש ארבעים חלות, ותצרף לזה את העובדה שרוב כלל ישראל עדיין בכלל טמאים בי"ג בניסן, ורק בלילה הם יהיו טהורים, זאת אומרת: שהם שולחים אדם טהור שיקריב בשבילם, והם רק בלילה יוכלו לאכול (יש להסתפק אם מותר לכתחילה להפסיד סמיכה? ולכאורה לא...) אז תחשוב מה קורה בלי י"ד בניסן... וכעת נעבור לאור לארבעה עשר...

אור לארבעה עשר בניסן, סו"ס אפשר ללחוץ ידים

אור לארבעה עשר הגיע בירושלים עיר הקודש... שקעה השמש...

אי אפשר לתאר את גודל ההתרגשות והשמחה שיש כעת בירושלים!!!

כל כלל ישראל טהורים... אשריכם ישראל... אוירה מחבקת ועוטפת פורשת את כנפיה על כל ירושלים... זהו... **אזעקת הרגעה**... כעת אפשר לתת דרור לרגשות... כעת אפשר ללחוץ ידים לשלום עליכם... לתת חיבוק חם ואוהב לאורח המתוק שלנו שהגיע כבר לפני שבוע מעבר לים, אבל היינו מנועים מללחוץ לו יד... נאלצנו לשמור ממנו מרחק... אבל כולנו ידענו שזה מום עובר... כולנו חיכנו בכיליון עיניים מתי יגיע כבר אור לארבעה עשר... שאז יסתיימו

שבעת ימי הספירה וההזאה, ואז כל המשפחה המורחבת שקוראים לה "כלל ישראל", כולנו נתאחד יחד באהבה אחווה שלום ורעות...

אני רוצה שתביני: בימים האחרונים, י' י"א י"ב י"ג בניסן הייתה אוירה די קפואה בירושלים, כי תחשוב: שרוב הירושלמים מוכרחים להיות טהורים... (כי הם גרים בירושלים והכל שם נעשה בטהרה ואכמ"ל) ואילו רוב כלל ישראל שהגיעו בימים האחרונים הם בחזקת טמאים, והם בעיצומו של תהליך טהרה.

עכשיו: תחשוב שהירושלמים הטהורים מצד אחד מאוד רוצים לקבל את עולי הרגלים בשמחה ובמאור פנים ולתת להם את כל הלב והנשמה, אבל מצד שני הם מוגבלים!!! יש להם מחסום!!! כי תחשוב שאם אנחנו נפתח את הבית שלנו לרווחה לבן אדם טמא, הוא יטמא לנו את כל הבית... ואנחנו נצטרך לפרק את כל המיטות, כדי להטביל אותם, ולשבור את כל הכסאות והשולחנות כדי לטהר אותם ואז לבנות אותם מחדש... ובסופו של דבר זה יתנקם גם בו... כי סו"ס הוא בעצמו רוצה שיהיה לו בית טהור ומוכשר לא רק לחג הפסח, אלא גם לקרבן פסח, ובשביל זה א"א שהוא ילך ו'דיביק' את כל הבית בטומאה שלו.

ואשר על כן, מידי שנה בימי הביניים האלו, אנשי ירושלים נמצאים במבוכה לא קלה, הם נאלצים לשמור מרחק מעולי הרגלים.

זה לא נעים... זה לא קל... עולי הרגלים מגיעים ממרחק... ואנשי ירושלים מקבלים אותם אבל מרחוק!!! אין לחיצות ידיים... ואין ארוחות ערב משותפות.

אבל תבינו אותנו- עולי הרגלים, זה לא אישי, אנחנו בסך הכל רוצים לשמור לכם את האכסניה, שתשאר טהורה, בשביל שתוכלו לאכול כאן קרבן פסח.

זה בסדר- אנשי ירושלים... אני- בתור אחד מעולי הרגלים, תרשו לי להיות הדובר שלהם... ואנחנו רוצים לומר לכם שאנחנו מבינים אתכם... כולנו ביחד נתאזר בסבלנות עד לאור י"ד בניסן, ועד אז נשתדל לעשות כמה שפחות נזקים, נשתדל לא לצאת מהסויטה של "בית הטמאים" שהקציתם לנו... (כן... בכל בית יהודי של פעם היה חדר ששמו "בית הטמאים", החדר הזה היה בנוי ומעוצב ומותאם למצב של טומאת זיבה...) אנחנו נשב רק על הכסאות מגבס... נשב רק ליד השולחנות

שעשויות משיש... ונישן רק על המיטות של... אנחנו נשמור על הילדים שלנו שלא יסתובבו לכם בבית...

וכולנו ביחד נעבור את היום יומיים הקרובים... וכולנו מחכים לכליון עיניים ללחיצת היד החמה והאווהבת מיד בהערב שמש של אור לארבעה עשר... והנה זה הגיע... המון אהבת ישראל נשפכה בלילה הזה... כמים...

ארוחת ערב של ליל בדיקת חמץ, עם לחמי תודה, אבל מצות

ואז בעל האכסניה לפתע דפק אצלנו בחדר... אוהו... שלום עליכם... סו"ס אפשר לקבל אתכם בכבוד הראוי... בואו נעשה כעת חוויה מתקנת... הוא יצא יחד איתנו מהחדר... והנה... עכשיו אני מכניס אתכם לתוך הבית... בואו... נאכל יחד ארוחת ערב משותפת... והנה... יענקי הקטן... שלום עליכם... עכשיו גם אתה טהור... בא... אתה יכול להסתובב בכל הבית... לשחק בכל המשחקים...

ובאותו זמן בחוצות ירושלים... איזה שמחה... איזה תחושת שחרור... תחשוב: כולם טהורים... אתה כבר לא צריך ללכת על גחלים ולשמור מרחק...

עולי רגלים חוצניקים עומדים באמצע הרחוב עם סלסלאות של חלות תודה ומתחננים... אנא, מי מוכן לקחת לחמי תודה ולאכול... אנחנו חייבים לגמור את זה עוד הלילה לפני חצות!!! כן... לחמי תודה נאכלים ליום ולילה... תחשוב: יש כאן רבבות יהודים שהקריבו היום קרבן תודה... וא"כ יש כאן מאות אלפי לחמי תודה שכולם חייבים להיגמר עוד היום בלילה... לפני חצות...

אבל ב"ה... בשביל זה יש גם מיליונים של יהודים טהורים שיכולים לאכול...

בעל האכסניה שלנו ר' מאיר שלח את הבן שלו... לך תביא לכאן 13 לחמניות של תודה לנו ולאורחים... נזכה גם לאכול קדשים קלים, וגם להשתתף במאמץ הציבורי שלא להשאיר נותר... אבל!!! הוא הזהיר אותנו: תביא לחמי תודה רק מהמצות, ולא מהחמץ... תבינו... אני כבר עשיתי בדיקת חמץ... וזהו... הבית שלנו כבר נקי מחמץ... ואני לא רוצה עוד ככר לחם של חמץ...

הבן שלו חזר, עם 13 לחמי תודה... אבל עם עוד משהו... עם חצי קילו בשר תודה... כן... גם את זה צריך לגמור עד חצות...

נטלנו ידיים לסעודת שלמה בשעתו... החלות הן תודה, הסלט עשוי מלקוח בכסף מעשר שני, ויש לנו גם יין של כרם רבעי מהשווקים של ירושלים... וגם מנה מכובדת של בשר שלמי תודה... אשרי העם שככה לו...

כן... ככה נראית ארוחת ערב שגרתית בירושלים... שמחה של מצווה...

וכך תם ונשלם יום י"ג בניסן סמוך ונראה לבית חיינו... בחצרות בית ה'.

לילה טוב... נפרדנו לעת עתה מבעל האכסניה החביב שלנו... כי ממחר בבוקר אנחנו נהיה כל יום והלילה שאחריו באכסניה של סבא והדודים סביב הקרבן פסח שצריך להקריב והליל הסדר שאחריו... מהר לישון... מחר יום ארוך לפנינו...

יום ארבעה עשר שחרית... מועד ההקרבה מרחוק...

"זירא אליו ה'..." בוקרו של יום י"ד בניסן...

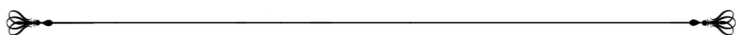
שעת עלות השחר... הגיע היום הגדול... "יום ארבעה עשר שחרית..."

סבא העיר את אבא מוקדם לפנות בוקר, והגיש לו את העז... כן... את העז
אנחנו הולכים להקריב היום בבוקר מוקדם.

לא!!! זה לא קרבן פסח!!! הקרבן פסח שלנו זה טלה, שהוא עדיין קשור
במיטה של סבא... ואותו אנחנו נקריב עוד כמה שעות... באחד בצהריים...

אבל כעת זה משהו אחר... זה קרבן אחר... **זה חגיגת ארבעה עשר!!!**

חגיגת י"ד זה קרבן שלמים רשות, מדובר בקרבן יחודי שיש אותו רק בערב
פסח, והוא נלמד מדרשת חז"ל ועיקר מטרתו הוא בשביל להקדים ולאכול
אותו בליל הסדר, לפני שניגש לאכול קרבן הפסח, בשביל שקרבן פסח יהיה
נאכל כבר יש לציין שלא כולם מקריבים חגיגת י"ד... כי זה מאוד תלוי במספר
המנויים על הקרבן פסח...³⁷ עכ"פ ב"ה מספר המנויים של המשפחה שלנו
גדול, ולכן אנחנו שייכים לקרבן הזה...

³⁷ יש לציין שלא כולם מקריבים חגיגת י"ד... כי זה תלוי במספר המנויים על הקרבן פסח...
משפחה מצומצמת שאין להם הרבה אוכלים, אז אדרבה, אסור להם לאכול חגיגה, כי הם
צריכים לשמור הרבה מקום במעייהם כדי להשתלט על כל הקרבן פסח, אבל במשפחות
גדולות שיש בלע"ר הרבה מנויים... אז יש עניין שהקרבן פסח יאכל על השובע דרך
חירות, ובשביל שהוא יאכל על השובע, בשביל זה יש מצוה מיוחדת, להקריב קרבן
מיוחד, וחוק מזה, סו"ס הקרבן הזה הוא שלמים שנאכלים לשני ימים ולילה אחד (לא כמו
קרבן פסח שנאכל רק בלילה עד חצות), ואל תשכח שביו"ט ראשון בבוקר יש מצות שמחה, וגם
אז צריך לאכול בשר, ואז הרי א"א לאכול מהקרבן פסח, אז בשביל זה יש חגיגת י"ד
שאותה אפשר לאכול עד שקיעה של סוף יום טוב ראשון של פסח.

ובכן: אין זמן... אבא לא חיכה לתרועת חצוצרות, ולא המתין לפתיחת שערים, בשעה ארבע לפנות בוקר, כבר שמענו את סבא נותן הוראות אחרונות לאבא אודות החגיגה... קמנו בזריזות ויצאנו יחד עם אבא לבית חיינו...

הפעם הגענו מוקדם... עוד לפני עלות השחר, משמר של מאות לויים עומדים בכל פינות הר הבית והעזרה והם עומדים שם בשמירה של כבוד... רבבות יהודים כבר עושים את דרכם כמונו לבית המקדש...

ובצד ימין של העזרה... מורגשת תכונה... אלפי אלפי כהנים יוצאים מהמקווה בריצה... לבושים בגדי כהונה... עומדים מחוץ לבית המוקד וממתנים לפתיחת שערים...

כולם עומדים בחרדת קודש... שקט של "יראה מן המקדש..." אף אחד לא עומד ומפטפט... ואז לפתע הגיע הממונה על הפייסות ופתח את הדלת הצדדית של בית המוקד, וכל אלפי הכהנים נכנסו יחד איתנו לפייס...

אנחנו עדיין עומדים בחוץ, כי עדיין לא נפתחו השערים, ואז לפתע נשמעה תרועת חצוצרות לפתיחת שערים...

ואז זכינו לראות את המעמד המרטיט שנעשה מידי בוקר בעזרה.

אמר להם הממונה: צאו והביאו טלה מלשכת בית הטלאים...

ואז כמידי בוקר, אחד הכהנים עולה לגג ההיכל, והוא משקיף למרחוק... כן... לפני אלפי שנה, אברהם אבינו היה בדרך **לכאן**, עד ש"וירא את המקום מרחוק..." כשכל מאוויתו רק לעשות רצונו יתברך בלבב שלם.

ואבינו שבשמים החזיר לו אהבה בכפלים, ומאז גם הקב"ה **משקיף ורואה**

למרחוק, ומידי בוקר כולנו ממתנים עד שהאיר פני כל המזרח, עד? עד היכן?

עד שבחברון!!! בניו של אברהם אבינו יעמדו כאן מידי בוקר בגג ההיכל וישקיפו למרחוק - עד חברון, ורק אז!!! רק כשיאיר פני כל המזרח עד מקום מנוחתו של אותו נדיב... רק לאחר שנקיש על הקוד פתיחה של 'זכות אבות', רק אז יפתחו שערי ההיכל לרווחה ונזכה לבא שעריו של מלך הכבוד...

כן, ביום זה!!! לפני כך וכך שנים ישב לו אברהם אבינו בשלישי למילתו, וחיפש אורחים, ואז הקב"ה זימן לו את אותם ג' מלאכים... ובאותו מעמד הוא גם רץ אחרי הבקר לעשות לאורחים, והשור הסורר ברח מפניו עד שהוא הגיע לפתח מערת המכפלה, ושם!!! שם אברהם אבינו שחט את הבקר לשם גמילות חסדים, ושם, באותו יום התבשרו אברהם ושרה בלידת עם הנבחר!!! שאחד מסימניו המובהקים הוא "גומלי חסדים", וביום הזה גם אנחנו, כל כלל ישראל נפתח את הלב ואת הדלת ונכריז: "כל דכפין ייתי ויכול כל דצריך ייתי ויפסח..."

ולפתע, תרועת חצוצרות פילחה את השקט, וירושלים התעוררה לחיים, מעלי יומא דפסחא, שחטו את התמיד, הטיבו את הנרות והקטירו את הקטורת.

כעת מקריבים חגיגת ארבעה עשר

ואז!!! רבבות אלפי ישראל עולים כעת להקריב את חגיגת י"ד!!!

מיד לאחר הקרבת התמיד, אבא שחט בעזרה, הכהן קיבל את הדם, זרק שתים שהם ארבע במזבח, אבא שכבר בקי בהפשט וניתוח, הוציא את האימורין ואת החזה ושוק, ואז אבא פתח את ידיו, ואנחנו הנחנו את האימורין על ידיו, ועל גביהם את החזה ושוק, ואז קראנו לכהן... הכהן הניח את ידו מתחת הידיים של אבא, שניהם ברכו בדבקות אקב"ו על התנופה, והניפו... מוליך ומביא מעלה ומוריד... הכהן לקח את האימורין והקטיר אותם לגבוה... כמו כן אבא הביא איתו את מנחת הנסכים ואת נסכי היין של עז השלמים, והכהן עלה והקטיר את המנחה ואת הנסכים... החזה ושוק ניתנו לכהנים לאכילה...

הכל נעשה בזריזות גדולה... כי אין זמן היום... כי אין הרבה זמן להקריב את חגיגת י"ד... כי היום מקדימים להקריב את תמיד של בין הערביים כבר בשעה שתים עשרה בצהרים, ומיד אח"כ קרבן פסח...

זהו!!! הסתיימה ההקרבה, אבא לקח את גופו של עז בידיו בזהירות, מדובר כעת בבשר קודש, ויצאנו מהר הבית... עשינו את דרכנו מהר לבית האכסניה...

אמא כבר עומדת במטבח ומחכה בכיליון עיניים שנחזור עם הקרבן... הסיר כבר עומד על האש... אבא הגיש לאבא את בשר העז של החגיגה, והיא כעת ניגשת לבשל את החמין שבתוכו יהיה בשר החגיגה...^ד.

השעה שמונה בזקר, ושתי החלות תודה מונחות בגג האיציטבא...

כעת, לאחר שאבא סיים את המשימה של חגיגת י"ד... אבא יצא איתנו למרפסת... הנה... אתם רואים... ??? תסתכלו טוב טוב על גג העזרה... מה אתם רואים שם ??? תסתכלו אם אתם רואים משהו חריג... הצמדנו את המשקפיים לעיניים... כן... אנחנו רואים שם שתי חלות תודה!!!

שתיים? אתם בטוחים שאתם רואים שתיים? לא אחד?

כן... שתיים... אם ככה, אמר אבא: זה אומר שעדיין לא הגיע שעה חמישית ועדיין אפשר לאכול חמץ... כן... זה ההיכר שחכמים עשו!!! מניחים שתי חלות תודה פסולות על גג האיציטבא (כן, לא סתם שתי חלות תודה, כי כאמור, מידי ערב פסח, יש הצטברות בלתי נמנעת של כמויות נותר מלחמי תודה ולכן משתמשים בלחמים האלו דווקא, שהם גם

^ד שלא תתבלבל חס ושלום!!! רק את החגיגה אנחנו נאכל מבושל... רק את הבשר הזה אמא קיבלה והכניסה לתוך המטבח... והיא כעת מפרקת אותו עם סכין... ומכניסה את הבשר לסיר... אבל את הקרבן פסח?? אוי ואבוי!!! אסור מבושל, אסור לשבור עצם!!! וסתם ככה... כל מה שראית עכשיו... כל התהליך של ההקרבה שהלכנו והקרבתנו את חגיגת י"ד... זה עוד רגוע... סו"ס מדובר בחגיגת י"ד שהדינים שלה לא כ"כ חמורים... מקסימום אם שחטת אותה שלא לשמה, אז היא לא עלתה לבעלים לשם חובה... ובאופן כללי היא רשות... והכל פה יותר רגוע... לכן סבא שלח את אבא שיקריב... ואח"כ אבא מסר לאמא שתבשל...

אבל כשזה יגיע לקרבן פסח?? איפה... סבא לא סומך על אף אחד... הוא יקח בעצמו את הטלה, וילוהו כל שלב מתחילה ועד הסוף... וכשאנחנו נחזור הבייתה עם הקרבן פסח... אנחנו לא נעזי להכניס את הפסח למטבח!!! הס מלהזכיר!!! חכה חכה... תמשיך איתנו פה הלאה ותראה כמה שזה לא פשוט... בקיצור: יום ארוך עוד לפנינו... תתפלל עלינו שנזכה אכן לקיים את כל מצוות היום ככל משפטו וסידורו.

חמץ, והם גם חלות גדולות שכל אחת עשויה מעשרון ונראות למרחוק) וכל זמן ששתי החלות עומדות שם, זה אומר שאנחנו עדיין בתוך שעה רביעית ואפשר לאכול חמץ... ברגע שתינטל אחת מהם... זה אומר שהגיע שעה חמישית ואסור לאכול חמץ, אבל עדיין לא הגיע חובת שריפה.

ברגע שינטלו שתי החלות, זו הוכחה שאכן הגיעה שעה ששית וכעת כולם צריכים להתחיל בשריפת חמץ... **כי... כי משעה ששית ואילך זהו!!!** זה כבר דאורייתא!!! יש עשה מיוחד ד"אך ביום הראשון תשביתו" שמכאן למדו חכמים שצריך לפרוש כבר בע"פ משעה ששית...

דוד יצחק ניצל את הכמה רגעים של שקט... וקרא לכולנו לחדר של סבא לסיום... כן... דוד יצחק הוא הדוד הבכור... (הבן הבכור של סבא ואנחנו עוד נפגוש אותו במשך היום הקרוב), ושלוימי הוא האח הבכור והבן עליה שלנו... ושניהם בתור בכורים צריכים או לצום בערב פסח או לעשות סיום מסכת... אז שניהם קבעו חברותא משותפת במסכת פסחים, ומידי שנה הם עושים כאן סיום... האמת היא שבערב פסח אי אפשר לדבר עם סבא... הוא כ"כ עסוק בחרדת המצוה... שמפחיד להתקרב אליו... השתתפנו כולנו בסעודת הסיום, ואכלנו את הכמה פרוסות חמץ האחרונות שנותרו לנו...

תוך כדי שאנחנו אוכלים... פתאום מוישי סובב את הראש והציץ שוב על גג האיבטבא... וקריאה פרצה מפיו... אוי... אני רואה שניטלה אחת החלות...

אבא נבהל... והסנביץ נפל מידו מרוב בהלה... אוי... זהו... אסור!!! חכמים כבר לא מרשים לנו לאכול!!! צריך לפרוש... אספנו את כל הפירורים... ברכנו ברכת המזון... כעת יש לנו שעה של- לא פה ולא שם...

לבנתיים מפלס המתח עולה... עוד שעה שעתיים... מגיע שעת הקרבת הפסח... אבא דרוך כולו... סבא אחוז בשרעפים ואומר תהילים...

נטלו שתי החלות, זהו!!! הגיע עת!!!

עודנו מדברים... והנה... שוב מוישי שלנו עומד בעמדת משקיף... ולפתע הוא קרא... הנה... מישהו כעת הגיע והסיר גם את החלה היחידה שנשארה...

כן... הוא צודק... נטלו שתי החלות... כעת הגיע זמן שריפת חמץ...
חזרנו לבית האכסניה... שם חיכתה לנו שקית קטנה של חמץ שהצטבר
אצלנו מהימים האחרונים שהיינו כאן... וגם!!! גם כמה פירורים של נותר
שנשארו לנו מהחלות תודה שאכלנו אתמול...
יצאנו ושרפנו את החמץ ואת הנותר... אבא העדיף לעשות את זה בשתי
שריפות שונות ולא לערבב ביניהם ואל תשאל למה... פעם אחרת נדבר על זה...

יוצאים לבית המקדש להקריב קרבן פסח!!! הגיע עת!

זהו!!! הגיע עת!!! השעה 12.00 בצהריים... כעת הגיע חצות היום של ע"פ... מפלס המתח כעת מטפס ומגיע לנקודת שיא... סבא דרוך מאוד... הוא שוב בודק... שוב חוקר כל אחד מבני החבורה האם הוא זוכר את המשימות שמוטלות עליו... אבא מתרוצץ מפה לשם... הגברים כמו תמיד שולטים ברגשות והמתח והבהילות לא מפריעה להם לסיים את כל המשימות הטכניות המוטלות אליהם. אבל אצלנו הנשים... המתח הזה בשלב מסוים מתפרץ לתפילה נרגשת עם הרבה דמעות... שאכן נזכה לקיים קרבן פסח כהלכתו... נו... שיחזרו...^ט שנשמע שהכל בסדר...

^ט אולי אתם לא מבינים למה אנחנו כ"כ פסימים, פשוט יש כל מיני בעיות שיכולות להתעורר ברגע האחרון... ולכל משפחה יש את הסיפורים שלה... ואת אותה שנה שהם לא יכולים לשכוח שבדיוק ככה קרה וככה קרה... כן... זה לא סתם... לא לחינם מתעוררים בקרבן פסח כל מיני בעיות... אל תשכח שאנחנו נמצאים בבית המקדש... אנו הולכים להקריב במקום שבו אברהם אבינו הקריב את אותו איל ש'נאחז בסבך', כבר אז אבינו אברהם לימד אותנו שמי שרוצה לעבוד את ה' ולהקריב קרבנות, צריך מראש להיערך ולקחת בחשבון שעל הדרך עלול להיות כל מיני 'נאחז בסבך'... רק בתור דוגמא... נספר לכם סיפור שקרה לנו שנה אחת... סיפור שהמשפחה שלנו לעולם לא תשכח אותו... היה זה לפני שמונה שנים... קרה לנו משהו מאוד מצוי, משהו שקורה כל שנה להרבה מאוד משפחות, **הכבש פשוט נעלם!!!** זה הכל!!! מתוך כל הבלגן ומאות אלפי אנשים וכבשים שהיו בעזרה, אז פתאום הכבש פשוט יצא לרגע מתחת הידיים ו... והאמת היא שהוא לא באמת נעלם!!! הוא בסה"כ התערבב עם עוד כמה כבשים שגם הם חמקו מתחת הידיים... נו... עכשיו מה עושים?? אז כל בני החבורה יצאו במבצע חיפושים אחריו... אבא הלך לחפש בצד דרום של העזרה וסבא חיפש בצד המזרח... ולבנתיים הם לא מצאו את הטלה, אבל לבנתיים הזמן עשה את שלו... ואז יצא שלא רק שהם לא מצאו את הטלה, אלא גם את עצמם הם לא מצאו, כצפוי הם לא מצאו אחד את השני... ואז כל אחד שחט קרבן פסח, והוא מצידו חשב על כולם, והיה לנו פה שלוש קרבנות פסח... ונכנסנו לסוגייה שלימה של "חבורה שאבד פסחה..." בקיצור: המשפחה כולה התפצלה לשלושה פסחים... וזה היה שיבוש מערכות שלם...

והגיע עת!!! היות והשנה ערב פסח חל בערב שבת... לכן מקדימים במיוחד להקריב את התמיד של בין הערביים בשעה הכי הכי מוקדמת מכל הזמנים!!! (כל ההיתר להתפלל מנחה גדולה כל השנה, מתחיל מהיום המיוחד הזה, שפעם בכמה שנים ערב פסח חל בע"ש, שרק ביום זה, מקדימים להקריב תמיד של בין הערביים כבר משעה זו...) בעוד כמה דקות מתחילים בתמיד של בין הערביים... ואח"כ קטורת של בין הערביים ונרות... **ומיד אח"כ תיכנס כת הראשונה להקריב קרבן פסח!!!**

כעת הגברים הלכו מהר מהר למקוה בסילודין לשם הקרבת קרבן פסח ולשם אכילת חבורה זו... וחזרו לכאן... ואז סבא לבש בגדי יו"ט וחגר את הגארטל בסילודין... וניגש ברטט של קדושה לחדר שינה... והתיר את הכבש מהחבל שהיה קשור למיטה בד' ימים האחרונים... סבא לקח את הכבש והרכיב אותו על כתפו והם יצאו...

מלזים את סבא לבית המקדש... עם הרבה דמעות ומחשבות...

כולם ליוו את סבא... מגדול ועד קטן... זה מעמד מרגש ומרטיט... לראות את דמותו של סבא ואבא מהלכים עם הטלה לבית המקדש, זה מציף לנו את הפסוקים הנוראים של עקידת יצחק... כן... הם כעת צועדים בדיוק לאותו מקום... לאותו הר המוריה... ולאותו מזבח שעד היום אפרו של יצחק צבור שם... לאותו מזבח שעליו הוקרב אותו איל... שאת הקרן שלו פגשנו בראש השנה, וכעת בפסח, אנחנו מגישים את

אז הנה לך מקרה אחד מני אלף איזה "נאחז בסבך" שיכול להתעורר ברגע האחרון... ויש עוד המון סיפורים אחרים... מאוד קל לפסול קרבן פסח... ובשביל זה אנחנו יהודים!!! בשביל לדעת שבעבודת ה' אנחנו לא עושים טובה לרבש"ע... **אלא ההיפך!!!** עבודת ה' זו זכות עצומה שאנחנו מאוד מאוד משתוקקים לזכות בה... וזה לא מובן מאליו וצריך להתפלל אכן לזכות בזה... והלוואי ונזכה... להוציא מאותם אלו, שלא מצליחים להבין מה הבהילות הגדולה במצוות... תשמח שאתה עושה רצון ה' וזהו... **ולמה הם לא צודקים???** כי נכון... צריך לשמוח... אבל אם זה באמת זכות כ"כ גדולה... אז היא לא בכיס שלי... יש לי מה להיות חרד שאני לא אפסיד את הזכות הזו... מתי אני אשמח?? כשהמצוה באמת תהיה בכיס שלי... בעזה"ש בעוד כמה שעות, כש'חסל סידור פסח כהלכתו..."

בנו של אותו איל- את הטלה, כן, אנחנו, בתור בניו של אברהם ויצחק ויעקב, יש לנו את הזכות להקריב את בנו של האיל באותו מזבח שכמעט הוקרב בו בנו של אברהם אבינו, בזכותו יצאנו ממצרים כהיום הזה, בזכותו זכינו להיות עם הנבחר, והיום!!! ביום ההולדת של יצחק אבינו, יש לנו- עם ישראל את הזכות העצומה כמידי שנה, להיוולד מחדש... מידי שנה אנחנו נפגשים שוב סביב אותו מזבח שבו נולד העם היהודי... ואנחנו שוב נולדים מחדש.

המזבח הזה יתמלא היום בהמון המון דם, והדם הזה יזכיר לנו את הדם ששפך אברהם אבינו על המילים 'הנני!!!' וכבש רחמיו לעשות רצונו יתברך בלבב שלם, אז אמנם בר"ה השתמשנו עם הקלף הזה בשביל לזכות בדין, אבל היום, בערב פסח אנחנו שוב מופיעים עם המסמך הזה! אבל לשם שינוי, הפעם זה לא בשביל לקבל משהו, אלא אדרבה, אנחנו פה בשביל להופיע ולהכריז לפני אבינו שבשמים:

הנני!!! גם אנחנו בניו של אברהם אבינו, וכעת כולנו מקבלים על עצמנו עול מלכות שמים ומכריזים: **הנני!!!**

דמותו של סבא הלכה והתרחקה... ואנו נשארנו כאן בבית, כל אחת מכוונסת במחשבותיה, כן, **רבש"ע: הנני!!!** כל אחת וה'הנני' שלה... כל אחת וה'עקידת יצחק' הפרטית שלה... כל אחד וה'ביבי' שהוא צריך לעקוד ולמסור לאבא שבשמים... כל אחד ו"אשר אהבת" שלו ש'העלהו שם... 'שם לעולה'...

ולפתע נשמע קול קסום... ששיתק בבת אחת את המטבח...

ולפתע... נשמע קול קסום... קול של עשרות אלפי לויים שפוצחים בשירת 'הללו עבדי ה'...' הנה... **כעת!!! כעת ממש** הלויים מתחילים לקרא את ההלל... זה אומר שכעת ממש נכנסה כת ראשונה וננעלו דלתות העזרה והתחילו לשחוט את הפסחים, **הפה פעור... ירושלים עוצרת את נשימתה...** המטבח מושבת... ואנו עוצמות את העיניים ונשאבות למילים הקדושות והמתוקות...

ואז הלויים הגיעו לפסוק **'מי כה' אלוקינו... המשפילי לראות בשמים ובארץ...** עין לא נותרה יבישה... כן, אלפי הכינויות הנשמעים מהדוכן פורטים על מיתרי הלב, וחודרים עד לכאן, עד למטבח... כן, רבש"ע: אתה המ'שפילי לראות', אתה רואה כעת לא רק את סבא ואבא וכל הגברים שנמצאים עכשיו במקום הקדוש ביותר... לא, אתה נמצא גם איתי פה במטבח, ואתה נמצא גם עם רבקה'ה שלנו הרווקה המתבגרת שהחליטה להישאר בבית עצובה, כי קשה לה לשבת לבלי הסדר ולראות שכולם מסודרים חוץ ממנה...

וכך אנחנו יושבות כאן... מתרכזות לכל מילה שיוצאת מפי 'שבט הלוי...' והדמעות זולגות..., והאמת היא שזה לא תכל'ס, כי המון עבודה מחכה לנו במטבח... וצריך לקום ולהתחיל לעבוד... **אבל... אבל אי אפשר לעצור...** 'ישראל בטח בה' עזרם ומגינם הוא...' 'ה' זכרנו יברך...'

ואז לפתע נשמע קול תקיעה תרועה תקיעה (באמצע ההלל יש ג' תקיעות).

טוב... זהו... קמתי ממקומי!!! אי אפשר יותר לשבת על הכורסה... חייבים להיכנס למטבח ולהפשיל שרוולים... הדגים עדיין מחכים... אבל אז... לפתע קול הלויים התחלף לקול משתפך, מתחנן, מתגעגע... **'אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני...'** ושוב צללתי בספה, והילטתי את פני בספר התהילים... כן, אבא שבשמים, אני מצטרפת לעדותו של דוד המלך, **'כי הטוה אזנו לי ובימי אקרא',** תודה לך ה' על כל הישועות שעשית אותנו, ואז נשמע קולם של הלויים מתחזק ובוטח ומכריז **'שובי נפשי למנוחייכי כי ה' גמל עלייכי'**.

כן, שובי נפשי, תפסיקי לדאוג, תפסיקי לחשוב מה יהיה עם זה וזה, שובי למנוחייכי, כי ה' גמל עלייכי, מי שעזר לך והושיע אותך עד עכשיו, **'הוחילו לאלוקים, כי עוד אודנו ישועות פני ואלוקי'**.

לא, לא הצלחנו להתנתק, ישבנו כך והקשבנו לשירת הלויים עד שהם סיימו את ההלל... אבל כעת הם שוב חוזרים על ההלל... כן, במשך היום הזה, אנחנו נשמע אותם שרים שבעה או שמונה פעמים את ההלל... (כי הלויים צריכים לקרא את ההלל בשעת קרבן פסח, ויש שלוש כתות, ובכל כת, הלויים מספיקים לשורר ג' פעמים את ההלל עד שכולם מספיקים לגמור להקריב, חוץ מכת שלישית שזה יוצא פחות...).

אבל עכשיו אנחנו באמת חייבות לקום, ולהתחיל לעבוד, ואם הלוויים כבר אוחזים בפעם השניה של ההלל, יתכן מאוד שסבא ואבא כבר הספיקו להקריב את הקרבן פסח, ועוד מעט הם פה... אוי... שכחנו איזה מתח היה פה מקודם. זהו... חייבים להיכנס לעניינים... חייבים להתחיל לעבוד... חייבים להספיק לעשות משהו... הנה... אנחנו שומעות את הלוויים כבר מתחילים את ההלל בפעם השלישית... זה אומר שאוטוטו הגברים חוזרים מבית המקדש...

ובכן: סבא מינה את דודה רוחמה שהיא תיקח פיקוד על המטבח ועל סידור השולחנות והכסאות לפי סדר המנויים... סבא סומך עליה... סבא כבר ישב איתה ושינן אותה ולימד אותה את כל מה שהיא צריכה לדעת בעניינים אלו... תבין: כשמדובר באירוע משפחתי שגרתי או שבע ברכות מטעם המשפחה. סבא אף פעם לא נכנס למטבח ומתערב... כיו... כי זו הממלכה הפרטית של הנשים וכל הכבוד להם... אבל ליל הסדר זה משהו אחר!!! ליל הסדר זה "תכא דרחמנא"!!! זה שולחן של הקב"ה... כאן התורה נותנת את הטון המרכזי!!! והיא מנציחה את התכניה ואת המתכונים ואת עיצוב השולחן... לכן כאן סבא נכנס בעובי הקורה, ומתערב בענייני המטבח לפרטי פרטים. אז אכן דודה רוחמה היא האחראית... והיא נותנת הוראות לכולם...

ובכן: דבר ראשון: שושי... תלכי לארון ותוציאי את כל המפות הלבנות של פסח... ואת כל הציפיות הלבנות של הכריות... ואת כל המפיונים החדשים... תקחי אותם בזהירות! ותלכי לחצר השניה מימין... שם יש מקוה כלים. ותכניסי מפה מפה... ציפית ציפית... אחת אחת... תבדקי שהם נקיות (אחרת זה חציצה), ותטבילי אותם ותכווני לשם אכילת קודש של קרבן פסח של החבורה שלנו...

מתחילים לערוך!!! כעת ניגשים לערוך את "קדש..."

ולבנתיים... המשיכה דודה רוחמה... עד ששושי תחזור עם המפות... לבנתיים בא נתחיל להכין את ה"קדש"... ובכן: ציפי ורוחי... תלכו למרתף... שם

בשתי שורות החיצונות והעליונות, אתמול בעל האכסניה נכנס לשם ובדק את החמץ וסימן לנו שאת החביות האלו הוא ימכור לנו לצורך ארבע כוסות...

אז יש שם חבית גדולה של יין חולין... ולצידה יש הרבה בקבוקים ריקים... תמלאו לי מהחבית לכה"פ עשרה בקבוקי יין של ליטר ותביאו אלי... תוך כמה דקות הם הגיעו עם עשרה בקבוקים והניחו אותם על השיש...

כעת דודה רוחמה פתחה את הארנק המהודר שחרוט עליו **מעשר שני**, והוציאה משם מטבעות של מאה חמישים שקל ממעות מעשר שני וברכה: ברוך... אשר קדשנו במצוותיו וצונו על פדיון מעשר שני", ואמרה: בקבוקי יין אלו תחת מעות אלו... וכעת קדושת המעשר שני עברה מהמטבעות, לבקבוקי יין...

יופי, הנה היין של "קדש", יין כבר יש לנו... איזה זכות... דודה רוחמה רושמת לעצמה תזכיר על המקרה: להזכיר לגברים ב"קדש" שהיין הוא לקוח בכסף מעשר שני, שלא ישכחו לברך גם 'אשר קדשנו... על אכילת מעשר שני...!'

תוך כדי הסבירה דודה רוחמה, תבינו: רק **בכוס ראשון** סבא הסכים שהיין יבא ממעשר שני... אבל מכאן ואילך לא!!! כי **כוס שני** מוזגים אותו כבר בתחילת מגיד... ואתם יודעות איך זה נראה... חצי מהכוס נשפכת... וחופן מזה גם שופכים ממנה עם האצבע ב"דם ואש..." ובעשרת המכות... דצ"ך עד"ש באח"ב... ואם זה יהיה מעשר שני, זה בעיה, כי אסור להפסיד מעשר שני (כמו שאנחנו יודעים בפירוט שביעית...) וחופן מזה... גם אח"כ בסעודה עצמה סבא לא מרשה להכניס מעשר שני... לא ירקות ולא שום דבר... (אפילו שיש לנו אינטרס להכניס כמה שיותר מעשר שני כי זמן הביעור הוא ממש בעוד כמה ימים) **ולמה???** כי היות ומגישים לשולחן את הקרבן פסח שנפסל כבר בחצות, אז מיד בחצות כל מה שיש בשולחן נפסל!!! (גם מה שלא בשר הפסח... כך זה מדרבנן ליתר בטחון) וממילא אם ישארו שם כמה ירקות של מעשר שני, או שאריות של כוס יין של מע"ש, אז גם את זה יזרקו, וזה אסור מדין 'מביא קדשים לבית הפסול'.

לכן רק בכוס ראשון יהיה לנו את הזכות למצוה גוררת מצוה ולעשות קידוש גם של שבת וגם של יו"ט וגם ד' כוסות, וגם על יין על מעשר שני... אבל אל דאגה... בשביל זה יש לנו לפנינו עוד חג פסח שלם... שיהיה לנו זמן לאכול מפריה ולשבוע מטובה של לקוח בכסף מעשר שני... ולברך עליה בקדושה ובטהרה... כן... דודה רוחמה היא תלמידה חכמה...

אי אפשר לנהל מטבח של ערב פסח בירושלים בלי לדעת ההכל...

עד כאן מהנעשה ונשמע במטבח...

אבל נעזוב כעת את המטבח, ושוב נעבור לבית המקדש... לשחיטת והקרבנות הפסח... את הרגשות ואת הדמעות נאלץ כעת להשאיר במטבח אצל הנשים הצדקניות... אבל כעת שאנחנו עוברים לזירה של הגברים! כאן אין זמן לרגשות... כעת צריך להתמקד ב"ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו", בעשייה שבזה... כן... יש לציין שלשם שינוי סבא ואבא **אפילו לא שמעו** את שירת הלויים... הם היו כ"כ טרודים בטרדא דמצוה שלא היה להם זמן לחשוב על ההתרגשות העצומה שטמונה במעשים הנשגבים שהם עושים כעת...

כי הם עסוקים כעת **בעשיית** המצוה כתיקונה...

אל דאגה, הם עוד יקבלו פיצוי היום... בלילה... אחרי הכל, אחרי חצות... אחרי 'חסל סידור פסח' אז כולנו נעלה לגגות, ואז שוב נאמר כולנו הלל הגדול ואז ניתן דרור לכל השגות הנשגבות ונפשי חמדה בצל ידיך לדעת כל רז סודך'. קורא יקר: יתכן שהפרק הבא יראה לך כמעשים טכניים... כן... זו העבודה המוטלת עלינו... ואם מישהו יבא וישאל אותך מה העבודה הזו לכם???"
 "ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים".

ההקרבה!!! הדרכה מעשית ונקודתית...

ובכן: כמה עצות מעשיות לשעת ההקרבה עצמה:

השאלה הראשונה שמתבקשת: האם יש עניין שכל בני החבורה ילכו לעזרה לשחוט את הפסח? או לשלוח רק נציגות חלקית??? התשובה היא: **כן ולא...** אז ככה: לכאורה: כל כל בני החבורה ממש? ממש לא... אין טעם שהם יבואו לעזרה... אין להם מה לעשות שם... והם רק מפריעים...

על כל פנים, מה שכן!!! ככל הנראה לא כדאי שילך רק אחד לשחוט את הקרבן פסח וגם לא מספיק שתיים... טוב שיהיו פה כמה ידיים... **ולמה?** כי מעשה ההקרבה זו משימה שכרוכה בכמה וכמה חזיתות... ובעקבות לקחי העבר, אם רוצים ש'חסל סידור פסח ככל משפטו וחוקתו' ולא תהיה עגמת נפש... בשביל זה צריך ראש החבורה להכין ולהכשיר צוות שלם שיעבוד בתיאום מלא ובשיתוף פעולה שכל אחד מבני החבורה יקבל משימה פרטית משלו... וכל אחד יעמוד על משמרתו ויתרכז במשימה שהוטלה עליו...

ובכן: המשימות הם כדלהלן:

א. המשימה הראשונה והלא פשוטה בכלל היא לא פחות ולא יותר: **להצליח להביא את הטלה בשלום עד מקום השחיטה!!!** אתה אולי לא מבין מה פה הסיפור הגדול??? אז זהו שאל תשכח שיש דוחק עצום בשעות אלו במקדש... מדובר במיליונים!!! שכולם אמורים להיכנס בשער אחד ולהגיע למקום הקרבה אחד... ותחשוב שמתוך כל הצפיפות הזו אנחנו צריכים לפלס דרך ולהכניס טלה רך בן שנה... אבל לא סתם... **הכבש הזה מוכרח להגיע לשם בריא ושלם!!! בלי חשש הכי קל לאחד משבעים מזמים!!!** **ובלא חשש הכי קל לטריפה!!!**

אני רוצה שתבין: אם יהיו דחפיות, ואני אקבל איזה מכה יבשה חזקה בברך או בגב... לא נורא... מקסימום יכאב לי קצת בלילה... נעבור את זה... אבל אם הטלה חלילה וחס יקבל כזו מכה... או חלילה יפול מהידים? אנחנו נכנסים פה

לספק טריפה... (עיין הלכות טרפות יו"ד סי' נ"ה ה"ב...) בקיצור: זה לא רק סתם שיקולים טכניים של שינוע וכדו'... אלא יש לזה השלכות הלכתיות מובהקות... ולכן ממשמעות הגמ' משמע שהיו מרכיבים את הטלה על הכתפיים...

ב. הלאה... סוף סוף הגענו לפתח העזרה עם הטלה... כעת ראש החבורה עוצם את עיניו בדבקות... ו... ומקדיש את הטלה... ואומר: הרי זה קרבן פסח!!!
מרגע זה ואילך יש לנו עסק עם 'הקדש'!!! עד עכשיו יכולנו להניח עליו את המעיל... העמסנו עליו את הג'ריקן של המים (של ההדחה...) אבל מכאן ואילך הוא כבר אסור בגיזה ועבודה... כעת מתחילים לפלס דרך בזהירות בתוך העזרה.

ג. במקביל... בשעה שאנו עושים את דרכנו עם הטלה לתוך העזרה... באותה שעה אחד מבני החבורה מקבל תפקיד **לתפוס מקום טוב בעזרה!!!** הוא תופס מקום נוח לשחיטה בכל מקום בעזרה... כמובן עד המזבח... (כי בין המזבח לאולם אסור לישראל ללכת שם... רק לכהנים...) אנחנו כבר סיכמנו בינינו על אזור מסוים שבו אנו נתמקם השנה... השנה החלטנו שזה יהיה בעזרת ישראל בין לשכת המדיחין ללשכת בית הפרווה... שם יש ז' מרצפות של אבן... וברובד הרביעי!!! שם החלטנו להתמקם בשחיטת הפסח!!! הגענו למקום השחיטה...

ד. במקביל!!! אחד מבני החבורה הולך לקרא לכהן!!! כעת חשוב להזהיר: בחיים לא ניגשים לשחיטת קרבן עד שלא קראת לכהן שכבר עומד מוכן עם מזרק **לקבל** את הדם!!! ולמה? כי נכון שזר יכול לשחוט... אבל לקבל את הדם? מקבלה ואילך מצות כהונה... אם לא יהיה לך כהן שעומד מוכן לקבל את הדם... ושחטת את הקרבן פסח ורק אז... נזכרת לקרא לכהן...? הסיכוי של הקרבן להיות כשר הוא קלוש... כי צריך לקבל את הדם... ולבנתיים דם הנפש נשפך... ועד שהכהן יגיע לך תדע אם ישאר דם הנפש... וגם אז זה לא לכתחילה!!! כי צריך לקבל את **כל** הדם... (מה תגיד?? מקסימום נאסוף את הדם מהריצפה... חלילה וחס!!! "ולקח הכהן מדם" - דם מהפר יקבלנו... ואם יש הפסק בין הדם למזרק נפסל...) אי לכך אחד מהמנויים... תפקידו לגייס את הכהן שכבר יעמוד כאן מוכן ומזומן לקבל את הדם של הקרבן פסח שלנו...

תסמוך עלינו... יש לנו כבר את הכהן הותיק שלנו... ידידנו מהמושב... זה שאנחנו נותנים לו כל השנה את התרומות ומעשרות ושואלים אותו את כל

השאלות בהלכה... וכבר סיכמנו איתו מראש לפני שיצאנו לירושלים... שמיד בתחילת שחיטת הפסחים בכת הראשונה הוא מחכה לנו שם באזור המסוכם... ברובד השביעי משמאל העזרת ישראל בין לשכת המדיחין ללשכת הפרווה... מה שבטוח בטוח... זה הכהן שאנחנו מכירים... שאנחנו סומכים עליו...

הגענו!!! התמקמנו!!! ב"ה גם נפגשנו עם הכהן שלנו... כעת בזהירות בזהירות... פותחים מעגל טבעתי חזק ואימתני ומניחים את הטלה על ריצפת העזרה בלי הפסק קרקע!!! ראשו לדרום ואחוריו לצפון ופניו למערב...

ה. **סבא - ראש החבורה מתכבד בשחיטה, הוא מכריז בדחילו ורחימו:** הריני מכוין לשם שחיטת קרבן פסח!!! ולשם כל בני החבורה ששלחו אותי כעת לשחוט קרבן זה!!! ליתר בטחון... (שלא יהיו אח"כ ערעורים), כבר מקודם הוא הוציא דף ומקריא את רשימת כל בני החבורה **לפי סדר ההתמנות!!!** כן... ככה זה הכי מומלץ... מה שבטוח בטוח... רק זה חסר לנו שהוא בטעות ישחט למנויו ושלא למנויו... לאוכליו ושלא לאוכליו... הפסח יהיה כשר אבל לא לכתחילה...

השוחט מברך אקב"ו על שחיטת קרבן פסח... ושוחט שני סימנים!!! הוא מיד מגביה את הסכין למעלה... (כדי שלא יהיה הפסק בין דם למזרק) הכהן ממחר לקבל את הדם... מכניס את הוורידים לתוך המזרק... ו... ומברך אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וציוונו לקבל דם פסח...

ברגע שנגמרה הקבלה... פותחים את המעגל הטבעתי... ומפלסים לכהן דרך... הכהן נעמד ומברך על ההילוך... ו... ומתחיל להתקדם לכיוון המזבח...

אוהו... ברגע שהמזרק כבר בידיים של הכהן... כעת אפשר להתחיל לנשום לרווחה... **המשימה הראשונה והקשה והרגישה ביותר מאחורינו!!!**

מעכשיו זה כבר בידיים של הכהנים... "כהנים זריזים הם..." חזקה עליו שיעשה את שליחותו... **ט"ו אבל!!! כעת תקשיב טוב טוב!!!**

^{ט"ו} ובפרט שעד רגע זה יש פחד כל הזמן שהכבש יפסל או יפול בו מום... אבל מאחר הקבלה ואילך... גם אם פתאום מישהו ידחוף וידרוך בטעות ויפיל מום בכבש... לא אכפת לנו!!! אין חכם כבעל הניסיון שנה אחת לא ידענו הלכות פסוה"מ ושלמנו על זה מחיר יקר... כי מיד לאחר השחיטה... זהו... נרגענו... ושחררנו את המעגל... ואז פתאום מישהו נדחף על

ו. ליתר בטחון... ועל פי לקחי העבר... ובעקבות כל מיני שאלות קשות וסבוכות שמתחדשות בלשכת הגזית מידי ערב פסח... מומלץ בחום שאחד מבני החבורה ילך אחרי הכהן עם שעון... ויראה האם!!! ובעיקר מתי!!! מתי הדם של הקרבן פסח שלנו הגיע למזבח!!! וזה מאוד מאוד חשוב ונחוץ...

עכשיו... לפני שאני אסביר לך למה זה כ"כ חשוב... קודם אני אגיד לך איך??? איך אפשר לסמן ולדעת מתי הדם הגיע למזבח... אתה בטח חושב שעומדים עם שעון... לא!!! ככל הנראה אסור ליכנס לשעון למקדש... (מסתמא לא גרע מאפונדתו...) אלא איך???

פשוט מאוד!!! הרי תוך כדי שחיטת והקרבת הפסח הכהנים משוררים את ההלל... וממילא זה עובד ככה: הכהנים מתחילים לקרא את ההלל... ואנחנו עדיין לא גמרנו להתארגן... עד שהכהנים הגיעו ל'**מושיבי עקרת הבית...**' אנחנו כבר התמקמנו ב"ה... וכשהם הגיעו ל'**ההרים תרקדו כאילים...**' הכל היה מוכן!!! ואז!!! כשהכהנים אחזו במילים: '**ההופכי הצור אגם מים**'!!! בדיוק אז השוחט שלנו שחט... תזכור!!! תכניס לראש: ב'**ההופכי הצור אגם מים...**' עדיין לא הייתה שחיטה... ואילו במילים '**חלמיש למעינו מים...**' אז נעשתה השחיטה בפועל... ואילו ב'**לא לנו ה' לא לנו**' אז!!! בדיוק אז נעשתה הקבלה... והיא נמשכה עד שהכהנים הגיעו ל'**עינים להם ולא יראו**'!

ואז הכהן התחיל ללכת... וכשהוא הגיע לתחילת השורה של המזרקים הכהנים כבר אחזו ב'**מה אשיב לה**'... ולפי הערכה עד '**בחצרות בית ה' בתוכי ירושלים**' כבר נשפך הדם כנגד היסוד...

מאוד חשוב לרשום את הפרטים האלו!!! אתה אולי מזלזל... זה נראה לך דקדוקי עניות... אבל זה ממש לא צחוק... **ולמה???** בשביל מה באמת צריך לדעת מתי הייתה השחיטה ומתי הייתה הזריקה???

הכבש... והרגל של הכבש נשברה לפני!!! לפני שהכהן הספיק לקבל את הדם... והקרבן נפסל... כי לא ידענו שמום פוסל גם בין שחיטה לקבלה... חבל!!! החכמה תחיה בעליה... וההיפך...

אז ככה: גם האופטימיים הגדולים ביותר צריכים לדעת שלפעמים יש כל מיני הפתעות לא נעימות... וכל מיני התרחשויות שמתרחשות בדיוק בשעת האפס... וההפתעות האלו הם אלו שיוצרות את השאלות הכי חמורות בלשכת הגזית... (הלא הם כתובים על ספר דברי הימים- במסכת פסחים שלנו שמלאה בכל מיני הלכות מעניינות... ש... שבין בתרי הדברים אתה יכול להבין שאלו היו שאלות מאוד מצויות...) **לכן מאוד מאוד חשוב לדעת מתי כל עבודה נעשתה. עיין הערה 13.**

¹³ הדוגמא המוכרת והמצויה ביותר מבוארת במשנה ובגמ' (פסחים זח): אודות "חבורה שאבד פסחה, ואמרו לאחד צא ובקש ושחוט עלינו והלך ומצא ושחט והם לקחו ושחטו, אם שלו נשחט ראשון הוא אוכל משלו והם אוכלים עמו משלו, ואם שלהן נשחט ראשון, הם אוכלים משלהן והוא אוכל משלו, ואם אינו ידוע איזה מהם נשחט ראשון או ששחטו שניהם כאחד, הוא אוכל משלו והם אינם אוכלים איתו..." כתוב כאן: שבמקרה הזה מאוד משנה איזה קרבן נשחט ראשון, וממילא מאוד חשוב לדעת את הזמן שבו נשחט... נו... איך באמת מבררים כזה דבר? איך אפשר לדעת מי שחט לפני מי? וכי עומדים עם שעון?

לכן לענ"ד: בשביל זה יש לוויים שהם אומרים את ההלל, וכשמגיעים לשחוט, צריך לזכור, הנה, השחיטה שלנו נעשתה בשעה שהכהנים היו ב"לא אמות כי אחיה" של הפעם הראשונה שאמרו את ההלל, ואז פגשנו את ידידנו שגם הוא שחט, ואנחנו מבררים אצלו, מתי הוא שחט, והוא אומר שהשחיטה נעשתה כשהלוויים אמרו את "ההופכי הצור אגם מים" בפעם השניה, הנה, כעת התברר שאנחנו שחטנו לפניו...

אבל זה נפ"מ לא רק במקרה זה, אלא בהרבה אופנים נוספים, דוגמא נוספת כיד הדימיון: הרי יש מקום מסוים בריחוק ט"ו מילין מירושלים, הנקרא "מן המודיעים ולפנים", שמי שנמצא מן המודיעים **ולפנים** בזמן שחיתת קרבן הפסח, זה נחשב שהוא כבר בדרך קרובה, ואם כשהוא כבר שם, שחטו עליו את הפסח בירושלים הרי השחיטה חלה עליו והוא כבר יוצא יד"ח קרבן פסח (אפילו אם למעשה הוא לא הספיק להגיע והוא הפסיד את האכילה), אבל מי שהיה מן המודיעים **ולחוץ** בשעת השחיטה, הרי אפילו אם שחטו עליו, הוא לא יצא, כי בשעת השחיטה הוא נדחה מדין דרך רחוקה (פלוגתא דר"נ ורב ששת שם צב:).

ומסתמא!!! כמידי שנה היו את אותם אנשים שבדיוק אז, בשעה שנכנסה כת ראשונה הם עדיין היו מן המודיעים **ולחוץ**, ובמשך השעה או השעתיים האלו הם הצליחו לדחוק את עצמם ולהיכנס מן המודיעים **ולפנים**, כלומר: חלק מזמן הקרבת הפסח הם עדיין היו בדרך רחוקה, ובשלב מסוים הם כבר היו בדרך קרובה, וכמוכן, שכל אחד מאנשים אלו, הרי היה משהו בירושלים ששחט עליו באותה שעה קרבן פסח, **וכאן זה מאוד משנה**, מתי בדיוק שחטו עליו? ?? האם בשעה שהוא עדיין היה בדרך רחוקה, או בשעה שהוא כבר היה בדרך קרובה, בשביל זה ככל הנראה, כמו שהיו שהיו מניפים בסודרין מצוק

ז. וכעת!!! לאחר שהגיע דם למזבח... כעת מתחילים במלאכת ההפשט... ובכן: אם מוצאים וו פנוי בקיר העזרה, תולים עליו, אבל אם לא... מוציאים מקלות דקים... קושרים את רגלי הפסח בעמודים... שנים מבני חבורה עומדים אחד מול השני ותולים עליהם את העמודים ומפשיטים את הפסח...

גמרנו להפשיט... מה עושים עם העור??? נותנים לאחד מבני חבורה שישמור עליו... זה תפקידו! הוא צריך לשמור על העור... לעור הזה יש כתובת... הוא צריך להגיע לבעל האכסניא בתור שכר על האכסניה הנפלאה (אגב: כשניקח את העור לאכסניה... אנחנו כנראה נפזר עליו מלח ונפרוס אותו בפתח הבית כדי שכולם ידרכו עליו... ועל הדרך הוא קצת יספיק להתעבד עוד לפני בא החג... אחרת הוא יתקלקל...).

ח. אחרי שגמרו להפשיט מגיע הדוד היקר שלנו... דוד יצחק... אנחנו עוד נפגוש אותו בחוברת הזו... דוד יצחק הוא המומחה של המשפחה שלנו לכל ענייני הקרבן, והניתוח, והבשר, והניקור וסבא סומך עליו, ומרגע זה ואילך (שסיימנו עם זריקת הדם) הוא האחראי על גופו של פסח, דוד יצחק פותח את הכרס מלמטה... ואז יש מתח מסוים!!! כי כעת הוא עושה בדיקה מקיפה באיברים הפנימיים... (מה שא"א היה לראות בביקור של ד' ימים האחרונים) אוהו... ברוך ה'... הכל בסדר... נשמנו לרווחה...

העזאזל ועד העזרה שהוא י' מילין, הרי בודאי שהיו יכולים באותה מידה להניף ולסמן מירושלים עד מודיעים (שהוא ט"ו מילין), בשביל שידעו במודיעים היכן אוחזים כעת ממש בירושלים בשעת שחיטת הפסחים.

ואם נניח שבשעה שתים בצהרים, נכנסה כת ראשונה, הרי ברגע זה יצא שם כרוז במודיעים, לרז את כולם להיכנס כמה שיותר מהר מן המודיעים ולפנים, ואז הגיע סימן נוסף מירושלים, שכעת הלויים התחילו בפעם השניה את ההלל- של הכת הראשונה, וכן הלאה וכן הלאה, וכל מי שנכנס תוך כדי ל-מן המודיעים ולחון, היה מאוד חשוב לו לקבל את המידע המדויק באיזה שלב אוחזים כעת ממש בהקרבנה, ונניח שמידענו נכנס כל עוד נשמתי בו למן המודיעים ולפנים, ואז הודיעו לו שהלויים החלו כעת את ההלל השני של הכת השניה, הרי אותו יהודי יגיע לירושלים במוצאי יו"ט ראשון, ומיד הוא יפנה בדאגה לבני חבורתו ויברר אצלם, מתי בדיוק שחטתם את הקרבן פסח?? והיה, אם הם יאמרו לו, שהם שחטו בכת הראשונה הרי הוא יודע בודאות שהוא נדחה לפסח שני, אבל הם יאמרו לו שהם שחטו בכת השניה, כאן הוא ישאל בדריכות: מתי בדיוק בדיוק? האם בהלל הראשון או בהלל השני?? וכן על זה הדרך... ואידך זיל גמור...

כעת הוא מתחיל להוציא את כל החלבים... ג' החלבים: א. שמקיף את הקרבים, ב. שעל הקרב ב. שעל הכליות, ואת ב' הכליות ויותרת הכבד ומעט מהכבד עמה, את כל זה צריך להוציא...

וכעת מתחילים במיחוי וניקוי האימורין... זו מלאכה קשה... צריך שמישהו יעמוד עם גיגית מים ויכניס כל חלק מהקרביים למים וינקה וישפשף אותם מהצואה והפרש שנדבק בהם... (אגב: זו הסיבה שערב פסח הוא היום היחיד שמדיחין את העזרה... כי בסתם יום... עושים את המלאכה בלשכה מיוחדת... אבל בע"פ שיש המון עם, אזי עושים את זה בעזרה עצמה. וכל הלכוך נופל על קרקעית העזרה לכן יש צורך לנקות...).

ט. סיימנו לנקות את האימורין... כעת מניחים אותם בתוך כלי הגשה שקוראים לו מגיס!!! מגישים את זה לכהן... הכהן עולה בכבש וזורק אותו ע"ג האישים... צריך להזדרז בהקטרת אימורי קרבן פסח... כי אין זמן... אפשר להקטיר ולהפך באימורים רק עד כניסת יו"ט... ולמה? כי קיי"ל: "עולת שבת בשבתו" ולא עולת חול בשבת ולא עולת חול ביום טוב (קרבן פסח נחשב כקרבן של יום חול, ולכן א"א להפך באיברים ופדרים בליל יו"ט...).

זהו!!! חסל סידור הקרבת הפסח, כעת נוטלים את הקרבן פסח ולוקחים אותו הבייתה... (לא מפשילים אותו אחורה כי יש דין שמירה) והולכים הבייתה... עד כאן הקפה א'... כעת הושלמה המשימה העיקרית של קרבן פסח!!!

ליל הסדר... הביאו לפניו "גופו של פסח"...

הגברים חוזרים מבית המקדש עם גופו של פסח בידיהם

השעה כעת שלוש בצהריים... אנו עובדות כעת במטבח במרץ...

והנה... דפיקות בדלת...

אוהו... בשעה טובה... ברוכים הבאים... איזו התרגשות... הגברים כעת חזרו ברוך ה' מבית המקדש עם הקרבן פסח בידיהם!!!

אין צורך לשאול איך היה... מספיק להסתכל על הפנים... הפנים אומרות הכל... איזו נהרה של קדושה על פניהם... רק להסתכל על סבא... הפנים הבערות והזרחות אומרות הכל... ברגע שסבא נכנס הבייתה עם גופו של פסח נכנסה יחד איתו כזו שלווה נפש... פתאום הכל רגוע... הכל מסודר. הכל במקום.

לא יאומן... עד לפני שלוש שעות אין לך מושג איזה לחץ ומתח היה כאן... איזה 'בהילות על המצוות...' אבא כבר שלושה ימים לא נרדם בלילה... הוא כל הזמן טרוד בהכנות ובטרדת המצוה... יענקי ומוישי ביומיים האחרונים לא מפסיקים להתרוצץ... וסבא לא מפסיק לתת פקודות מה להטביל וממה לשמור מרחק... ולקרא לבקי שיראה את הקרבן פסח... ולארגן את השפוד של רימון ושוב לבדוק את התנור האם הוא לגמרי לגמרי יבש... ומה עם המנויים... כמה הם... ולדאוג שכל המנויים יהיו סטריליים ממשהו חמץ... (לא רק בגלל בל יראה ובל ימצא, אלא גם בגלל "לא תשחט על חמץ דם זבחי) וכו' וכו'...

והנה... ברוך ה'... כעת הם חזרו... שמחים... מאושרים... שלווים... ו... ו... ועוד משהו... כעת הם מאוד מאוד עייפים ותשושים... כן!!! כעת אפשר

להתחיל לחשוב על הרגלים העייפות ועל התשישות הגדולה... עד עכשיו למי היה זמן לחשוב על זה... אבל כעת שהחלק המעכב של הקרבן פסח מאחורינו... כעת אפשר לנשום נשימה עמוקה... חצי סידור פסח כבר ודאי נעשה כהלכתנו!!! (ס"ס אפילו שעיקר תכלית הקרבן פסח הוא אוכליו ומנויו... אבל בסופו של דבר, למעשה האכילה עצמה לא מעכבת, מכאן ואילך מה שיהיה ומה שלא יהיה... אפילו אם חלילה יפסל בשר הבשר, אנחנו כבר יצאנו יד"ח העשה החמור של קרבן פסח... וזה המון!!!).

כעת התפקיד שלנו- הנשים, זה לשלוח את הגברים להניח את הראש, לאגור כוחות, שיהיה להם כח לתפקד בלילה הגדול שלפנינו... כן... הלילה הזה הוא ליל שימורים...

הגברים הלכו לישון... ואנחנו נשארנו כאן במטבח... לעבוד...

כמובן שכולם הלכו לישון, חוץ!!! חוץ מדוד יצחק, שהוא האחראי על צליית הפסח, וגופו של פסח בידיים הטובות שלו, והוא כבר יצא לחצר... ששם נמצא התנור שלנו, ובדקות הקרובות ממש הוא יתחיל במלאכת הצליה...

ובחצר... החלה עבודת הצליה של קרבן פסח

מלאכת הצליה היא נושא הלכתי מורכב לכשעצמו, שדרוש בשבילו ידע והמון מיומנות... רק לשבר את האוזן: אם כיום יש בכל מאפיית מצות את הכמה 'גומרים' המקצועיים שיודעים בדיוק איך לעשות את הסיומת הנכונה של המצה לפי כל הדקדוקים והחומרות... וזו אומנות מיוחדת... אז זהו, שתקח בחשבון שלדעת לצלות את הקרבן פסח בצורה הנכונה שתעמוד בכל התנאים ההלכתיים ולו הבסיסיים ביותר... זו משימה פי כמה וכמה יותר מורכבת... לא אלאה אותך בכל הפרטים ההלכתיים הכרוכים בכך... אבל מי שבכל זאת רוצה לטעום מחלק מהפרטים... עיין הערה^ח.

^ח ובכן: בצליית בקרבן פסח ישנם כמה דברים שצריך להקפיד: ונפרטם אחת לאחת: המשימה המורכבת ביותר בצליית הפסח היא: שיש לאו שאסור שהקרבן פסח יהיה מבושל, אלא רק צלוי, זה אומר, שכל מגע של מים בתהליך הצליה של הקרבן פסח פוסל

אותו מדין מבושל!!! אסור שתהיה טיפת מים בתהליך הצליה...

א'. דבר שני: יש דין נוסף שהקרבת פסח צריך להיות דווקא צלי אש, ולא צלי מחמת דבר אחר (אגב: זה כבר לא לאו אלא עשה, אם הקרבן פסח היה צלוי מחמת דבר אחר, עובר בעשה דצלי אש) זאת אומרת: לא מספיק שלא יהיה מגע מים בקרבן פסח... אלא צריך שלא יהיה שום מגע של שום גוף חימום שיכשיר את הקרבן פסח...

ב'. אי לכך ובהתאם לזאת... כתוצאה משני הנתונים האלו, היו בונים במיוחד לקרבן פסח תנור יחודי שבנוי בצורה של אמבטיה רחבה, עם מוט שמגיע מלמעלה, ובתוכו היו תוחבים את הקרבן פסח, מתוך הקפדה שהבשר לא יגע בדפני התנור, ולמה??? כי אם תוך כדי תהליך הצליה הקרבן פסח יגע בדפני התנור, והתנור הרי רותח, נמצא שהקרבת פסח נצלה גם מחמת התנור, וא"כ זה לא צלי אש, אלא צלי מחמת דבר אחר, לכן מעצבים בשביל קרבן פסח תנור יחודי, שהדפנות שלו רחבות במיוחד כמו אמבטיה, באופן שגופו של פסח מלמעלה, והוא לא נוגע בכלל בדפנות התנור.

ג'. אבל!!! עדיין... עדיין הקרבן פסח לא עומד באויר... סו"ס הוא נתמך במשהו, סו"ס הוא תלוי על מוט מסוים, וא"כ אז הוא נצלה מחמת המוט (כמו שאנחנו מקפידים שהבשר לא יגע בתנור, אז למה בייחס למוט אנחנו לא מקפידים)? אז זה באמת בעיה!!! כי איזה מוט שתשים, יהיה איתו בעיה, אם תשים מוט ברזל, אז הוא יתחמם מאוד, והפסח יצלה מחמתו וזה לא יהיה צלי אש, ואם תשים מוט עץ, אז זה בכלל בעיה, כי כשהעץ נשרף הוא מוציא שרף, ואז זה כבר בעיה של מבושל, מה עושים??? ולכן חז"ל מצאו עץ מאוד מסוים, והוא עץ הרימון, שענף הרימון הוא העץ היחיד שהוא אטום לגמרי ולא מוציא שרף (חוץ ממקום החיתוך שלו ששם גם הוא מוציא שרף), ולכן בקרבן פסח יש דין להביא דווקא שפוד של רימון, ובו תוחבים את הפסח (וככל הנראה מי שלא מוצא שפוד של רימון, אין ברירה, אלא להניח את גופו של הפסח על הגחלים ממש, מה שנקרא "בשרא אגומרי", רק המחיר הוא שחלק מהבשר נחרך ונפסד... אבל אין הכמה ואין עצה אחרת...).

ד'. עכשיו, גם אחרי שהתנור בנוי בצורה יחודית, וגם אחרי שמצאנו את המוט הנכון שלא פולט מים, יש עוד בעיה מאוד מצויה!!! תנור חרס שירד עליו גשם, המים נבלעים בתוכו, וברגע שאתה מסיק אותו, הוא מתחיל לפלוט מים, וגם אם לפני חודש ירדו עליו גשמים... הוא עדיין פולט מים, ממילא אחד הדברים שצריך להקפיד עוד הרבה לפני פסח, שהתנור של קרבן פסח לא יהיה חשוף לגשמים!!! להגן עליו מכל רטיבות עוד הרבה לפני פסח, ואגב: זה מה שקרה בזמן חוני המעגל, שלא ירדו גשמים, והגיע סוף אדר, ועם ישראל באו לבקש מחוני המעגל שיתפלל על גשם... מה הדבר הראשון שהוא אמר להם? 'צאו והכניסו תנורי פסחים שלא ימוקו' (תענית יט.) כי היות והם כבר התייאשו מהגשמים, אז הם כבר לא שמרו על התנורי פסחים, וחוני המעגל ידע שאם כעת, בסוף אדר, יתחילו לרדת גשמים על תנורי הפסחים, זה יכול לגרום שכל התנורים יפסלו, וזה יכול לעורר כזו בעיה, שביל"ד יראו לנכון לעבר את השנה רק בגלל תנורי הפסחים שהם עדיין לא לא התייבשו (סנהדרין יא.).

ה'. הנקודה השלישית שצריך להקפיד עליה, הקרבן פסח צריך להיות צלוי לגמרי לגמרי,

יש עוד לאו בצליית הפסח: אל תאכלו ממנו נא!!! 'נא' זה משהו כזה באמצע... צלוי ולא צלוי, ממילא צריך לפקח שהקרבת פסח נצלה כהוגן, ואגב: הקושי בזה הוא, משום שיש הידור לצלות את הפסח כשהוא שלם, מה שנקרא "גדי מקולס", אבל ברגע שצולים אותו שלם, מטבע הדברים האש לא מגיעה לכל המקומות בשווה, כי יש את האיברים החיצוניים שהאש פוגעת בהם, ויש את האיברים הפנימיים יותר, שהאש יותר רחוקה מהם, וכאן צריך את המיומנות לדעת איך בדיוק לצלות בשיעור הנכון שגם באיברים הפנימיים ביותר הבשר יהיה צלוי לגמרי...

ו'. ועוד נקודה אחת אחרונה חביבה שמיוחדת לשנה זו, שאל תשכח שהשנה ליל הסדר יוצא בשבת, אז בשלמא כל שנה, מגיע אותו דוד שבקי במלאכת הצליה ויודע לתמון לפי המצב, להנמיך להבה או להגביר, אבל כשמדובר בליל שבת, אתה לא יכול לעשות כלום, וממילא!!! כשאכן ליל הסדר יוצא בשבת, צריך מיומנות שבעתיים לדעת את כל סודות הצליה, כמה אש צריך בדיוק לשים, כי אם חלילה וחס הפסח לא יצלה מספיק, אנחנו אובדי עצות, כי להגביר להבה אתה לא יכול, כי שבת היום, ולאכול פסח לא לגמרי צלוי, זה לא דאורייתא, אבל מה שכן, דווקא בייחס להלכות שבת יש פריבילגיה מיוחדת לקרבן פסח, שהיות ואסור לבשל אותו, אז הוא יבש לגמרי לגמרי!!! ואם הוא יבש אז ברגע שהוא צלוי לגמרי אין בו שום חשש של שהיה והטמנה, ולכן מומלץ לצלות אותו הרבה, ובמידה והוא נצלה לגמרי, ניתן להוציא אותו מהתנור, ולהניח אותו בצד, ובסמוך לשעת האכילה, להחזיר אותו שוב, אמנם לא על התנור עצמו, אבל סמוך לו, מה שנקרא 'בשר שאצל האש', ואפילו אם הוא הצטנן לגמרי אין לחוש.

עכ"פ כעת תצרף את כל הנתונים האלו ביחד, שמצד אחד צריך להקפיד שלא יהיה מגע מים בשעת הצליה, ומצד שני שהבשר לא יגע בשום דבר אחר, וחופן מזה שהוא יהיה צלוי לגמרי לגמרי, אבל מאידך שלא יחרך, בשביל לעמוד בכל המשימות האלו ביחד, נדרשת מיומנות מיוחדת לצליית בשר.

וממילא!!! קח בחשבון שאם כיום המיומנות הזו של צליית בשר מצויה בעיקר אצל אנשים מהסגנון היותר 'פתוח' שניתן לראות אותם עומדים ומנפנים בחורשות טבע למיניהם.. (ובן תורה עדין ומכובד לא כ"כ 'מסתדר' עם הסגנון הזה...) אבל קח בחשבון שבזמן שביית המקדש היה קיים, הרי המיומנות הזו הייתה ממש גופי תורה!!! והתלמידי חכמים הגדולים ביותר היו מתלמידים בכובד ראש ולומדים בעיון את פרק "כיצד צולין" **ולא רק מתוך הגמי, אלא מתוך השטח!!!** כל ה'פאסט נישט' של היום מגיע ממקום של גלות... מה נעשה שביהמ"ק נחרב, וממילא אין כבר סיבה מוצדקת להתיישב על אכילת בשר... ולשמחה מה זו עושה... זה כמו לרקוד עם תזמורת ללא חתן.. (אדם שרוקד פתאום באמצע החיים ללא סיבה, הוא נראה משוגע...) ממילא המעמד הזה של מנגל ו'על האש' בגלות נהפך להיות משהו חסר תוכן... כי באמת קרה משהו, התוכן שלו והסיבה לו נחרבה... אין את הסיבה לצלות בשר... משפטים אלו עמוקים מאוד, ואין כאן המקום להאריך בהם...

עכ"פ כל הגברים הלכו לישון חוץ מדוד יצחק שעומד כעת בכובד ראש ועסוק בעבודת הצליה של קרבן פסח... כולנו סומכים עליו... דוד יצחק הוא הדוד הבכור, והוא עשה היום בבוקר סיום על מסכת פסחים... זה בסדר... הוא בקי היטב בפרק "כיצד צולין..."

הגברים הלכו לישון... ואנו נגשות לערוך את הקערה והשולחנות

כעת ניגשים לערוך את השלחן... ובכן: יש את המזרח... כאן יושב סבא ושלושה הדודים הגדולים... ועוד שני תלמידי חכמים לויים שסבא הזמין אותם ואת משפחותיהם לסעוד יחד איתנו... (לקיים את מצות יו"ט להזמין את הלוי...)

כעת ניגש לעצב ולהכין את הקערה של ליל הסדר!!! וכאן צריך לעצור ולהסביר: יש הבדל שמים וארץ בין קערת ליל הסדר המוכרת לנו בגלות... לבין קערת ליל הסדר שבזמן שביהמ"ק היה קיים... **וההבדל הוא מאוד פשוט:** שבעוה"ר קערת ליל הסדר שלנו... מדובר בקערה סולידית שהיא בעיקר משהו "סמלי", יש בה ששה מגשים קטנים שבאחד מהם יש זרוע קטנה - שהיא זכר לקרבן פסח... ועוד מגש אחד שיש בו ביצה שהוא זכר לחגיגה... **ככה זה נראה אצלנו!!!** אבל כשמדובר בקערה של ליל הסדר בזמן שביהמ"ק קיים... אתה מבין לבד שלא מניחים שם איזה זרוע קטנה וביצה... אלא מניחים שם את **כל גופו של פסח!!!** מדובר בטלה שלם צלוי שמונח על השלחן!!! וחוץ ממנו עוד!!! עוד כבש שלם שהוא מגיע בתוך חגיגת ה'... אז אתה מבין לבד שהקערה של ליל הסדר בזמן ביהמ"ק הייתה גדולה לא פי שנים... אלא פי עשר מהקערה שלנו... בקיצור: מה שהיום נקרא קערה, הרי בזמן בית המקדש, זה לא היה קערה, אלא שולחן שלם שעליו היו מסדרים מצד אחד את גופו של פסח, מצד שני את בשר החגיגה, וכן הלאה...

עכשיו לצורך העניין!!! ובעקבות לקחי העבר... הרי בשנים האחרונות סבא החליט שסדר השולחנות יעמוד בצורה של ריבוע.

אנו מסדרות את שולחן המזרח!!! משני צידיו שתי שולחנות לאורך, ובמערב עוד שולחן, ובאמצע!!! בין ארבעת השולחנות אנחנו משאירות חלל

ריק וסגור באופן הרמטי!!! אף אחד לא נכנס בתוך החלל הזה!!! ולשם!!! לתוך החלל הזה, לשם יכניסו את השולחן של הקרבן פסח (שאנחנו צריכות לעצב אותו...) סו"ס יש דין שסיפור יציאת מצרים יאמר בפני המצה והקרבן פסח, ולכן הקרבן פסח נמצא שם באמצע, וכולנו סביבו, בטבעת אנושית...

ואז!!! ברגע שיגיע השלב של אכילת קרבן פסח, או אז נכנס דוד יצחק לתוך הריבוע הסגור, ורק הוא נכנס!!! רק לו יש גישה לקרבן פסח!!!^ט חוץ ממנו אף אחד לא מתקרב אפילו...

^ט אתה אולי לא מבין מה הבהלה הגדולה? מה פשר ההיסטוריה??? למה צריך לשמור על הקרבן פסח כמו על אתרוג? מה כבר יכול להיות??? למה שהוא לא יהיה מונח כמו צלחת מרכזית... וכל אחד יוכל לקחת סכין ולקחת מה שרוצה???
אז זהו!!! לפניך רשימת תקלות שיכולות להיות!!! וקרו במשך השנים, וכל תקלה כזו

היא כרוכה בהמון המון עגמות נפש שאף אחד מאיתנו לא רוצה שזה יקרה שוב:
א. נתחיל מהקל לכבד... דבר ראשון יש פה שיקול מאוד טכני ופרקטי, היות ואחד הלאוין של פסח זה שאסור להוציא מהחבורה, מספיק חכם אחד שמרוב התרגשות הוא קצת איבד את הריכוז... והוא החליט לצאת רגע עם הקרבן פסח למטבח... בשביל לחתוך את הבשר על הקרש חיתוך... באותו רגע שהקרבן פסח יצא, אנחנו נשארים עם לשון בחוץ... הקרבן פסח יכול להישאר שם על הקרש חיתוך... הוא נפסל לאלתר!!! ולא צריך להגיע רחוק... מספיק שיש דוחק גדול... ומישהו מתיישב בדיק על הדלת... והוא מחזיק בידיים שלו אבר... נניח את השוק, ובתנועה אחת לא נכונה, האבר יצא לאויר שמחוץ לחלל החדר שלנו, סליחה... האבר לא יצא לגמרי... רק חלק ממנו יצא... באותו רגע נכנסנו לסוגיית 'אבר שיצא מקצתו...' לכן לטובת כולם, עדיף שגופו של פסח יהיה הכי בפנים!!! בשליטה!!! שלא כל אחד יקח אבר שלם... ומי יודע לאן זה יגיע...

ב. יש לאו נוסף 'ועצם לא תשברו בו', מי ששובר עצם בפסח עובר בלאו שיש בו מעשה, כך, שכל חתיכת בשר שיש עליה עצם, היא עלולה להסתיים בלאו מדאורייתא... ממילא אם גופו של פסח יהיה מוגש לפני הציבור בלי ביקורת, זה עלול לשמש תקלה, בפרט שהיות ואת הפסח צריך לצלות חזק (שלא יהיה נא), יוצא א"כ שעלולים להיות עצמות שנשברות מאוד בקלות... ממש בתוך הפה... וצריך מיומנות ובקיאות מיוחדת להבחין היכן יש עצמות ולהפריש אותם שלא יהיו לתקלה... בפרט שיושבים כאן בין הייתר גם נשים וקטנים וע"ה....

ג. אם במשך ליל הסדר קרה ואחד מהמנונים נטמא... לא!!! לא צריך שהוא יהיה טמא בטומאה חמורה... מספיק שהוא בסה"כ הסיח דעתו לכמה דקות משמירת ידיו וכעת הוא בסה"כ צריך לחזור וליטול ידיים... והוא שכח ולא נטל... זה הכל!!! זה כבר מספיק בשביל שהידיים שלו יהיו טמאות, ומענתה: אם כל אחד יכול להושיט את ידו לקרבן פסח...

עכ"פ ערכנו את כל השולחנות, ניגשנו לעצב את השולחן הקדוש של הקערה, שבה יהיה הקרבן פסח וחגיגת י"ד... בשולחן הזה יהיו גם ג' המצות, והמרור, והחרוסת... זו הקערה של 'תכא דרחמנא... זה השלחן אשר לפני ה'...

הדלקת נרות, כניסת שבת ויום טוב, קידוש היום... אגוטע יום טוב

ולפתע נשמע שלוש תקיעות ראשונה להבדיל את העם ממלאכה... כל הגברים התעוררו... כן... עוד חצי שעה יתקדש עלינו היום... גם שבת וגם יו"ט... הכנות אחרונות לקראת כניסת שבת ויו"ט... ואז נשמעו שוב שלוש תקיעות אחרונות, תוקע מריע ותוקע ושובת...

שבת שלום!!! חג שמח!!! אגוטע שבת, אפריילכן יום טוב.

סבא והדודים וכל הילדים הלכו לבית הכנסת לתפילת יום טוב... חוץ מדוד יצחק!!! דוד יצחק נשאר נאמן על משמרתו, מהרגע שהקרבן פסח הגיע לכאן הוא לא עוזב אותנו אפילו לרגע אחד!!! קדשים נפסלים בהיסח הדעת... הוא עומד ומפקח שהבשר אכן נצלה כראוי...

דודה רוחמה יודעת שאין הרבה זמן... בליל הסדר סבא חוזר מאוד מהר מבית הכנסת ומתחיל... כי הוא לא רוצה שהילדים ירדמו...

האם לכולם יש מקום? האם פתאום יגיעו אורחים בלתי צפויים...???

השולחנות ערוכים... המקומות ממוספרים אחד אחד... בליל הסדר אין אנשים זרים... זה לא כמו בשבת, שסבא פתאום חוזר מהבית כנסת עם אורחים... כאן זה ליל הסדר!!! קרבן פסח נאכל רק למנוייו!!! אין סתם אנשים

מספיק שילד אחד לא כ"כ שמר על ידיו (או לא יודע לשמור על ידיו), ונגע בקרבן פסח ואוייס!!! כל הקרבן פסח נפסל, וכולנו יצאנו בפחי נפש, לכן!!! בשביל זה מומלץ שהקרבן פסח יהיה רחוק ממגע יד אדם, כדי שגם אם מישהו נטמא, אזי הצלחת שלו נטמאה... אבל שאר הבשר נשאר טהור...

שנחתים כאן... כמובן שהלב שלנו פתוח לאורחים... וברוך ה' זכינו ויש לנו את כל סוגי האורחים... יש לנו שלוש משפחות לויים שבאו לסעוד איתנו... הם ישבו במזרח יחד עם סבא והדודים, יש כאן אלמנה חשובה שהגיעה יחד עם ארבעת יתומיה, וכבר שמרנו לה כאן מקום מכובד ליד סבתא... ויש אפילו גר אחד שהגיע מסוף העולם, הוא הגיע במיוחד דווקא לחג הפסח הזה בשביל ביעור מעשר שני, והוא גם יושב ליד סבא... כל הגברים מקדימה עם כריות להסיבה, כל הנשים מאחורה, והנכדים והנינים כמובן הכי קרוב לסבא...

זהו!!! אין כבר מקום!!! תפוסה מלאה!!!

כולם מוכנים... הכרפס שטוף... בקבוקי היין של מעשר שני כבר מוכנים לקדש, אפילו הנטלה של רחצה מוכנה, ההגדות פתוחות, וכולם יודעים שסבא והגברים אוטוטו מגיעים ומיד מתחילים...

והנה... דפיקות בדלת... שבת שלום חג שמח, פניו של סבא מאירות כשמש, לבוש בגדי לבן ונראה כמלאך, כל הנכדים עוברים לקבל ברכה... משתדר שקט, וסבא מדבר כמה מילים... מקריא את הזוהר"ק...

ואז הגיעה ההפתעה הגדולה!!! לפתע בזה אחר זה נחתו כאן שלושת הכלות הטרויות!!! איזה התרגשות... איזה קריאות שמחה נשמעו ברקע... מדובר בשלוש נכדות שהתחתנו ממש בחורף האחרון, והנה ריקי, הכלה הטרויה ממש, שרק לפני שבועיים היינו כולנו בחתונה שלה, ופתאום היא נחתה לכאן ללא הודעה מוקדמת... לא לקחנו אותה בחשבון...

אבל רגע... איפה בעלך? איך הגעת לכאן? האם הכל בסדר בזוגיות?

אבל לא!!! לא להיבהל!!! בליל הסדר זה לגטימי!!! חז"ל הקדישו פרק מיוחד במסכת פסחים לאותה כלה צעירה שגם אחרי החתונה לא יכולה לשכוח את ליל הסדר בבית הוריה, וחז"ל מבינים אותה, והם נותנים הוראה לזוג הצעיר שבאופן חד פעמי, בליל הסדר מותר להם להיפרד לאכילת קרבן פסח, סו"ס שניכם נמצאים בירושלים... בצל השכינה... אז היא תלך לאכול קרבן פסח אצל ההורים שלה, ואתה תאכל אצל ההורים שלך... לא... בעל יקר... אל תקח ללב...

זה לא שיש לה משהו נגד ההורים שלך... היא בסה"כ 'רדופה לילך לבית אביה', להגייד עד כמה אתה בעל טוב ועובד ה'... ולא זו בלבד!!!

חז"ל גם לקחו בחשבון שאשתך תנסה להיות אשה העושה רצון בעלה, והיא תתעלה מעל עצמה, ותחליט שהיא בכל זאת נמנית על הקרבן פסח של ההורים שלך... וזה כבר יהיה מנוי וגמור וסופי!!! אבל פתאום... ברגע האחרון... כשכבר יהיה מאוחר... כשיגיע ליל הסדר פתאום היא לא תעמוד בזה... והיא תבקש ממך... אנא... תן לי ללכת להורים שלי... ולכן: היות וחז"ל יודעים שזה מה שהולך לקרות!!! אז למרות שכבר מאוחר, ולמרות שהיא בכלל לא נמנתה על הפסח של ההורים שלה, בכל זאת זה נחשב שהם כן מנויה אצלם, כי זה דרכה.

והנה... זה בדיוק מה שקרה... שלושת הכלות הטריות בכלל לא היו בחשבון של המנויים, אף אחד לא לקח אותם בחשבון, היינו בטוחים שהם אוכלות עם בעליהן, ופתאום הם נחתו פה... סבא קיבל אותם במאור פנים...

ולא זו בלבד... סבא קרא בשקט לדודה רוחמה ואמר לה: תגידי לריקי הכלה הטריה, שהיות והיא תנוך ל' יום לחתונתה, שמותר לה בשעת אכילת הפסח לשבת עם הגב לכל הציבור, ורק לה מותר כי היא כלה!!! אבל לכולם אסור!!! כי להסתובב ולאכול עם הגב לסועדים, זו פעולה מתנכרת שמבטאת ניתוק מהחבורה, והרי אסור לאכל בשתי חבורות... אבל בכלה יש היתר מיוחד, כי כלה בושה לאכול ליד חברותיה, וא"כ אצלה הפעולה הזו לא מתפרשת כניתוק...

אבל תכל"ס... דודה רוחמה נכנסה ללחץ... אין... אין מקום... אין מקום להכניס אפילו סיכה... איפה אני אצליח להכניס עוד שלוש כסאות נוספים...

אבל אז קרה משהו לא כ"כ נעים... פתאום האלמנה האורחת ניגשה לדודה רוחמה עם דמעה בזוית העין... מה קרה??? לא נעים לי... אני ממש מתנצלת... לפי התכנית המקורית הייתי אמורה להגיע לכאן עם ארבעת הילדים שלי... אבל כנראה שבסופו של דבר רק ילד אחד יבא איתי...

רגע... ואיפה שלושת הילדים הנוספים? מה... איפה הם יהיו??? מי יקבל אותם? הרי בליל הסדר אין להתארח ככה פתאום?

ענה האלמנה בשקט: לא... זה בסדר... ליתומים שלי יש שני אפטרופסים שהם דואגים לכל מה שצריך, ושניהם, בלי לתאם איתי, כיוונו עליהם בקרבן פסח... הם ידעו שעקרונית הילדים איתי, פה אצלכם, אבל למרות זאת הם לקחו אותם בחשבון... ופתאום... היום בערב הילד שלי התחיל לבכות שהוא מתבייש, והוא רוצה לאכול אצל האפטרופוס שהוא מכיר אותו... והלכנו ושאלנו את הסנהדרין... ואמרו: שיתום שיש לו אפטרופוס, הוא אחד מהאנשים היחידים שיכולים עד הרגע האחרון להחליט איפה הם רוצים לאכול... יופי... הילד שלי שמח... אבל לי לא נעים... הכל פה ממוספר...
 דודה רוחמה הרגיעה אותה... תדעי לך שהכל משמים... הנה... הגיעו לכאן שלוש כלות ויש לי כסאות בשבילם...

קדש, זרחץ, כרפס, יחץ, מגיד...

סבא התחיל בקדש... כולם נעמדו בחרדת קודש... כוסות מלאים יין בידיהם... ויכולו... בורא פרי הגפן... קידוש היום... שהחיינו... ו... ונא לא לשכוח: ברוך אשר קדשנו... על אכילת לקוח בכסף מעשר... שתו בהסיבה...
 סבא נוטל ידים... ומסמן לדוד יצחק להגיש לשולחן את הקערה הגדולה!!!
 כן... את השולחן עם החגיגת י"ד ועם הקרבן פסח... ועם הכרפס והחרוסת...
 ואז יש תכונה!!! פותחים את הריבוע הטבעתי... וכולנו מפנים מקום לקערת השולחן שנכנסת... כל הילדים מתאספים... הנה... הולכים לאכול קרבן פסח... על זה אמא דיברה איתנו כ"כ הרבה בחודשים האחרונים...
 אנחנו הילדים כבר מתיישיבים במקומות... אנחנו גם די רעבים... מחצות היום אמא אמרה לנו שלא למלאות את הבטן, כדי שנוכל לאכול קרבן פסח... והנה... כעת זה מגיע...
 אבל אכזבה... במקום שיתחילו לאכול קרבן פסח... סבא לוקח חתיכת תפוח אדמה ומטבל במלח ואוכל... והוא גם נותן לכולנו תפוח אדמה... לאכול... נו...
 אכלנו... והלאה... בא ניגש לחגיגה ולקרבן פסח...

אבל לא!!! סבא שוב פעם מסמן לדוד יצחק... והוא מסמן לו שיקח את הקערה בחזרה... שוב מפנים לו את הדרך... ודוד יצחק לוקח את הקערה בזהירות עם הקרבן פסח ועם חגיגת י"ד... ושוב מוציא אותה החוצה...

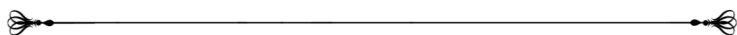
מה? מה קרה סבא? מה זה ההלוך חזור הזה???

אבל סבא ממלא פיו מים... לא מדבר... רק עושה דברים מוזרים... פניו אמנם מאירים באור יקרות וכל כולו שופע רוך ואהבה... אבל הוא מסתורי כזה... זה לא סבא שמוכר לנו... והנה... הגענו ליחץ... שוב סבא מפתיע...

סבא מגביה את המצה ו... ובום!!! חוצה אותה לשנים... ואת החצי הגדול הוא השאיר אצלו... עם המצות...^ב

אנחנו יושבים מול סבא ומסתכלים עליו בתמיהה ובחוסר סבלנות... ואז סבא חייך אלי ואמר לי ברכות: יענקי... מה קרה? מה מפריע לך? אתה נראה לא מרוצה? אז שאלתי את סבא...

וכולנו שאלנו את סבא... בטח... סו"ס אפשר לדבר עם סבא... בשבוע האחרון אי אפשר היה לדבר איתנו כלום... הוא היה כ"כ טרוד בכל מיני דברים 'של מבוגרים' ואם פתאום יש לו סבלנות אלינו... והוא מתעניין... אז אנחנו הנכדים לא מוותרים על תשומת לב הזו... ושאלנו כל מיני שאלות... מה קרה סבא?? למה אתה לא רגוע בערב פסח? למה אתה מתרוצץ כ"כ? למה אתה אומר להביא את הקערה ואח"כ להחזיר אותה?

^ב כתבתי שאת החצי הגדול הוא משאיר אצלו... אבל רגע... מה עם החצי הקטן?? מה עושים איתו? אז בימינו המנהג הוא שסבא מצניע את זה לאפיקומן... ואז הילדים גונבים וכו' וכו'... ומבקשים פרס וכו'... אבל ההלו... אולי שכחתי... אבל כל המושג אפיקומן הוא רק זכר לחורבן!!! זכר לקרבן פסח שהיה נאכל על השובע, ולכן גם אנחנו בגלותנו לוקחים חתיכת מצה שהיא במקום בשר הפסח, ואותה אנחנו אוכלים על השובע... אבל בזמן שביהמ"ק קיים אין את זה... אבא לא מצניע שום דבר... אין מה להחביא... אין מה להסתיר... אנחנו נמצאים באורה של עולם... זהו!!! ילדים יקרים: אין צורך לגנוב... וגם אין מה לבקש פרס מאבא... כי אנחנו נמצאים במקום הנפלא ביותר... פה יש כבר הכל... אז נא לזכור בבקשה... שאם ירצה ה' ויבנה ביהמ"ק, יחץ הולך להשתנות, שלא נשאל גם אנחנו מה נשתנה...

מה נשתנה סבא... כל השנה אתה סבא... אתה יושב על המקום נינוח כמו סבא... ויש לך סבלנות והכל טוב... אז מה נשתנה הלילה הזה? מי רודף אחרריך? ואז סבא התחיל לספר לנו בנימה אישית... כן... תדעו לכם שאמנם אני סבא וכל השנה אני רגוע... אבל בליל הסדר אני פתאום נשאב אחורה ואני נזכר בפרעה ובמצרים שלא נתנו לי להתפלל... ולא הירשו לי ליטול ידיים בבוקר... עד שה' הוציא אותי ממצרים... וכל שנה מחדש שוב מגיע פרעה... והוא שוב רוצה לקחת לי את הסידור ואת הציצית... והוא כמעט מצליח... ואז ה' פתאום מגיע ועוזר לי לצאת ממצרים... ולכן אני כ"כ לא רגוע... אני כעת באמצע להתארגן לצאת ממצרים...

סבא מספר... ואנחנו הנכדים יושבים פעורי פה... ומקשיבים לכל מילה... וסבא ממשיך לספר, שה' ביקש ממני שאני אקריב קרבן ואני אוכל אותו... ואז בחצות הלילה... כשכולם ישנים... אז ה' פתאום יגיע והוא יעניש את פרעה ויוציא אותי ממצרים... ולכן!!! אסור לנו לישון הלילה... כי מי שישן יפסיד את יציאת מצרים... לכן עוד מעט כולנו נאכל קרבן פסח... ואז אח"כ ה' יוציא אותנו ממצרים... וסבא התחיל לספר את כל הניסים והעשר מכות שה' עשה לו במצרים... ואנחנו המבוגרים גם יושבים פעורי פה.

לא, זה לא דמגוגיה, זו האמת!!! "חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים".

רחצה, מוציא מצה, ו... ואכילת חגיגת י"ד שלפני הפסח

ואז... בשלב מסוים דוד יצחק פתאום סימן לסבא בשעון שצריך להזדרז... וסבא התחיל לזרז עניינים... סיימנו את אמירת המגיד...^{כ"א}

^{כ"א} אצלנו בגלות... אצלנו ה'מגיד' תופס את המקום הנכבד והמרכזי ביותר... אנחנו מתעכבים עד כמה דקות לפני חצות... ואז אנחנו מהר מהר אוכלים אפיקומן בחפזון... ויש את האלו שעושים תנאי וממשיכים גם אחרי חצות... וכמובן שאז יש גם את התחרות המסורתית בין המשפחות מתי גמרתם ליל הסדר??? בשתים בלילה...? אז יופי... אנחנו בשתים

הגיענו לכוס שני... מברכים את הברכה... אשר גאלנו וגאל את אבותינו...
ואז מגיע הרגע הגדול!!! כעת אנחנו מתחילים עם מצוות היום... מצוות
האכילה שמקדשות אותנו לכל השנה כולה... כולנו נטלנו ידיים לאכילה...
סבא בירך המוציא על לחם משנה- שתי מצות שלימות... ואח"כ אחז את
הפרוסה של הלחם עוני, ובירך על אכילת מצה... כולנו זכינו לקיים מצות עשה
של אכילת מצת מצווה... אכלנו כזית!!!

מיד אח"כ נכנס דוד יצחק בין השולחנות... והתחיל לחלק לציבור את חגיגת
י"ד... לפני כן סבא הסביר ונתן כמה הוראות... ובכן: כעת דוד יצחק יחלק לנו
את בשר חגיגת י"ד שעיקר העניין של אכילת הבשר הזה היא, שיש ענין
לאכול קרבן פסח על השובע... שזה דרך מלכים... ולכן יש מצוה להקדים בשר
שלמים לפניו... כדי שששקט בו את רעבוננו... ואז נוכל לגשת לקרבן פסח
מתוך שובע...

אבל!!! כעת הגביה סבא את קולו ואמר: יש סיכון מסוים באכילת חגיגת
י"ד, שמי שיאכל ממנו יותר מידי... וימלא את בטנו ממנו... עלול לגשת לקרבן
פסח מתוך אכילה גסה... ולכן צריך לדעת לתמרן: מצד אחד כן לאכול ולשובע
ממנו, ומצד שני להשאיר מקום של תאבון גם לקרבן פסח... ואשר ע"כ:

סבא מבקש: כל אלו שבמשך השנה הם לא אכלנים גדולים. (ובפרט בכל מה
שנוגע לבשר...) אז עדיף יותר שהם לא יאכלו בכלל חגיגת י"ד... ולכן מומלץ
שהנשים והילדים לא יאכלו כעת בכלל חגיגת י"ד... בשביל זה החגיגה הזו
נאכלת לשני ימים ולילה אחד... וכולנו בעזה"ש מחר נוכל לאכול ולשמוח
בבשר שלמים זה מדין שמחת יו"ט... אבל עכשיו זה לא מיועד לכל אחד...

ורבע...

אבל בזמן שבית המקדש קיים הכל הרבה יותר ברור!!!
'מגיד', אמנם זה מאוד חשוב, וכולנו רוצים להעביר את סיפור יציאת מצרים לחוליה
הבאה בשושלת הזהה של עם הנצח, אבל המצוה הזו מתוחמת בזמן, כי בלילה הזה יש
כמה וכמה מצוות, וכל מצוה חולקת מקום לעצמה... צריך לאכול מצה דאורייתא, ומרור
דאורייתא, והכי קרבן פסח שהוא מצות עשה שיש בה כרת!!! אז עם כל הרצון הטוב,
ליל הסדר הוא לילה שמתוכנן בקפידא, אין דקה אחת מיותרת...

דוד יצחק הגיש לכל מי שרוצה מבשר חגיגת י"ד... לפי הזמנה... סבא בירך: אשר קדשנו במצוותיו וצווננו על אכילת הזבח!!! סבא הדגיש והסביר לילדים, אנחנו עכשיו לא אוכלים קרבן פסח!!! זה משהו אחר!!! זה בשר חגיגה... ולכן הוא גם מבושל ולא צלוי... ואפשר לחלק אותו למי שרוצה... ולא רק לחבורה... זהו... סבא ואבא וכל המבוגרים סיימו לאכול את חגיגת י"ד... דוד יצחק אסף את השאריות והניח בצד... סיימנו עם חגיגת י"ד...

וכעת!!! החלה ההתרגשות הגדולה... בדקות הקרובות אנחנו נגשים לאכול קרבן פסח... האוירה נהייתה משמלת... סבא דפק על השולחן והודיע שיש כעת הפסקה של כמה דקות... מי שרוצה לצאת החוצה לאיזה עניין... שיצא עכשיו... כי בשעת אכילת הקרבן פסח אי אפשר לצאת...

כמו כן, מי שהסיח דעתו משמירת ידיו, שיחזור ויטול ידיים לאכילת קודש. חיים ומוטי הבני דודים קיבלו את התפקיד לספור את כל המנויים... לראות שכולם נמצאים... (כי אם מישהו חסר... אז אי אפשר להיכנס באמצע...) ואחרי שכולם כולם התפקדו... וכולם נמצאים... סבא מינה את חיים ומוטי שיעמדו בשתי הכניסות, ויזכירו לכולם שמי שיוצא לא יכול יותר לחזור... וכמובן, להשיג שמי שכבר יוצא... לא יצא עם בשר הפסח ביד כי זה פוסל... סבא נתן עוד כמה הוראות... ולאחמ"כ הוא הסב על צד שמאלו, עצם את עיניו בדבקות עצומה... ולאט לאט הוא פשוט התנתק מאיתנו...

מצוות אכילת קרבן פסח בדחילו ורחימו...

דוד יצחק עומד באמצע, הוא רואה את כולם, יש לו גישה לכל אחד ואחד, והוא מתחיל לחתוך ולפרק את הבשר, כעת!!! בתור מנה ראשונה הוא מחלק לכל אחד כזית אחד בלבד של קרבן פסח!!! אחד ולא יותר!!! למה? עיין הערה כ"ב.

כ"ב העניין הוא כך: לפעמים יש כל מיני טעויות בחישובים... ואמנם לפי הערכת משקל והתרגמות כללית הרי הרועה טוען שיש כאן בקרבן פסח הזה לכה"פ מאה כזיתים... כך שזה מספיק למשפחה של שלושים נפשות... לכל אחד שלוש כזיתים בריווח... אבל

ושוב: אף אחד לא ניגש, דוד יצחק ניגש ומגיע לכל אחד עד אליו ומחלק לו את הכזית שלו... דוד יצחק הגיש לסבא ביראת כבוד את הכזית הראשון... סבא בירך בהתלהבות עצומה: ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו על אכילת קרבן פסח...

שקט מלכותי... בני החורין כעת יושבים בהסיבה כדרך מלכים... ואוכלים בשר צלי... אכילה מכובדת... אכילה של בני מלך... ללא התנפלויות... ללא רעבתנויות... על השובע... לא מגררים עצמות... לא שוברים עצם...

ברגע שסיימו כולם את הכזית ראשון, כעת העסק מתחיל להשתחרר וכעת ניגשים לסיבוב נוסף... דוד יצחק כעת מחלק לכל אחד עוד מנה... דוד יצחק מחושבן היטב, לגברים המבוגרים הוא נותן את הבשר היותר קשה לאכילה, הוא נותן להם את הסחוסים ואת הגידים, כן... סו"ס זה גם בשר, ואם זה ישאר לבסוף יש לזה פחות סיכוי להיאכל, לכן דוד יצחק קודם מוודא שזה נאכל.

תכל'ס... כשמגיעים לשעת אמת... ואחרי שהוצאנו את כל האימורים... את הכליות ואת יותרת הכבד, וכבר הפשטנו את העור, וחתכנו את הכרעיים, והוצאנו את כל הפרש, ואת גיד הנשה ואת האליה, והזזנו את כל העצמות לצד... אחרי כל זה... כשמתחילים לחלק את הבשר לאכילה בשפע ובנדיבות... פתאום יש הפתעות, ואז מגלים קצת באיחור שכמות הבשר שנשארה היא הרבה פחות ממה שחשבנו... בקושי ארבעים כזיתים... והיו דברים מעולם, שנמנו על הפסח חמישים איש, ובסופו של דבר היה בקושי בקושי ארבעים וארבע כזיתים... **ואז נוצר מצב מאוד בעייתי!!!** כי אם זה אכן כך, אז מתברר שהששה אנשים האחרונים שנמנו על הקרבן פסח לא יצאו ידי חובת קרבן פסח!!! כי בשעה שהם נמנו כבר לא נשאר בשבילם כזית, מה עושים בכזה מקרה? אז יש כמה טכניקות מה אפשר בכל זאת לעשות ואכמ"ל.

אבל עכ"פ: בשביל זה, מומלץ דבר ראשון לעשות הערכת מצב, לוודא שיש לכולם כזית בשר!!! בשביל לצאת ידי חובה!!! ואז אפשר להתחיל לחלק בנדיבות... וכמובן שלפעמים לא רק בנדיבות, אלא גם להאיץ בהם שיאכלו כי לפעמים יש הפתעות לכיוון ההפוך, שמתברר שיש יותר מידי הרבה בשר... יותר ממה שחשבנו... בשביל שכל העסק הזה יתנהל כשורה, ולא כל אחד יקום מתי שרוצה ויקח כמה בשר שרוצה... בשביל זה צריך שלא יהיה 'קידרא דבי שותפי', ולכן מומלץ שיהיה אחד מבני חבורה, או ראש החבורה שהוא יהיה המנהיג והמוסר של חלוקת הצלי לפי תנאי המצב... אם יש יותר מידי אוכלים, אז תפקידו לדאוג שכולם כאחד יתגייסו להתאמץ ולאכול כדי להשלים, ואם יש פחות מידי בשר, כאן תפקידו לפקח ולדאוג שלא יאכלו כזית שני, עד שאחרון המנויים לא יקבל את הכזית הראשון... או שכן או שלא... לשיקול דעתך...

כל אחד מבקש מדוד יצחק, כל אחד והבקשה שלו... דוד יצחק לוקח את הצלחת, ממלא לו את הצלחת בבשר צלי, ונותן לו...

נגמר סיבוב שני, ומתחילים סיבוב שלישי... דוד יצחק שוב ממלא צלחות לכל מאן דבעי... ואז... בשלב מסוים... דוד יצחק מתחיל להסתובב בין הציבור... נו... שויין... נשאר עוד שבע ק"מ בשר צלי, ועוד שלושת רבעי שעה חצות, אסור לנו שזה ישאר... נו... אני רוצה כבר לעבור לסיבוב הרביעי...

דוד יצחק מהלך כמו משגיח בין הסועדים... ואז הוא נעצר... שלוימי... שלוימי... תתעורר... עכשיו לא לישון!!! עכשיו צריך לאכול קרבן פסח...

כן... שלוימי הוא בחור בן עליה מופלג, והיום בצהרים הוא עשה סיום על מסכת פסחים, בלילות האחרונים הוא ישב כל לילה עד השעות הקטנות ולמד... ועכשיו... תחשוב שהוא כעת שוכב בהסיבה כבר למעלה משעה וחצי... כדרך מלכים... והוא כבר אכל קרוב לקילו בשר צלי... אז תנסה לדמיין מה קורה לבן אדם, שאכל כמות כזו נכבדת של בשר צלי, והוא עוד שוכב על כרית כמו בן חורין, ואל תשכח שיש מאחוריו כמה לילות טרוטי שינה, תשקלל את כל הנתונים האלו ביחד... אז מה הפלא שתוך כדי אכילת קרבן פסח הוא נרדם...

מתוקה שנת העוייבד... וכ"ש הוא בעצמו מתוק... וממש ממש במקרה, דוד יצחק הוא החברותא של שלוימי... דוד יצחק קרא לשלוימי בחיבה: שלוימי... מה... כבר שכחת את המשנה האחרונה בפסחים?? 'נתנמנו יאכלו... נרדמו לא יאכלו...' כן... זו אחת מהמשימות המוטלות על דוד יצחק...

דוד יצחק לא נותן לאף אחד לישון... כי ברגע שכולם נרדמים הרי יש לזה דין כאילו נתפרקה החבורה, ואז אסור יותר להמשיך לאכול. וזה אסור שיקרה... כי עדיין לא גמרנו... יש לנו עוד ארבע קילו בשר צלי שצריך לגמור... והשעה מתחילה להתאחר... ודוד יצחק מתחיל להאיץ בציבור. נו... מי רוצה עוד בשר?? מי שמשוגל להכניס עוד משהו לתוך הפה מרים יד ודוד יצחק מגיש לו.

עוד כמה דקות מגיע הרגע הגדול... "זיה בחצי הלילה"

וברוך ה'... בשעה טובה אנחנו כבר אוחזים בכמה כזיתים האחרונים של בשר הצלי, דוד יצחק כבר רגוע... הוא כבר הפסיק להעיר את הציבור... כבר לא איכפת לו שירדמו... כן... בשלב מסוים כל הגברים איכשהו מתחילים לנמנם... עד שנכנסו ל'מצב שינה' לגמרי... סו"ס יושבים מסובים... כמו בני חורין אמיתיים... דשנים ושבעים משמחה של מצוה דקרנן פסח... וכמו שאצלנו... ליל הסדר נגמר בעיניים עצומות... ככה גם בזמן שביהמ"ק היה קיים... זהו... דוד יצחק כבר התחיל לארוז את השאריות...

כעת יש לדוד יצחק שתי מפיות!!! מפית אחת מהודרת וקטיפתית שכתוב עליה בכתב רקום: "משארותם צרורות בשמלותם על שכמם", זו המפית של הנותר... את כל השאריות שטעונות שריפה הוא יכניס למפית הזו והוא יצניע אותה עד מחרתיים... לבוקר של ט"ז בניסן שאז נקיים מצוות שריפת הנותר... אבל יש לו עוד מפית... שהיא המפית של הפסולת, וזו אומנות שלימה, לדעת מה פסולת שאפשר לזרוק לפח, ומה נקרא נותר שצריך להצניע לשריפה...

סבא התכבד לאכול את הכזית האחרון של קרבן פסח... סבא יושב ופניו בוערות כלפידים... הוא מכונס ומחשבותיו משוטטות אי שם... מחר נשמע איזה השגות נפלאות ובהירות התחדשו לו בשעה גדולה זו...

והנה!!! לפתע... פתאום נשמעת קול המולה... כסאות זזים... אנשים מדברים... תכונה... ר' יצחק מחייך!!! כן... הנה... כנראה שהגיע חצות... ברגע שהגיע חצות כולם בבת אחת קמים מההסיבה... כעת אפשר לפתוח מחיצות... החבורות החלוקות יכולות לחזור ולהיפגש... ולהתאחד... ואפילו לעשות זימון משותף...

זהו!!! חסל סידור פסח כהלכתו... מכאן ואילך אסור לאכול קרבן פסח...

הגיע הרגע הגדול!!! הגיעה שעת חפזון!!! כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים... איזה רגעים גדולים... כל מה שעשינו עד עכשיו זה היה הכנה לרגעים

האלו... הקרבן פסח ודם מילה הוא בבחינת 'אתערותא דלתתא' לקראת הרגע הגדול... הרגע של חצות לילה... זהו... נגמר ה"ליל", וכעת מתחיל ה"לילה..."

ולא עברו חמש דקות... והמנגינה הקסומה של ה'הלל' החלה להישמע בכל ירושלים... הולכת וגוברת... "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, ושמחת לבב כהולך בחליל לבא אל הר ה' אל צור ישראל" (ישעיה ל') והקול רק הולך ומתעצם מרגע לרגע... כולם... כולם מסיימים לברך ברכת המזון, ומברכים על כוס רביעית, ואז עולים לגגות ומתחילים להגיד את ההלל... בכזו נעימות... בכזו השתפכות... נשמת כל חי... אשרי עין ראתה כל אלה...

כולם אמנם מתחילים הלל ביחד... אבל מהר מאוד כל אחד נכנס לעולם משלו... לנשמת כל חי משלו... הרגלים אמנם מטופפים על הריצפה... אבל הלב אי שם... נשאב ומשתוקק לאביו שבשמים...

במשך הלילה ניתן לראות בפינת הגג קבוצות קבוצות של יהודים שיושבים ומקשיבים לאחד התנאים שיושב ומספר יציאת מצרים עד סוף הלילה... יש כאלו שכבר עוסקים ב'הלכות הפסח', אבל יש כאלו שעדיין נעצרים שם בגג... הזמן אצלם עצר מלכת... הם אחוזי שרעפים ומתייחדים עם קונם בהשגות ששמורות לדורות אלו שביהמ"ק היה קיים... אשרי עין ראתה כל אלה...

הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו...

מי יכול להבין לאיזה השגה זכה יהודי... שבשבוע האחרון הוא זכה ליטהר מכל טומאותיו, והוזה עליו מי החטאת... ובלילה האחרון זכה גופו להתקדש באכילת בשר קודש של צלי הפסח והוא כעת ניצב בתוככי ירושלים המקודשת ושכינה הקדושה בתוכנו... וענן המערכה מזדקר ועולה באישים וניחוחים...

מי יכול לתאר ולהבין ולנסות להשיג לאיזה 'מושכלות' בן תמותה כזה יכול לטפס באותו לילה... **וזאת למודעי:** המתבונן בחיבור זה יראה לאורך כל הדרך, שכל התיאורים וההמחשות, הכל ברובד הפרקטי, וההלכתי והמעשי למטה מי' טפחים, את זה ניתן לנו להמחיש, ואפילו נדרש מאיתנו ללמוד ולהתכונן.

אבל את ההשגה האמיתית, מה התחולל בלבו של יהודי שזכה למלאות כרסו מקדשי שמים בקדושה ובטהרה... את זה לא ניתן להמחיש ולא להבין.

לא נותר לנו אלא לשורר בכמיהה ובהשתוקקות, "ישועת ה' כהרף עין,
לשנה הבאה בירושלים", בשובי לירושלים...

הגיע זמן ק"ש של שחרית... בוקר י"ט ראשון דפסח

לילה גדול שכזה... אף אחד לא עצם עין בלילה זה... ליל שימורים... זה עדיין אוחז כבר כמה שעות בנשמת כל חי... וזה יושב עם ילדיו בפינת הגג ומספר להם בהתלהבות סיפור יציאת מצרים... בשלב מסוים הילדים הקטנים הניחו את הראש על אבא ונרדמו. אבל הילדים הקצת יותר גדולים ערניים ומקשיבים בפה פעור... בצד השני של הגג אתה יכול לראות קבוצה של תלמידי חכמים מתגודדים סביב אחד מהתנאים והוא משלב סיפור יצי"מ עם הלכות הפסח...

והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה... עד!!! שלפתע נשמעו שלוש תקיעות שניסרו בחלל האויר... הנה... הגיע עלות השחר... כעת נאלצים אנו להיפרד מהמצוה החביבה של סיפור יציאת מצרים, אבל נחמתנו היא, שבעוד דקות ספורות, יתחיל להפציע השחר... ויגיע הזמן 'משיראה את חבריו... בשיעור ד' אמות ויכירנו' ואז נזכה לקיים את מצוות זכירת יציאת מצרים, שהיא ממישיכה איתנו לכל השנה כולה...
כן... לאורך השנה יש לנו שתי תזכורות יומיומיות קצרות, ל-מה שעסקנו בלילה הזה באריכות ובהרחבה...

בוקר י"ט ראשון... סדר היום בקצרה: מתי שחרית? מוסף?

האיר פני כל המזרח עד שבחברון... והלכנו לבית המקדש לתפילת שחרית של יו"ט, אגב: השנה לשם שינוי, בבוקר הזה אין עומס כ"כ גדול בביהמ"ק... הנחש למה?? כי בשנה רגילה, מיד בבוקרו של יו"ט ראשון, כולם מגיעים

לבית המקדש להקריב ראייה וחגיגה... אבל השנה שזה חל בשב"ק, אז לא מקריבים נדרים ונדבות... ממילא יש רק את קרבנות הציבור...

הלכנו והשתתפנו בעבודת תמיד של שחר... התפללנו שחרית של יו"ט וזכינו גם לשמוע את שיר הלויים 'בצאת ישראל ממצרים', ויצאנו מבית המקדש והלכנו לישון... סו"ס אנחנו אחרי ליל שימורים...

אבל רגע... מה עם הלל? מה עם תפילת מוסף של שבת ויו"ט???

לא!!! בבית המקדש מאחרים את קרבנות המוסף לחצות היום!!! לכתחילה זמן המוסף הוא "ביום" (משמע איחורו של יום), אמנם כשיש צורך אז מקדימים את המוסף (כגון ביו"ט הגיל שכל ישראל רוצים להקריב ראייה וחגיגה, או ביוהכ"פ שיש הרבה עבודה לכה"ג) אבל היום, שפסח חל בשבת, וממילא אין עומס של קרבנות... אז בעזה"ש בשעה ששית אנחנו אולי נחזור לכאן למוסף שבת, ולמוסף חג הפסח, וגם להעמדת לחם הפנים והקטרת בזיכין...

חזרנו הביתה... עשינו קידושא רבא... שתינו קצת יין... מי שרצה קיבל מנה של חגיגת י"ד... כן... היא נאכלת לשני ימים ולילה אחד... והלכנו קצת להניח את הראש... אבא וסבא כמובן הלכו לבית המדרש להיות מעודכנים בנייעס... איזה חידושים נוספים התחדשו בלשכת הגזית בדקה ה-99 בערב פסח...

בשעה ששית התעוררנו כל המשפחה... כעת אנחנו אומרים הלל ותפילת מוסף... מי שרצה הלך לבית המקדש... אנחנו הילדים לא מוותרים... כל הזדמנות שיש לנו להשתתף בעבודה אנחנו הולכים...

הגענו לבית המקדש... ובררנו איפה אווזים... אוי כבר שחטו את הכבש הראשון של מוסף שבת... לפחות הספקנו את הכבש השני של מוסף שבת...

ואז נערך פייס מיוחד בין כל משמרות הכהונה למוסף של חג הפסח... וכעת דבר ראשון ניגשים להקריב שער החטאת של מוסף, שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו שאין להם ידיעה לא בתחילה ולא בסוף... ברגע שהתחילו לשחוט... אנחנו פה בעזרת ישראל התחלנו להתפלל תפילת מוסף של שבת ופסח, אנא ה'... תקבל ברחמים וברצון את העבודה שלנו... אני הוספתי באלם קול: אנא ה', אם חלילה וחס אנחנו טמאים בטומאת מת, ואנחנו לא יודעים, אז

אנא ממך, ששעיר זה יכפר על טומאתנו, ותקבל ברחמים וברצון את הקרבן פסח שהקרבתנו לפניך, למרות שהיינו טמאים...

לאחמ"כ הקריבו שני פרים ואיל אחד ושבעת כבשים עולות... ואנחנו תוך כדי אמרנו את ההלל השלם של יו"ט של פסח...

אחרי שגמרו להקריב את כל המוספים... את האיברים ואת המנחה ואת הנסכים... כעת, בשעה 2.00 בצהריים, הגיע הזמן להחליף את לחם הפנים... והיות וזה יו"ט אז כל משמרות הכהונה זוכים בלחם הפנים... לפתע אלפי אלפי כהנים הגיעו לבית המקדש... כולם רוצים לזכות בפירור קטן של לחם הפנים... אל תשאל איזה דחיפות הולך להיות פה...

אבל אבא צחק ואמר: אתם מדברים על דחיפות? היום זה עוד כלום... חכו חכו... מחר יש קרבן העומר ואז יהיה פי עשר דחיפות... רק שתבין: לחם הפנים זה כמות של כ"ד עשרונות... ואל תשכח שלחם הפנים יש כל שבת... כך שזה לא כ"כ נדיר... (יש הרבה כהנים שברגל מוותרים על לחם הפנים, כי הם יודעים שעכשיו יש דחיפות באופן חריג, אבל כשיגיע המשמרה שלהם יהיה הרבה פחות דחיפות ואז הם יקבלו) אבל מחר??? שיהיה קרבן העומר? שם מדובר בסה"כ בעשרון אחד בלבד!!! שנקרב פעם אחת בשנה בלבד... וכאן באמת כולם כולם משתוקקים לזכות... כי זה באמת רק פעם בשנה... ממילא הדחיפות הגדולות מחכים לנו מחר... לאחר שהכניסו לחם הפנים, הקטירו את שני הבזיכים... וזהו... מאוחר... השעה שלוש בצהריים מתקרבת... ואנחנו עדיין לא אכלנו סעודת שבת... עדיין לא התחלנו עם חציו לכם...

אחרי צהרים - יום טוב ראשון של פסח

יום ט"ו בניסן... יום טוב ראשון של פסח!!! שעת בין הערביים... תפילת מנחה מוקדמת!!! כולם מתפללים מנחה מוקדם וחוזרים מהר מהר הבייתה...

תנחש למה??? נו... נראה אותך...

פשוט מאוד: אם אתה זוכר, אתמול בערב חג הפסח, לפני שהקרבתנו קרבן פסח, הרי הקרבנו חגיגת י"ד, החגיגה הזו היא קרבן שלמים שנאכל לשני ימים

ולילה אחד, זה אומר שאפשר לאכול אותו גם ביום הזה, עד הערב!!! ממילא עד השקיעה של יום טוב חייבים לגמור אותו, ולא סתם לגמור אותו, אלא פניני, תבין: כמו שבערב פסח צריך לעשות בדיקת חמץ... למה? כי חמץ זה איסור חמור... איסור כרת... אז זהו!!! שנותר זה גם איסור כרת לכל דבר!!! וממילא צריך עד השקיעה שלא ישאר פירור נותר... וצריך להשגיח על זה...

זה לא צחוק!!! אבא לא ילך להתפלל מעריב במוצאי יום טוב ראשון עד שהוא לא יפקח שכל בשר השלמים נגמר, או לחילופין, אם חלילה נשאר, אז אבא צורר את זה בתוך שקית שמורה, ושומר את זה בצד, שחם ושלוש אף אחד לא יאכל את זה!!! אם מישהו יאכל את זה זה כמו לאכול חמץ בפסח!!! אם מישהו תוריד מהשלחן והיא בטעות תכניס חתיכת בשר שלמים למקרר, זה בדיוק כמו שבפסח היא תכניס בטעות ככר לחם למקרר...

עד כאן יראה, עד כאן סור מרע, כעת ניגש לאהבה...

כל המשפחה יושבים כאחד ואוכלים קרבן חגיגת י"ד... לא!!! שלא תתבלבל!!! אנחנו לא אוכלים כעת קרבן חגיגה... אבא כל הזמן מבהיר לכל הילדים שלא יתבלבל: חגיגה אנחנו נקריב רק מחר!!! כי השנה פסח יצא בשבת, ובשבת אי אפשר להקריב קרבן ראיה וחגיגה, לכן בעזה"ש מחר אבא יקח את כל הילדים לבית המקדש, ונשתחוה לפני ה', וכל אחד יקריב קרבן ראיה, אבא יקריב עולת כבש, אבל הילדים הגדולים יקריבו כל אחד עולת העוף, ואז אבא יקריב בשביל כולם קרבן חגיגה... זה מחר!!! אבל היום???

היום אנחנו אוכלים את חגיגת י"ד... זה משהו אחר... זה קרבן מיוחד שיש אותו רק בערב פסח, שמקריבים אותו כנספח לקרבן פסח, והוא לא חובה, וגם אפשר להקריב אותו בערב יום טוב...

טוב... אין הרבה זמן לפטפוטים... כי השקיעה מתקרבת ואנחנו צריכים להספיק לגמור את הבשר... ו... וגם להספיק לשיר לפני ה' כמה שירים לפני נעילת יום טוב הראשון...

לפתע נשמעה תרועת חצוצרות!!! הנה... כעת ננעלים שערי העזרה... כעת הגיע השקיעה... וכעת צריך להפסיק לאכול!!! מכאן ואילך זה איסור כרת.

אבא צרר את המעט שיריים וה"אלל" שנותר מהחגיגה... והניח אותנו בצד...
אבא עשה את זה מהר לפני השקיעה... כי מהשקיעה ואילך הבשר הזה כבר
נותר... ואז הוא כבר מטמא את הידיים מדרבנן...

מוצאי יום טוב ראשון של פסח, ליל קצירת העומר

יצאנו יחד עם אבא להתפלל תפילת מעריב של מוצאי יו"ט ראשון של פסח... אבל מה אתם חושבים??? שזהו??? כעת מתחיל שגרת חול המועד??? ?

איפה... הערב הזה של מוצאי יו"ט ראשון של פסח, הוא לילה שחולק רשות לעצמו!!! הלילה הזה הוא ליל קצירת העומר!!!

התפללנו מעריב... אבא האריך בתפילה... כן... ליל קצירת העומר זה לילה מאוד גדול... זה הלילה שבו מתחילים לטפס בסולם עבודת ה' ובתיקון המידות... ומסיימים אותה בחג השבועות... כן... זה מתחיל בקרבן העומר, ומאז מתחילה ספירה של מ"ט ימים, שמסתיימת בחג השבועות...

בלילה הזה הייתה ישועה גדולה לגדעון במלחמת מדין, ביום הזה הרכיבו את מרדכי על הסוס וקראו לפניו ככה יעשה... ביום הזה הייתה סעודת אסתר, וביום הזה תלו את המן...

אבא סיים תפילת מעריב... ו... והלכנו לבית המקדש!!! מה יש??? ?

ממש בדקות הקרובות... עתידה לצאת מכאן תהלוכה חגיגית שכולנו נלווה את שלוחי בית דין לקצירת העומר, התהלוכה תעבור בכביש 'דרך חברון'... בדרכה לשדה השעורים של הלשכה שנמצאת באזור בית לחם... ("והמה באו בית לחם בתחילת קציר שעורים...").

ואכן רבבות אלפי ישראל כבר עומדים בבגדי חג... מוכנים לצאת וללוות את שלוחי בית דין למצוה החביבה של קצירת העומר. (מצוה שדוחה שבת...).

ואכן... לפתע נשמעה תזמורת... והנה אנו רואים שלושה גזברים אוזחים שלוש קופות מעוטרות ומקושטות לחבב את המצוה... יש גם מישהו שמחזיק שלושה מגלות... גם הם מקושטות ומעוטרות לעשות עסק ממצוה חביבה זו.

יש לציין שבדרך כלל, בשנה רגילה אבא לא מרשה לנו להשתתף בתהלוכה הזו... אבא מזהיר אותנו שלא נתקרב לשם!!! ורק השנה הוא הסכים...

למה??? כי אולי אתה לא יודע... אבל הנושא של קצירת העומר, הוא אחד הנושאים הרגישים בעם ישראל!!! אחד הויכוחים הטעונים ביותר בין חכמי ישראל לצדוקים זה סביב התאריך של קצירת העומר... ממילא, מידי שנה, במוצאי יו"ט ראשון, כשהתהלוכה מתחילה לצאת לכיוון הקצירה... תמיד יש פרובוקציות. אלימות. וכל מיני התפתחויות לא נעימות שמעכרים את האווירה של החג... ואבא לא מעוניין שאנחנו נחוה את המחזות הלא נעימים האלו...

אמנם אבא בעצמו, הולך בקנאות לתהלוכה הזו!!! דווקא כדי לבטא ולהפגין את הנאמנות שלו לדברי חז"ל... ולכן הוא וכל החברים והפרושים מהלכים בתהלוכה הזו ועושים עסק גדול... ולו בשביל לאפוקי מהצדוקים...

אבל השנה??? היות ויו"ט ראשון יוצא בשבת... אז בכזו שנה יוצא באופן אקראי שבלאו הכי אין הבדל בין התאריך של חז"ל לשל הצדוקים, כך שהשנה אין סיבה לפרובוקציות... לכן השנה זו הזדמנות בשבילנו גם להצטרף ולשיר יחד עם כולם וללוות את שליחי בית דין ללכת ולקצור את העומר...

אבל יש עוד פרט נוסף יחודי, שיש דווקא בשנה הזו!!!

כל שנה, יש אמנם תהלוכה... וכולם מלויים את שלוחי בית דין... אבל בשלב מסוים כולם נעצרים!!! למה??? כי ביו"ט רגיל כולם מקריבים עולת ראיה וחגיגה, ויום שמקריבים בו, יש דין של לינה בלילה שאחריו, יש דין להישאר בירושלים, ממילא, רוב המון העם לא יכולים לצאת עם שלוחי בית דין...

הם מלויים אותם מקסימום עד היציאה מירושלים בשמחה ושירים... ואז שלוחי בית דין יוצאים... וכולם מלויים אותם מרחוק... או מחכים להם שיחזרו...

אבל!!! השנה, היות ופסח חל בשבת, ובשבת הרי אי אפשר להקריב נדרים ונדבות... ממילא הפעם יש לנו הזדמנות לצאת וללוות את השלוחים עד מקום הקצירה ממש... וזה בהחלט עניין גדול...^{כ"ג}

^{כ"ג} תבין: מידי שנה, יש קצת ביזיונות להשתתף במעמד של קצירת העומר... ולמה?? כי... כי מי יכול להשתתף שם במעמד הזה?? רק מי שמשום מה לא עלה לירושלים לקרבן פסח... זאת אומרת: כל מי שמגיע לקצירת העומר בהכרח שיש מאחוריו איזה תיק. איזה סיפור... כי באופן טבעי הוא לא אמור להיות כאן!!! ממילא זה קצת בושות להימצא במעמד הזה... תבין: תמיד יש האלו שנעבעך נטמאו בטומאת מת... נעבעך חיכו לרגע האחרון ונתקעו... בסיידר, זה תמיד קורה... אבל אנשים כאלו בדרך כלל מתחבאים באיזשהו מקום... הם לא מחפשים להפגין נוכחות... זה לא כבוד גדול בשבילם שהם לא נמצאים כעת בירושלים...

לכן!!! דווקא לכן! חכמים מאוד מעודדים את העוילים... את כל אלו שמאיזה סיבה שתהיה הם כן יכולים להגיע למעמד הקצירה... שיתגברו על הבושה ויתעלו מעל עצמם ויגיעו כדי שהקצירה תיעשה בעסק גדול להוציא מלבם של צדוקים... אתה גם מבין לבד שבמעמד הקצירה יש מקום מיוחד ואגף מוקדש עבור הטמאים... סו"ס רוב האנשים שכן מגיעים לשם זה אנשים שהם טמאי מתים.. (ואתה מבין לבד שזה מאוד רגיש... סו"ס קוצרים כאן שעורים שצריכים להישמר בטהרתם על טהרת קודש, ואפילו שהם לא מוכשרים אבל חיבת הקודש מכשרתן לכן צריך מאוד לזהר...) עכ"פ כתוצאה מהמורכבות הזו אז לפני שנתיים שהייתה נוכחות מלאה במקדש ולא נצפו שום חריגות מיוחדות... ממילא מטבע הדברים היה ציבור לא מספיק גדול במעמד...

לעומת זאת דווקא בשנה שעברה היו המון אנשים בקצירה...

תנחש למה? כי שנה שעברה קרתה פשלה גדולה מאוד!!! היו עומסי תנועה כבדים במיוחד באזור דרום ירושלים... וכתוצאה מזה קבוצה ענקית של אלפי עולי רגלים משבט גד שהגיעו מאזור לשון ים המלח נתקעו במעברים... והפסידו את קרבן פסח... והם נתקעו באחד הישובים בליל הסדר... מאוכזבים... ממורמרים... כועסים ומתוסכלים בעיקר מעצמם עד כדי דכדוכה של נפש... וממילא הקבוצה המאוכזבת הזו מצאו נחמה פורתא בזה שהודיעו להם שלכה"פ הם התמקמו בליל הסדר באזור צומת הגוש שזה במרחק קילומטרים בודדים משדות ההקדש של העומר... ולכן!!! כבר בשקיעה של מוצאי יו"ט... הם החשיכו על התחום לצורך מצווה... והלכו מהר מהר לשדה ההקדש... (בדרך הם ראו שדות של יהודים מוכנות לקצירה... השעורים כבר סגורים באלומות אבל מחוברים לקרקע... אשריהם ישראל... אף אחד לא קוצר לפני קצירת העומר...) ושם הם פרקו את כל הרגשות המעורבים שלהם... נשפכו שם הרבה הרבה דמעות... אלפי אנשים הקיפו ועמדו סביב שדות השעורה החשוכים ובכו... בקשו סליחה מה' על שנבצר מהם להקריב קרבן פסח... ואז!!! לפתע נשמע מרחוק קול של שירה וזמרה... ומרחוק הם כבר זיהו את שלוחי המקדש הולכים ומתקרבים... הם פצחו בשירה אדירה "אתה בחרתנו מכל העמים..."

אז באמת זכינו, והגענו לעיר בית לחם... 'ותהום כל העיר...' כן... ביום הזה בדיוק לפני אלפי שנה, הגיעה לכאן נעמי ושתי כלותיה, וכאן יצא החוטר הראשון למלכות בית דוד... בשדות האלו נסגר השידוך הקדוש ביותר בעולם... השידוך של בועז ורות... כאן... בגורן השעורים של שדות בית לחם...
 הגענו לשדה ההקדש... נעמדנו לצידה בחרדת קודש... כן... זו השדה היחידה שנשמרת ונעבדת אפילו בשנת השמיטה... ראינו את הכריכות מוכנות כבר מערב יום טוב במחובר לקרקע.

ואז נשמעה ד' השאלות וההכרזות המוכרות לנו מהמשנה ואפילו מהגן...
 בא השמש? אומרים לו הן, בא השמש? הן, בא השמש? הן.
 מגל זו? הן, מגל זו? הן, קופה זו? הן, קופה זו? הן, אקצור? קצור...
 ואז הם קצרו שלוש קופות של שלוש סאין, ובעזה"ש יוציאו מזה בסה"כ עשרון אחד שמנופה ב"ג נפה (זו כמות הניפוי הכי גדולה שמצינו אותה רק פעם אחת בשנה, בגלל שבשעורים יש הכי הרבה סובין... שתי הלחם ב"ב נפה, ולחם הפנים ב"א נפה).

כעת חוזרים שוב לירושלים...

בשעה 11.00 בלילה... המונים המונים עומדים בכניסה לירושלים... מחכים בכיליון עיניים לתהלוכה החוזרת... איזה שירה... איזה התלהבות...
 ומה השיר הכי בולט? "כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה..." תנחש מה מיוחד דווקא בשיר הזה???

כי תנחש מה הוא הפסוק הבא אחריו? פסוק שאנו פחות מכירים... 'קודש ישראל לה', ראשית תבואתו, כל אוכליו יאשמו, רעה תבא עליהם נאום ה'...'

 "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה." וקבלו את שלוחי המקדש המופתעים (מכמות האנשים הבלתי צפויה) מעמד הקצירה נעשה ברוב עם עם המון רגש... לאחמ"כ אותם אלפים ליוו את הקוצרים בשירה ובזמרה... ו... ונפרדו מהם בכאב וחזרו הבייתה... לא היה להם סיבה לעלות לירושלים!!! כי אפילו חגיגה וראיה הם לא יכולים להקריב... כי רק מי שהיה בירושלים ביום הראשון יכול להשלים במשך כל החג... אבל מי שלא היה בירושלים... אז גם את זה הוא לא יכול להקריב... ממילא הם חזרו הבייתה בפחי נפש... ולא נותר להם אלא להתכונן לבא לקראת פסח שני... ומקסימום לעשות גשר מפסח שני ועד שבועות... נפגש א"ה בפסח שני...

(ירמיה ב') ורש"י במקום מבאר: 'כראשית קציר לפני העומר שאסוד באכילה והאוכלו מתחייב, כן כל אוכליו יאשמו', לא תאמין, אבל בפסוקים מרטיטים אלנו! בזה מתחיל ירמיהו את נבואות הפורענות... זה הפתיח!!! זו הכותרת!

התהלכה הלכה והתקרבה לבית המקדש... ושלוחי בית דין מניחים את הקופות בעזרה... ומיד מתחילים במלאכת ההכשרה...

השעה 12.00 בלילה... כעת בתוך העזרה חובטים את השלוש סאין שעורים, שלוש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה, זורין, בוררים, ומהבהבין אותו באבוב מנוקב, כדי לקיים מצות 'אביב קלוי באש גרש כרמל'.

ואז שוטחים את השעורים הקלויים בעזרה שיתייבשו במשך הלילה...

ואח"כ בשעות הקטנה הלילה לוקחים את השעורים ומכניסים אותם בריחיים של גרוסות, וטוחנים אותם טחינה גסה, ואח"כ מנפים אותם בי"ג נפה, עד שמוציאים עשרון אחד מנופה ומבורר, והשאר נפדה ונשאר חולין, וחייב בחלה ופטור מן המעשרות (כי בשעת גמר מלאכה הוא עדיין היה ברשות הקדש).

כעת כולנו חוזרים הביתה והולכים לישון... מחר יש עוד יום...

עוד יום מלא וגדוש במצוות החביבות של הרגל...

בוקר, יום ראשון של חוה"מ פסח

עלות השחר... לפתע קול אדיר ומתוק מנסר ומפר את השקט הירושלמי...
קולו של גביני כרוז: **"עמדו כהנים לעבודתכם ולוויים לשירתכם וישראל
למעמדכם"**, כולנו התעוררנו בזריזות... נטילת ידיים שחרית ככהן המקדש ידו
מן הכיור... מתארגנים ללכת מהר מהר להר הבית...

אין אחד שנשאר במיטה... עוד פחות משעה מניפים את העומר... כולם
מתארגנים בזריזות... לא עברו חמש דקות וקול תרועת חצוצרות נשמעה...
כעת נפתחים שערי העזרה!!! אוי אוי... צריך להזדרז...

עוד דקות ספורות נפתחים שערי ההיכל ושוחטים את התמיד... כעת
מסתמא עדיין אוחזים באמצע ביקור הטלה ובפייס ראשון ושני... אנחנו עדיין
יכולים להספיק... הנה... ברוך ה' הגענו...

מאות אלפים כבר עומדים בהר הבית... רוב האנשים כבר הגיעו לכאן עם
הקרבת ראיה וחגיגה שלהם כדי להקריב אותם מיד אחר התמיד של שחר...
אבל דווקא אבא שלנו לא הביא איתו את הראיה והחגיגה... תנחש למה?

כי העבויידה וההשגה של תנופת העומר והקטרתו זה תופס מקום כ"כ גדול
בהכנה אצל אבא וסבא... שהם קודם צריכים להתרכז בזה... אח"כ נתקדם
לשלב הבא...

והנה... כעת נפתח שער הגדול, ומתחיל שחיטת התמיד, העוילים התחילו
באמירת פסוקי דזמרה, ובברכות קריאת שמע... שמע ישראל... ויציב ונכון...
מגיעים לתהלות לא-ל עליון... **כאן נעצרים!!!**

כעת רבבות אלפי ישראל עומדים ומביטים על הנברשת של זהב שעשתה
הילני המלכה שהיא ניצבת בפתחו של אולם בגובה עצום... ברגע שנראה
שהנברשת נוצצת ומסנוורת מהשמש... נדע שכעת הגיע נץ החמה...

והנה... לפתע הנברשת סנוורה... ובאותו רגע המנין הגדול בתבל אמרו
כולם כאיש אחד: צור ישראל קומה בעזרת ישראל... ברוך אתה ה' גאל
ישראל...

ש... ש... דממה!!! רבבות אלפי ישראל מתייחדים עם קונם בבית חיינו...

ולפתע!!! באמצע!!! באמצע שמונה עשרה... קול אדיר קטע את התפילה...
קול המגרפה נשמע בין האולם והמזבח... ומה אתה חושב???

שהקול הזה הפריע לנו בתפילה. **בדיק ההיפך!!!** ברגע שהקול הזה
נשמע... כולם התחילו להתפלל בייתר דבקות... כי הקול הזה אומר, שברגעים
אלו נכנס הכהן להקטיר קטורת של שחר... שזה רגע היחוד הגדול ביותר...
הקטירו קטורת, הטיבו את הנרות, איברים, מנחה, חביתין...

והגיע עת ניסוך היין!!! יום ט"ז בניסן זה יום מיוחד!!! בפסח יש כל יום שיר
של יום אחר... וביום ט"ז יש שיר של יום הכי ארוך, זה פרק ע"ח בתהילים,
וא"כ שירת הלוויים ביום הזה היא אחד מהמארשים היותר ארוכים בדוכן...
מדובר במזמור שחיברו אסף ברוח הקודש על כל הניסים והטובות שהקב"ה
עשה לישראל מצד אחד, ומצד שני: את כל החטאים והכפיות טובה שישראל
גמלו איתו... והלוויים משוררים את זה בכזו נעימות נפלאה... בניסים והנפלאות
הם מגביהים את הקול... ואח"כ בחטאים של עם ישראל הם מנמיכים את
הקול... ואז כשמגיעים לפסוקי המוסר לפתע אלפי לוויים פוצחים בקול אדיר
כשמקהלה של מאות פרחי לוויה הנקראים 'צוערי הלוויים' מצטרפים אליהם
בנעימות עם המון רגש... עין לא נשארת יבישה...

ובכן: זכינו להשתתף במעמד תמיד של שחר, וגם בשיר של יום המיוחד
לט"ז בניסן... ואז התחילה עבודת קרבן מוסף של חג הפסח.

בחג הפסח לשם שינוי, קרבנות המוסף הם אחידים, כל יום שעיר חטאת,
ושני פרים איל אחד שבעת כבשים עולות, ולכן, היות והקרבנות לא משתנים,
אז גם אנחנו אומרים רק ביום הראשון הלל, ומכאן ואילך לא אומרים (חוץ ממה
שאנחנו נוהגים לומר חצי הלל... שזה רק מנהג ישראל ולא מדינא).

תנופת העומר, הגשתו, והקטרתו

לאחר קרבנות המוסף, הגיע עת מנחת העומר!!!

כעת מגיע הכהן שזכה בהנפה, מקדש את העשרון במידת עשרון שבמקדש, ובולל אותו בלוג שמן, ונותן עליו קומץ לבונה, ומוליך אותו למזרח המזבח... כן... התנופה כשרה במזרח... ובזכות זה גם אנחנו הישראלים נוכל לזכות לראות את התנופה... וכעת מוליך ומביא מעלה ומוריד...

ברגעים אלו עומדים רבבות חקלאים ומתפללים בדמע... כן... בפסח נידונים על התבואה, "אמר הקב"ה הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות..." החקלאים האלו אמנם עומדים כאן במקדש... אבל הם יודעים שמחכה להם שדה תבואה שבשבועות הקרובים היא עומדת לקצירה... וצריך הרבה רחמי שמים שתתברך התבואה... ברגעים אלו כל אחד עושה את החשבון נפש האישי שלו... האם כבר התחלתי ללמוד את הלכות לקט שכחה ופאה ואת דיני תרומות ומעשרות וכל שאר הדינים המצויים בשעת הקציר...

אגב: אחת מהעבודות התלויות בלב שיש בקרבן העומר, להקריב מתוך נדבת לב!!! סו"ס מנחת העומר באה להתיר לנו את החדש... כן... בשוקי ירושלים כבר מחכים בכיליון עיניים למכור תבואה חדשה... אבל יש להם מחסום!!! מחסום ששמו "קרבן העומר" שעד שלא מקריבים אותו אסור לאכול חדש, אז נו... שיקריבו כבר... יוצא א"כ שיש לנו נטיה בלב להקריב את העומר בשביל עצמנו... בשביל להתיר לנו... לכן יש דין מיוחד בעומר: "לרצונכם"!!! 'אם אתם מביאים אותה לרצון, מעלה אני עליהם כאילו נדבה הבאתם אותה, ואם לאו, מעלה אני עליכם כאילו לא הבאתם אותה אלא לצורך עצמכם' (תו"כ ויקרא...).

עכ"פ הכהן השלים את התנופה, וכעת הוא מקיים מצוות 'הגשה', הוא לוקח את מנחת העומר ומגיש אותה, ומניחה כנגד חודה של קרן מערבית דרומית, לאחר ההגשה... כן... אתה אולי לא מבין מה ההתרגשות הגדולה... אבל רק שתדע: שזו המנחה היחידה שיש לה גם תנופה וגם הגשה!!! (פרטים נוספים במסכת מנחות פ"ה) ואז הוא קומץ את המנחה!!!

כן... זו הקמיצה הידועה... אותה קמיצה שמרדכי היהודי לימד את אותם פרחי כהונה ביום השלישי לתעניתם, ואז הגיע המן הרשע, והוא יצא בהתפעלות, שהגיע קומץ שעורים שלכם, ודחה עשרת אלפים ככר כסף שלי.

כן... כולנו עומדים כעת בחרדת קודש מול קומץ קטן קטן... של מה? של זהב?? לא! של שעורים... וכל כלל ישראל עוצר את נשימתו מול הקומץ הקטן הזה שעולה כעת בראש המזבח... והנה הכהן כעת זורק את הקומץ הקטן הזה ע"ג המערכה... והקומץ הקטן הזה מכפר על כל כלל ישראל... ומתיר לנו את החדש... כל אחד מישראל עומד כעת מכונס במחשבותיו, זה הזמן להתחזק וללמוד להעריך כל מעשה הכי קטן... כל קומץ של התחזקות... מתוך הבנה והכרה שאחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוין לבו לשמים...

ברגע שהקומץ הוקטר... כעת השיריים הותרו לאכילה... וכעת מתחיל מעמד חלוקת השיריים לכהנים... אוהו... זה לא פשוט!!! זו מנחת הציבור הכי הכי קטנה שיש... בסה"כ עשרון שעורים שאמור להתחלק מול כל הכהנים ועוד כל המשמרות שוות בו (כי זה קרבן ששייך לרגל).

וכאן מתחיל הניסיון המוכר... מצד אחד: אין כהן שלא היה רוצה לזכות לזכות במנחת העומר. ומצד שני: אתה מבין לבד שבשביל לזכות צריך לדחוף... אוהו לדחוף... אז הצנועים מושכים את ידם. אלו שבאמת מחפשים לעשות מה שצריך... משתדלים להתגבר על התשוקה הגדולה ומחפשים לעצמם מצוות אחרות... סו"ס לדחוף זה לא התנהגות... בפרט לא בבית המלך... אבל אחרי הכל זה ניסיון לא קל... טוב... את הניסיון נשאיר לאחינו הכהנים... מה שבטוח: יש שם הרבה דחיפות... ואת הדחיפות ראינו...

כעת מקריבים את העולה הבאה עם העומר...

יוצאים מהקדש למעמד שריפת הנותר...

ואז אבא סימן לנו... ש... שיוצאים... השעה 10.00 בבוקר... ואנחנו עוד צריכים להספיק לחזור לכאן ולהקריב את קרבן ראייה וחגיגה... אבל לפני כן!!! לפני שניגש להקריב את קרבנות הרגל... לפני כן, לאבא חשוב קודם כל להשלים חוב מאתמול ורק את נתפנה... תנחש איזה חוב???

מצוות שריפת הנותר!!! כעת נחזור הבייתה ונשרוף את הנותר... את הנותר של קרבן פסח... וגם את הנותר של חגיגת י"ד...

אנחנו רק יוצאים מהעזרה... ואז ריח חזק של שריפה מקדם את פנינו...
 יצאנו מהר הבית... ואנחנו רואים מלא מלא שריפות... צמוד לחומת הבית יש
 ערימות של קרשים, וגזברים ופקידים עומדים... ואנשים לוקחים עצים... ומלא
 מלא שריפות לצידי חומת הר הבית...

**אנחנו לא הבנו מה זה... אבא... מה זה??? למה כולם הגיעו לכאן
 לשרוף???**

אבל אבא משום מה החליט "לשמור על העיניים...", הוא לא רצה להתעכב
 איתנו... בואו... בואו נתרחק מכאן... אח"כ אני אסביר לכם...

כשהתרחקנו מהר הבית... אבא נעצר והסביר לנו: תבינו: ברוך ה', זכינו
 ו"חסל סידור פסח כהלכתו ככל משפטו וחוקתו"!!! אתם זוכרים כמה אני ודוד
 יצחק היינו לחוצים אתמול, שהכל ילך כשורה, והקרבת פסח לא יפסל.

אז זהו!!! שתדעו לכם, שזה לא פשוט, וזה לא מובן מאליו, ויש הרבה
 יהודים שלא זכו לשיר בסוף ליל הסדר "חסל... ככל משפטו וחוקתו", כל אחד
 והסיפור שלו... קרבן פסח זה משהו שנפסל ונטמא מאוד בקלות... וכל מי שלא
 לוקח את העניינים מאוד ברצינות אז הקרבן פסח עלול להיפסל בלי מאמץ...
 אז יש בתים שהקרבן פסח נפסל לקראת סוף האכילה, נו... זה עוד הסיפור
 קל... אבל יש בתים לא עלינו, שהקרבן פסח נפסל שלם!!! עוד לפני שהתחילו
 לאכול אותו!!! וזה ממש ממש לא נעים וזה בדרך כלל מראה על חוסר רצינות...

וחכמים רצו לקנוס ולבייש את האנשים הלא זהירים האלו... כדי שבפעם
 הבאה הם יזהרו יותר ולכן הם תיקנו: שמי **שרוב** הקרבן פסח שלו נטמא (ולא
 מיעוטו), הרי הוא צריך לשרוף אותו דווקא בפתח הר הבית... והעצים הם על
 חשבון עצי המערכה... לכן... אם שמתם לב... עומדים שם גזברים ומחלקים
 עצים למי שמבקש... **וזה מאוד מאוד לא נעים!!!**

יענקי הקטן הקשיב לאבא ברוב קשב... ופתאום הוא אמר: כן... נכון אבא...
 אני באמת ראיתי שם מישהו מוכר מהעיר שלנו שניגש לגזבר... ראיתי את...

אבא היסה את יענקי והשתיק אותו... ש... ש... שקט... אל תגידי לי!!! אני
 לא רוצה לשמוע!!! אני לא רוצה לדעת למי זה קרה... בשביל זה התרחקתי

משם!!! בדיק בשביל זה!!! נכון שחז"ל תקנו את זה בשביל לבייש אותם... אבל לא תקנו שאני צריך להסתכל להם בתוך העיניים ולהלבין את פניהם... אבל!!! המשיך אבא בהסתייגות ואמר: למרות כן, לא כל מי ששורף שם את הנותר, זה אומר שהקרבן פסח שלו נפסל... לא!!! יש פה עוד משהו... כל האורחים... וכל האכסנאים שהגיעו לירושלים... שכעת צריכים לשרוף את הנותר... והרי בשביל לשרוף צריך עצים... ומאיפה יש לנו עצים? אז יש להם בונוס מיוחד, ולשכת העצים מממנת להם עצים מעצי המערכה בשביל לשרוף את הנותר... ולכן: כל האנשים שראיתם... שעומדים שם ושורפים את הנותר... זה אחד מהשתים... או אנשים שנעבאך... רוב הקרבן פסח שלהם נפסל או נשרף... או אכסנאים כמונו... שהקרבן לא נפסל!!! רק פשוט אין להם עצים לשרוף... אז יש להם רשות להגיע להר הבית ולבקש עצים בשביל לשרוף... אבל!!! לשרוף כאן... במקום... צמוד להר הבית... ולא לקחת הבייתה... כי ברגע שמשתמשים בעצים של המערכה, זה הקדש!!! ולו יצויר שלקחת עצים, וגמרת לשרוף... ועדיין נשארו לך עצים... אם תשתמש בהם למשהו אחר, עברת על מעילה, לכן השימוש בהם מותר רק בצורה מבוקרת, בחומת הר הבית, בנוכחות הגזברים, שאם גמרת לשרוף, ונשארו עצים, הם לוקחים אותם, שלא יהיה תקלה.

סיים אבא ואמר: עכ"פ, אנחנו ב"ה הסתדרנו, אני בקשתי במיוחד מיוחד האחין שלנו שלומד בירושלים, שיאסוף בשבילי קרשים מיוחדים בשביל שריפת הנותר, כי אני מעדיף לא להפסיד את עצי המערכה, וחוף מזה שגם אמא וסבתא רוצים להשתתף במעמד ההדלקה, ואם אנחנו נדליק מעצי המערכה אנחנו מוגבלים שרק שם אפשר לשרוף...

הגענו הבייתה, אבא אסף בזהירות את כל העצמות של הקרבן פסח... ואת הקצת שאריות של הבשר שנשאר... אנחנו לבנתיים הכנו את הקרשים... כמו כן אבא לקח גם את השאריות שנותרו מחגיגת י"ד ויצאנו לחצר לשרוף...

הדלקנו את המדורה... אבא עצם את העיניים בדבקות ובירך: אשר קדשנו במצוותיו וצונו על שריפת הנותר... וקיימנו את המצווה החביבה... עשינו

ריקוד של מצוה... סו"ס יש בזה עניינים נשגבים... (קח בחשבון: לא פחות משריפת הפתילות) רקדנו וספרתם לכם ממחרת השבת...

השריפה של קרבן פסח ארכה יותר זמן... סו"ס בקרבן פסח שורפים גם את העצמות... לעומת זאת בחגיגה... שורפים רק את הבשר שנותר... השלמנו את מצוות השריפה... וכעת התפנינו לצאת ולהקריב את קרבנות הרגל... קרבן ראיה וחגיגה...

חוזרים שוב למקדש להקריב עולת ראיה

צריך להזדרז... חצות היום כבר הגיע... עוד שלוש שעות כבר שוב מגיע תמיד של בין הערביים... ואחרי התמיד כבר א"א יותר להקריב נדרים ונדבות... מפאת קוצר היריעה, לא ניכנס כעת לפרטי ההקרבה... מה שכן... כל אחד מאיתנו, הבנים, צריך להקריב עולת ראיה פרטית משלו!!! **כל אחד!!!** השאלה היא: איזה? איזה עולת ראיה?

בזה אין שיעור... כן... מי לא מכיר את המשנה שאנו אומרים מידי יום: "אלו דברים שאין להם שיעור הפאה והראיון", כלומר: אפשר להקריב כמה שרוצים. אבל גם מה שרוצים... העיקר שיהיה עולה והיה משום חובת ראיה בעזרה... אז ככה: סבא שלנו, שהוא עובד ה' גדול, וגם יש לו את האפשרויות... הוא לא מוותר... וכשהוא מביא עולת ראיה, הוא לא מסתפק בפחות מפר בן שלוש שנים!!! כן... הוא מביא פר גדול, וסומך עליו בכל כוחו, ושוחטים אותו, ועשרים וארבע כהנים מקטירים אותו... זה העולת ראיה של סבא!!! אבל אבא שלנו? אין לו תקציב לשור גדול... אז הוא מביא איל או כבש... לפי העניין... ואילו אנחנו???

אנחנו הצעירים, בני השלוש עשרה עד גיל עשרים... מה אנחנו מקריבים? אז אנחנו נאלצים להסתפק בעולת העוף... רק חז"ל עשו שיעור מינימלי, שזה יהיה בעלות של לא פחות ממעה כסף...

ואכן הלכתי אצל הממונה וקניתי גוזל של בן יונה, והקדשתי אותו לשם עולת ראיה... אמנם לסמוך?! לא זכיתי לסמוך... כי אין סמיכה בעוף, אבל

העיקר שיש לי את הזכות להיראות לפני ה' בקרבן... הגשתי את ה'פרידה' בחיל ורעדה לכהן ואמרתי לו: תקריב לי אותה לעולה!!! הכהן עלה בזריזות עצומה לראש המזבח ופנה לשמאלו ומלק אותו ממול ערפו והפריד את הראש מהגוף, ומיצה אותו על קיר היסוד של המזבח, ואני עמדתי מהצד והבטתי במעשיו בהתבוננות, הרהרתי בתשובה, וקבלתי על עצמי להשתדל להקריב את כל כולי לגבוה, לעבודת ה', הכהן הסיר בזריזות את מוראתו ונוצתו של הבן יונה וזרק אותה לבית הדשן (הממוקם במרחק של כ"ח אמה), ואת שאר הגוף זרק והקטיר ע"ג המזבח... זהו!!! עברו דקות ספורות וכבר זכיתי להקריב עולת ראייה...

אבל!!! יש לציין שקצת חבל לי... סו"ס הפסדתי סמיכה, כי בעוף הרי אין סמיכה, ובאמת אחי הגדול שלוימי שהוא עובד ה' גדול, כבר חצי שנה חוסך כמה מאות שקלים, רק בשביל לזכות להקריב עולת ראייה בהמה ולא רק עולת העוף... ואכן... ברגעים אלו אני רואה בזוית עיני עומד בצפון וסומך עליו בכל כוחו ובוכה... הוא מתוודה על הרהורי עבירה ועל עשה ועל הניתק לעשה... אינני יודע על מה יש לו להתוודות... על מה? על שטייגן של זמן חורף שלם ברציפות, מתוך הקפדה על אכילת חולין בטהרה? על מה הוא מתוודה? אני מקנא בו, אולי עד שבועות הקרוב גם אני אוחז שם, במדרגה שלו. עכ"פ סיימנו כולנו להקריב עולת ראייה, כל אחד והעולה שלו, סבא עם הפר שלו, ואבא עם האיל שלו, שלוימי עם הכבש שלו, ואני עם אקליינע עוף...

כעת ניגשים להקריב שלמי חגיגה של חג הפסח

כעת, ברגעים אלו יש התרגשות גדולה מאוד מאוד... מה קרה???

לראשונה בחג הזה, סבתא ואמא וכל הבנות הגיעו כעת לראשונה לבית המקדש... עד היום רק אנחנו הלכנו למקדש... כל היום אנחנו הולכים וחוזרים... כמה פעמים ביום... אבל הם??? הם נשארנו מרחוק!!! הם נשארנו באכסניה,

והיא ניזונות רק מהסיפורים שלנו... או משירת הלויים שמגיעה לאזנם... עד כה הם בעצמם לא דרכו בבית המקדש!!!

אבל ברגע שמגיע קרבן חגיגה??? כאן היות ויש דין בסמיכה שכל השותפים בקרבן יכולים לבא ולסמוך... אז היות וגם הם חייבות לאכול בשר חגיגה, אז גם הם יכולות להגיע למקדש ע"מ לסמוך על הקרבן... (אגב: בקרבן פסח יש מיעוט מיוחד שאין סמיכה בכלל... זה לשואלים איפה כל זה בקרבן פסח...).

וזה הרגע הגדול ביותר בשבילם בחג!!! כן... אני מבין אותם... כי אפילו הקרבן פסח... סו"ס הוא מגיע אליהם עד הבית לאכול... ואילו את מעמד ההקרבה בבית המקדש רק אנחנו הגברים חווים. ואילו כאן? היא בעצמה זוכה להיכנס סו"ס לביהמ"ק ולעמוד לפני ה' ולסמוך על החגיגה ולומר שבח והודאה.

בשביל הווירבערס אלו הם הרגעים המרגשים ביותר בחג... כבר חודשים לפני כן הם מדברות על המעמד הזה... וכולם מגיעות... ומתעקשות לסמוך... אף אחת לא מוותרת על המעמד המרגש הזה... (שישאר בינינו... הם לא באמת חייבות בסמיכה, חז"ל הורו כך בעיקר בשביל לעשות נחת רוח לנשים, ואוהו, איזה נחת רוח זה עושה להם) ואל תשכח שבשעת הסמיכה צריך לומר משהו... ומה? מה צריך להגיד? אז לא תאמין... אין איזשהו נוסח מוגדר שצריך לומר... אלא מאי?? צריך פשוט להגיד שבח והודאה לה'... כל אחד לפי המיית לבו...

אוהו... אתה מבין לבד שכאן נכנסת לדלת פתוחה... איזו אמא יכולה לוותר על ההזדמנות הנשגבה... לעמוד בבית המקדש ולסמוך על הקרבן ולספר לה' על כל הטובות והחסדים שהוא עשה איתנו רק בחורף האחרון...

רק שתבין: אמא שלנו כבר כמה חודשים מתכוננת לרגע הגדול הזה... יש לה פנקס הודאה, וכל כמה ימים היא רושמת עוד משהו... והיא מודיעה בדרמטיות: גם את זה אני אגיד תודה לה' כשאעמוד שם ואסמוך על הקרבן...

זה נהיה כבר מושג בבית שלנו... לאמא שלנו הרי יש המון מה 'לספר' לה' ולהודות לו על כל הטובות והחסדים... אבל אחרי הכל... היא מבינה שהיא לא יכולה לעמוד שם בסמיכה על הקרבן יותר מכמה דקות... אז מוכרחים לסנוך... מוכרחים לברור את הנקודות הכי מיוחדות... ולסכם בכמה משפטים

קצרים את כל המכלול של ההודאה לה' מכל החצי שנה האחרונה... ממילא אצלנו בבית זה כבר נהיה סוג של אומדן...

נניח... כשיענקי תפס את עצמו לידיים בחורף האחרון והתחיל ללמוד ברצינות, אז אמא רצתה להמחיש לו עד כמה זה חשוב לה, אז אמרה לו בעיניים נוצצות: שתדע לך, שזה התודה הראשונה שאני אגיד לקב"ה כשאני אסמוך על הקרבן, ואז הוא הביין!!! כן... כנראה שזה באמת הכי חשוב לאמא...

עכ"פ, כולם, כל המשפחה המורחבת... כבר עומדים מוכנים, אנחנו בתוך העזרה, ואילו הנשים עומדות כעת בשער המזרח (כשיגיע זמנם לסמוך, כל אחת תינס לפי התור לצורך הסמיכה בעזרה... ואח"כ תצא...).

סבא כבר הקדיש את ארבעת הכבשים לחגיגה, וכעת כל אחד מבני המשפחה מוזמן לבא ולסמוך בכל כוחו על הכבש ולומר תודה לה', אנחנו הגברים הגענו בזה אחר זה וסמכנו... ולאחמ"כ התחילו הנשים לסמוך...

ואז סבתא נכנסה... ואז התחילו הדמעות... סבא עומד מהצד וגם הוא מחה דמעה... כן... כולנו יודעים על מה סבתא מדברת עם הקב"ה... את כל החוויות הפנים משפחתיות שעברנו יחד רק בחצי שנה האחרונה... על השבר באגן שפתאום התאחה במהירות... על הנין שניצל ברגע האחרון מדלקת קרום המוח... ועל הנכד שזכה סו"ס לחבוק בן לאחר כמה שנים... וסבתא בוכה וכולם נשאבים איתה "על ניסך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת".

והפעם היא מאריכה במיוחד, ואף אחד לא מעיז לזרז אותה...

זה מעמד גדול... גדול מידי בשביל לעצור אותנו באיבו...

והנה... סבתא סיימה... ואז הגיע תורה של אמא... אוהו... לאמא גם יש הרבה מה 'לספר' לקב"ה... ואמא גם 'לקחה את הזמן שלה'!.

וסבא פתאום התחיל להילחץ... סבא פתאום קלט שעוד חצי שעה מתחיל תמיד של בין הערביים... ועד אז אנחנו חייבים להספיק להקריב את החגיגה... ותחשוב שיש לנו עוד ארבע חגיגות, ואנחנו עוד לפני הראשונה... מה יהיה פה?

אמא סיימה... ואז הגיעה תורה של דודה רוחמה... היא רק הניחה את ידיה ע"ג הכבש וכולם התחילו לבכות... כן... החצי שנה האחרונה הייתה לא פשוטה בכלל אצל דודה רוחמה... זה התחיל עם הבדיקות דם המדאיגות, והמשיך בהסתבכות שבניסים למעלה מדרך הטבע... הכל עבר והכל מאחורינו... וכעת... כעת כל רגשות ההודאה מתנקזות בבת אחת לרגעים הגדולים האלו...

וסבא כבר לחוץ ממש... אי אפשר... חייבים להתקדם... בקצב הזה אני אספיק להקריב רק חגיגה אחת... ואז מה יהיה? הרי צריך להקריב את ארבעת החגיגות האלו ביחד...???. רק ככה כולם מקבלים שם של חגיגה...

ואז דוד יצחק ניגש לסבא ולחש לו משהו באוזן... סבא היה נראה מופתע לרגע... ואז הוא לפתע נרגע... **מה התברר???** שבשנה האחרונה יצאה הלכה חדשה מלשכת הגזית, שאם אדם רצה להקריב כמה קרבנות, בתור חגיגה, ובאמצע הגיע תמיד של בין הערביים והפסיק אותנו... זה בסדר... אפשר להמשיך למחרת וזה גם נחשב חגיגה... (ההפסק של לילה לא נחשב הפסק...).

תכל'ס... בקושי הספיקו כל האמהות לסמוך על החגיגה... וכבר ראינו שמתחילים להתארגן לקראת תמיד של בין הערביים... כבר ראינו מרחוק שני כהנים מתקרבים עם שני גזירי עצים של תמיד בין הערביים... סבא מהר מהר שחט... הכהן קיבל את הדם וזרק שתי מתנות שהם ארבע... לא עברו ארבע דקות ושחטו את תמיד בין הערביים...

נשארנו עם עוד שלוש חגיגות שיחכו למחר... דווקא זה טוב מאוד... זה ממש מסתדר לנו...

כעת יצאנו מבית המקדש כל המשפחה כולה... אנשים נשים וטף... העיניים עדיין דומעות... כולם מרוגשים מגודל המעמד של הסמיכה וההודאה לה'...

וסבא הופיע עם גופו של כבש... והגענו כולנו לבית האכסניה...

השולחנות כבר ערוכים... נטלנו ידיים... אכלנו מצות... סלט של מעשר שני... תפוזי א של מעשר שני... וגם יין... תנחש ממה? גם לקוח בכסף מעשר שני... הכל מעשר שני!!! בטח... עוד שלושה ימים ביעור... חייבים לגמור את

כל מעות מעשר שני... לבנתיים אמא נכנסה למטבח והתחילה לבשל את
הבשר...

תוך חצי שעה היה כבר בשר שלמים... אין שמחה אלא בבשר שלמים...
אמנם הפעם יש לנו בשר קצת מצומצם... סו"ס התכנית המקורית היא
לשחוט ארבעה כבשים... אבל לא נורא... הם מחכים לנו למחר...

סבא נעמד והודיע ברשמיות: שכל הנשים המאוכזבות שלא הספיקו
לסמוך על הקרבן היום, אין מה להתאכזב, מחר מיד בבוקר, אנחנו שוב נופיע
שם ונמשיך להקריב את שלושת החגיגות הנוספות...

וכעת כל אחד בתורו נעמד וסיפר לפרטי פרטים את כל חסדי ה' שעשה
איתנו רק בחורף האחרון... אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלוקיו...

המעמד של 'וידוי מעשר' בשביעי של פסח בשנה זו

הקולמוס חושק... המקלדת מקפצת... אבל היריעה עושקת... ולא נוכל יותר להאריך... ויש!! יש עוד הרבה מה לתאר... אבל אין מה לעשות... נאלץ להתפלל שבמהרה 'השב שכינתך לציון עירך וסדר העבודה לירושלים' ואז 'ותחזינה עינינו', ואז לא נצטרך להגיע ל'תא שמע', אלא כלונו נזכה ל'תא חזי'.

אבל!!! יש מצוה אחת חביבה שקיימת דווקא בשנה זו, שעליה אי אפשר לוותר!!! **הלא היא: מצוות וידוי מעשר!** שהיא מתקיימת בסוף שנה השלישית של שנת המעשר, וזה יוצא בשביעי של פסח של שנה זו.

עכ"פ אף אחד מכלל ישראל לא מוותר על המעמד הנשגב של וידוי מעשר, וגם אם בכל שנה, הרי ביום שלישי של חוה"מ העומס יורד ומורגשת רגיעה בירושלים... כי יש הרבה יהודים שכבר הספיקו להקריב את כל חובותיהם, והם כבר בדרך הבייתה, (בפרט שעוד פחות מחודש וחצי הם יחזרו לכאן שוב, אזי היציאה מירושלים היא לא ניתוק כ"כ קשה וכואב... אדרבה... הרגלים קלות יותר... הולכים הבייתה בשביל שוב להתארגן לחזור... הולכים הבייתה בשביל לעזור לאישה ולילדים הקטנים להתארגן לפסח שני, ואנחנו נבא שבועיים אחריהם ונתאחד איתם לקראת חג השבועות).

ככה זה בשנה רגילה, אבל בשנה זו אף אחד לא יוצא מירושלים כבר בחול המועד... כי כולם מחכים לשביעי של פסח... מי יכול לוותר על המעמד של 'וידוי מעשר' שמתקיים בשביעי של פסח...

ובכן: מה פשר המצוה הזו? למה היא כ"כ חביבה? ולמה כולם כ"כ מתרגשים ממנה? ואיך יכול להיות שבפסח הזה בירושלים, אף אחד לא דיבר על פסח, כולם עסוקים בהלכות תרומות ומעשרות? מה פשר הרתיחה הזו?

ובכן: אני אסביר לך קצת רקע... ואז תבין מה פשר ההתרגשות הגדולה... אז ככה: מצוות וידוי מעשר היא מצוה ממש ממש לא פשוטה!!! זו מצוה שיש סביבה המון מתח, ומאד קשה לזכות לקיים אותה... (ועד כדי כך היא מצוה קשה... שהיא אחת מהשאלות בשידוכים... כששווער רוצה לברר על בחור, האם הוא ירא שמים מופלג...

במקום ללכת סחור סחור... הוא ניגש ושואל קצר ולעניין: תכל'ס... הבחור הזה זכה פעם בחייו להגיד 'יזדי מעשר' או לא... מה יש? מה כ"כ קשה במצוה הזו??

העניין הוא כך: למצות וידוי מעשר יש תנאי אחד ויחיד... **תנאי קשה מאין כמוהו!!!** התנאי הוא: שרק מי שבשלוש שנים אחרונות לא נכשל **אפילו פעם אחת!!!** בכל הכרך העבה של 'זרעים' ביד החזקה... **רק הוא!!! ואך ורק הוא** יכל לבא למקדש ולהכריז בשמחה ולהתוודות ולומר:

לא עברתי ממצוותיך ולא שכחתי!!!

ושוב: אני חוזר ומדגיש: רק מי שבשלוש שנים האחרונות **אף פעם!!! אף פעם!!! אף!!! ולו אף פעם!!!** לא נכשל באחד מהלכות תרומות ומעשרות... **רק לו** היה את הזכות לקיים מצות וידוי מעשר...

זאת אומרת ככה: לדוגמא אני... אני דווקא יהודי טוב... ואני מדקדק קלה כבחמורה... ומקפיד על ככל דיני תרומות ומעשרות... אבל צר לי... 'עלי לבי דוי...' לפני שנתיים וחצי... אי שם בתחילת שנת תשע"ז. אי שם בחודש חשוון... בעונת המעבר... הייתי מאוד מצונן... עם חום... והתבלבלתי ולא שמתי לב... והפרשתי בטעות מעשרות ממין על שאינו מינו...

זהו!!! אויס!!! 'הלך עלי!' באותו רגע יצאתי מהרשימה... אני כבר לא אוכל בעוד שנתים וחצי לזכות לומר 'יזדי מעשר', אני כבר מעכשיו יצאתי מהתמונה לטווח של שנתיים וחצי קדימה... והכל בגלל הטעות הזו שקרתה לי עכשיו...

רק שתבין: זה לא מגיע לי בתור עונש!!! כי חזרתי בתשובה... עברו עלי כבר שני ימי כיפור, ובקשתי סליחה הקב"ה בטח מחל לי על זה... אבל זה לא משנה!!! אני כבר לא יכול להגיד וידוי מעשר בשנת התשע"ט... ולמה?? כי יהודי צריך להיות דובר אמת, ובשביל לעמוד פעם בשלוש שנים בבית המקדש ולהכריז על עצמי בצורה גורפת ובגאון: **לא עברתי ממצוותיך ולא שכחתי!!!** בשביל זה צריך לעמוד לגמרי מאחורי זה... ואם פעם אחת 'קרה' שכן עברתי ממצוותיך וכן שכחתי... אז גם אם הקב"ה מוחל לי... אבל אני מצידי כבר לא יכול לעמוד בבית המקדש להעיד על עצמי כזו עדות...

כן... לעמוד ולהכריז בביהמ"ק 'שמעתי בקול ה' אלוקי, עשיתי ככל אשר ציוותני' זה לא דבר שהולך ברגל... זה דורש מאמץ עליון... וזהירות מופלגת, ואם פעם אחת שנפלת... יקוב הדין את ההר!!! כנראה שאני לא אוחז שם!!!

אגב: זה מאוד מזכיר את ספירת העומר... כל הרעיון של ספירת העומר זה העניין של הרצף... ולכן מי שבאונס גמור פספס יום אחד... הוא אולי לא אשם... הקב"ה מוחל לו... אבל מה נעשה... יצאת מהרשימה... אז על אותו משקל כאן... רק יחי ההבדל הקטן... סו"ס ספירת העומר זה סיפור של 49 יום... אבל וידוי מעשר זה סיפור של יותר מאלף ימים... שבפספוס אחד קטן אתה עלול להפסיד רצף של מאות ימים...!!! **עד כאן ברור...???**

עכשיו אתה מבין מה פשר ההתרגשות העצומה שיש עכשיו בירושלים...?

המעמד של 'וידוי מעשר' זה כמו מועד חלוקת תעודות!!! כל מי שזכה להקפיד על כל ההלכות החמורות של תרומות ומעשרות בשלוש שנים האחרונות, הרי בשביעי של פסח הוא יופיע לפני הקב"ה ויתוודה, והפעם לא וידוי על חטא, אלא אדרבה, וידוי של הכרזה, רבש"ע: לא עברתי ממצוותיך...

אז ממש בקצרה... אני אתאר לך את סדר השתלשלות העניינים:

לפני ארבע שנים... בפסח שנת התשע"ה, נעשה ה'וידוי מעשר' האחרון... ומאז התחיל שוב חישוב מסלול מחדש... ואז!!! לקראת אותו חג הפסח... ככולם תפסו חזוק!!! בטח... כעת אפשר שוב לקפוץ על הרכבת... מתחיל חישוב חדש של וידוי מעשר... כולם התחילו ללמוד ולהתרענן בהלכות תרומות ומעשרות... (זה כמו שלקראת שנת השמיטה פתאום כולם מתעוררים ונערכים הרבה שיעורים בהלכות שמיטה...) ואז כולם התחילו להקפיד עם כל המרץ... ועם המון רצון טוב... מתוך תקווה להגיע עד הגמר!!! עד יום ה'וידוי מעשר'...

ואכן כולם התחילו ביחד... ואז... כמובן לאט לאט... מתחילים הפאשלות... אז יש את אלו שכצפוי תוך כמה שבועות כבר נפלו ויצאו מהרשימה... ויש כאלו שהצליחו דווקא לסחוב שנה... שנה וחצי... עד שקרתה איזו פאשלה... (אתה מבין לבד שאותו יום שזה היה קורה... זה תשעה באב... אאאוף... עד היום דווקא הצלחתי... למה... למה אני כזה רחפן בדקדוק המצוות...) ומה תגיד על אלו שהצליחו להחזיק מעמד

יפה מאוד... שלוש שנים רצופות!!! והנה... בהכנות לפסח... בימים האחרונים ממש... פתאום בום!!! קרתה איזו פושלה והם יצאו מהרשימה!!! שלא תדע מצרות... מה שבטוח... אלו שבאמת הצליחו להקפיד עד עכשיו... אפשר באמת לסמן אותם כיראי שמים מרבים... הם באמת מודל לחיקוי...

וכולנו נגיע לבית המקדש בשביעי של פסח... לפחות לזכות לראות כאלו דמויות... לשאוב מהם קצת יראת שמים... להתחזק מהם... ולקבל מהם עצות טובות, סו"ס גם אנחנו רוצים בעוד שלוש שנים לזכות גם לעמוד כמותם ולהעיד "שמעתי בקול ה' אלוקי, עשיתי ככל אשר צויתני".

הם יעמדו שם בעזרה... ובקול חרישי הם יאמרו: **'בערתי הקודש מן הבית וגם נתתיו לגר ליתום ולא למנה ככל מצוותיך אשר צויתני לא עברתי ממצוותיך ולא שכחתי, לא אכלתי באוני ממנו ולא בערתי ממנו בטמא, שמעתי בקול ה' אלוקי, עשיתי ככל אשר צויתני'**.

ואז הם יגביהו את קולם כמו הבעל קורא, ויפרשו את ידיהם לשמים בתפילה וזעקה מעומק לב: **'השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל...'** ואנחנו נפטיר ונאמר, **אמן**.

כל השקפה שבתורה היא לרעה חוץ מזו - של וידוי מעשר!!! כי השקפה היא הסתכלות של דין!!! אבל ברגע שמגיע יהודי ולוקח מהקב"ה את שרביט הדין ונוטל אותו על עצמו, עושה את הדין מלמטה ומקפיד בכל תוקף הדין בדקדוק ההלכה... אז השקיפה רבש"ע... תראה את הדין למטה... ואם יש דין למטה אין דין למעלה... וברך את עמך ישראל...

ולסיום: הלכה בקרוב, ממש ממש למעשה!!! אנחנו כעת נמצאים לקראת חג הפסח שנת התשע"ט... הלוואי ונזכה כבר השנה להיות בירושלים.

אבל גם אם חלילה יתברר ש'השתא הכא', אבל נא לא לשכוח, שעד שנת התשצ"ב, בטח כולנו מקוים שכבר 'יבא האדון אל היכלו', ואז מחכה לנו 'יודי מעשר', ובשביל לזכות להגיד 'לא עברתי ממצוותיך ולא שכחתי', בשביל זה צריך כבר עכשיו להתחזק עם כל הכח, ולהקפיד על כל דיני תרומות ומעשרות.

כן, תחשוב שההתחזקות שלך היום, יש לה השלכות לבית המקדש!!!
 אם בערב פסח הבעל"ט, ביהמ"ק חלילה לא יבנה, אזי בערב פסח הקרוב,
 בשעה שכל כלל ישראל ישרפו את החמץ ויתכוננו לליל הסדר... באותה שעה
 יתקיים מעמד עצוב ומרירי... הרבנים שאחראים על ההשגחות יצאו עם ספינה
 ללב הים... ויזרקו לים המון המון מטבעות של פרוטה חמורה של מעשר שני...
 כמה כואב הלב... עם המטבעות האלו היינו יכולים לעלות לירושלים ולאכול
 מפריה ולשבוע מטובה ונברכך עליה בקדושה בטהרה 'קודש הילולים לה',
 והנה, אנחנו נאלצים לזרוק אותם לים... אוי מה היה לנו... 'עת להשליך'.

אבל לא!!! לא נשבר ולא נפול ברוחנו!!!

הרבנים האחראים יעשו את תפקידם, הם ישליכו את המטבעות לים, אבל
 אנחנו נוציא את הראש מעל המים, ונתחזק בהלכות תרומות ומעשרות, אנחנו
 הולכים עם הפנים קדימה, וגם אם 'השתא עבדי', הרי 'לשנה הבאה בני חורין'.

גם אם 'השתא הכא', הרי בעזה"ש 'לשנה הבאה בירושלים'.

חסל סידור פסח

